

B

762.

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA

B. 762.

246 446

הטנויים הלה העתקתי מתוך
כ"ו פעטערבורג ט"ז/165

17/10 ד"ק

1193 276

קינות לתשעה באב

Die

Klagelieder

am Tage der

Verstörung Jerusalems

mit einer neuen deutschen Uebersetzung

in deutschen Lettern

von

M. E. Stern.

Kinoth.

WIEN 1845.

Druck und Verlag des Franz Edlen von Schmid und J. J. Busch.

תפלת ערבית לליל תשעה באב

ה"ט"ן מתחיל והוא רחום צקול נמוך. ואם חל צמולאי שבת ח"א לרוד צרוך:
והוא רחום | יִכַּפֵּר עֲוֹן וְלֹא יִשְׁחִית. וְהִרְבֵּה לְהַשִּׁיב
אִפּוֹ. וְלֹא יַעִיר כָּל חַמְתּוֹ: יי הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ יַעֲגֵנוּ
בְּיוֹם קָרְאֵנוּ:

חזן בָּרְכוּ אֶת יי הַמְּבַרֵךְ:

קסל וחזן בָּרוּךְ יי הַמְּבַרֵךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

בָּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בְּדַבְרוֹ
מַעֲרִיב עַרְבִים בְּחֻכְמָה פּוֹתַח שְׁעָרִים. וּבַתְּבוּנָה
מְשַׁנֶּה עֵתִים. וּמַחְלִיף אֶרֶץ הַזְּמַנִּים. וּמְסַדֵּר אֶת
הַבּוֹכִים בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם בְּרַקִּיעַ בְּרָצוֹנוֹ. בּוֹרֵא יוֹם
וְלַיְלָה. גּוֹלֵל אֹר מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי אֹר.
וּמַעֲבִיר יוֹם וּמְבִיא לַיְלָה. וּמְבַדִּיל בֵּין יוֹם וּבֵין לַיְלָה.
יי צְבָאוֹת שְׁמוֹ. אֵל חַי וְקַיִם תָּמִיד יִמְלֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם
וָעֶד: בָּרוּךְ אַתָּה יי הַמַּעֲרִיב עַרְבִים:

אֲהַבֵּת עוֹלָם בֵּית יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ אֲהַבֵּת: תּוֹרַת
וּמִצְוֹת חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ לְמַדָּת. עַל־כֵּן יי אֱלֹהֵינוּ
בְּשֹׂכְבֵנוּ וּבְקוֹמֵנוּ נְשִׁיחַ בְּחֻקֶיךָ. וּנְשַׁמַּח בְּדַבְרֵי תּוֹרַתְךָ
וּבְמִצְוֹתֶיךָ לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאֶרֶךְ יָמֵינוּ וּבָהֶם
נִהְיֶה יוֹמָם וְלַיְלָה. וְאֲהַבֵּתָּ אֶל־תְּסִיר מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים:
בָּרוּךְ אַתָּה יי אוֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה | אֶחָד.

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאֲהַבֵּת אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לִבְּךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־

תפלת ערבית לליל תשעה באב

מֵאֲדָה: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מִצְוָה הַיּוֹם עַל-
לְבַבְךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְכַנִּיף וּדְבַרְתָּ בָּם בְּשִׁכְתְּךָ בְּבֵיתְךָ
וּבְלַחְתְּךָ בְּדֶרֶךְ וּבְשִׁכְבְּךָ וּבְקוּמָה: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל-
יָדְךָ וְהָיוּ לְטוֹטְפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל-מְזוּזוֹת בֵּיתְךָ
וּבְשַׁעְרֶיךָ:

וְהָיָה אִם-שָׁמַעַתְּ תִשְׁמְעוּ אֶל-מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מִצְוָה
אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת-יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעֲבֹדוֹ בְּכָל-
לְבַבְכֶם וּבְכָל-נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מִטֶּר-אֲרָצְכֶם בְּעֵתוֹ יוֹרֵה
וּמִלְקוֹשׁ וְאֶסְפַּת דִּגְנֶךָ וְתִירְשֶׁךָ וַיְצַהֲרֶךָ: וְנָתַתִּי עֵשֶׂב
בְּשַׂדֶּךָ לְכַהֲמֶךָ וְאֹכְלֹת וּשְׂבַעְתָּ: הַשְּׁמֵרוּ לָכֶם פֶּן-
יִפְתָּה לְבַבְכֶם וּסְרַתֶם וְעַבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים
וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם: וְחָרָה אַף-יְהוָה בְּכֶם וְעָצַר אֶת-
הַשָּׁמַיִם וְלֹא-יִהְיֶה כִּיטֹר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת-יְבוּלָהּ
וְאֶבְדַּתֶּם מִהָרָה מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נָתַן
לָכֶם: וְשִׁמַּתֶּם אֶת-דְּבָרֵי אֱלֹהֵי עַל-לְבַבְכֶם וְעַל-נַפְשְׁכֶם
וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל-יָדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטְפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם:
וּלְמַדְתֶּם אֹתָם אֶת-פִּנְיֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁכְתְּךָ בְּבֵיתְךָ
וּבְלַחְתְּךָ בְּדֶרֶךְ וּבְשִׁכְבְּךָ וּבְקוּמָה: וּכְתַבְתָּם עַל-מְזוּזוֹת
בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ: לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וַיְמִי כְּנִיכֶם עַל
הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לְאַכְתִּיבְכֶם לְתַת לָהֶם כִּימֵי
הַשָּׁמַיִם עַל-הָאָרֶץ:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל-כַּנְּפֵי כַּגְּדִיהֶם
לְדַרְתָּם וְנָתַנּוּ עַל-צִיצִית הַכִּנָּף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם
לְצִיצִית וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת-כָּל-מִצְוֹת יְהוָה
וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא-תִתְּוּרוּ אַחֲרַי לְבַבְכֶם וְאַחֲרַי עֵינֵיכֶם

תפלת ערבית לליל תשעה באב

ב
אֲשֶׁר-אַתֶּם זָנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת-
כָּל-מִצְוֹתַי וְהָיִיתֶם קְדוֹשִׁים לְאֱלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְהֵיוֹת לְכֶם
לְאֱלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

אָמֵת וְאִמוּנָה בְּלִי-זָאת וְקִיָּם עָלֵינוּ כִּי הוּא יי אֱלֹהֵינוּ
וְאֵין זולָתוֹ וְאִנְחָנוּ יִשְׂרָאֵל עִמּוֹ. הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד מַלְכִים וּ
מַלְכֵנוּ הַגּוֹאֲלֵנוּ מִכַּף כָּל-הָעַרִיצִים. הָאֵל הַנּוֹפֵרֵנוּ לְנוּ
מִצְרַיִמוֹ. וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּלָה לְכָל-אוֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ. הָעוֹשֶׂה
גְּדֻלוֹת עַד אֵין חֶקֶר וְנִפְלְאוֹת עַד-אֵין מִסְפָּר. הַשֹּׁשֶׁם
נַפְשֵׁנוּ בְּחַיִּים. וְלֹא-נִתֵּן לְמוֹט רַגְלֵנוּ. הַמְדַרְיֵכֵנוּ עַל-
כַּמּוֹת אוֹיְבֵינוּ. וְיָרֵם קַרְנֵנוּ עַל-כָּל-שׂוֹנְאֵינוּ. הָעוֹשֶׂה
לְנוּ נְסִים וְנִקְמָה בַּפְּרַעֲהַ. אוֹתוֹת וּמִפְתִּים בְּאֲדַמַּת בְּנֵי
חָם. הַמַּכֶּה בְּעִבְרָתוֹ כָּל-בְּכוֹרֵי מִצְרַיִם. וַיּוֹצֵא אֶת-
עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מֵתוֹכָם לְחֵירוּת עוֹלָם. הַמַּעֲבִיר בְּנָיו בֵּין
גְּזָרֵי יַם סוּף. אֶת-רוֹדְפֵיהֶם וְאֶת-שׂוֹנְאֵיהֶם בְּתַהוֹמוֹת
טַבַּע. וְרָאוּ בְּנָיו גְּבוּרָתוֹ. שִׁבְחוּ וְהוֹדוּ לְשִׁמּוֹ. וּמַלְכוּתוֹ
בְּרִצּוֹן קָבְלוּ עֲלֵיהֶם. מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלָךְ עָנּוּ שִׁירָה
בְּשִׂמְחָה רַבָּה. וְאָמְרוּ כָּלָם: מִי-כַמְכָה בְּאֵלִים יי.
מִי כַמְכָה נְאֻדָר בְּקֹדֶשׁ. נוֹרָא תַהֲלֵת עֲשֶׂה-פְּלֵא:
מַלְכוּתְךָ רָאוּ בְּנֵיךָ. בּוֹקֵעַ יָם לִפְנֵי מֹשֶׁה. זֶה אֵלֵי.
עָנּוּ וְאָמְרוּ: יי יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְנֹאמַר כִּי פָדָה יי אֶת יַעֲקֹב וַיִּגְאֹלוּ מִיַּד חֹזֵק מִמֶּנּוּ:
בְּרוּךְ אַתָּה יי גְּאֹל יִשְׂרָאֵל:

הַשְׂפִּיבֵנוּ יי אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם וְהַעֲמִידֵנוּ מַלְכֵנוּ לְחַיִּים.
וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סִבְרַת שְׁלוֹמְךָ. וְתַקַּנְנוּ בְּעֲצָה טוֹבָרָה
מִלְּפָנֶיךָ. וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׂמֵךְ. וְהַגֵּן בְּעַדְנוּ. וְהַסֵּר

תפלת ערבית לליל חשעה באב

מְעַלְּנוּ אוֹיֵב דְבַר וְחָרַב וְרָעַב וְיָגוֹן. וְהִסַּר שְׁטָן מִלְּפָנֵינוּ
וּמֵאַחֲרֵינוּ. וּבְצַל כְּנָפֶיךָ תַסְתִּירֵנוּ. כִּי אֵל שׁוֹמְרֵנוּ
וּמְצִילֵנוּ אַתָּה. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנוּן וְרַחוּם אַתָּה. וְשׁוֹמֵר
צִאתָנוּ וּבוֹאָנוּ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם | מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:
בְּרוּךְ אַתָּה יי שׁוֹמֵר עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל | לְעַד:

בְּרוּךְ יי לְעוֹלָם אָמֵן | וְאָמֵן: בְּרוּךְ יי מְצִיִּין שְׁכֵן
יְרוּשָׁלַיִם הַלְלוּיָהּ: בְּרוּךְ יי אֱלֹהִים | אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
עֲשֵׂה נִפְלְאוֹת לְבָדוּךָ: וּבְרוּךְ | שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם
וַיִּמְלֵא כְבוֹדוֹ אֶת־כָּל הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן: יְהִי כְבוֹד יי
לְעוֹלָם יִשְׂמַח יי בְּמַעֲשָׂיו: יְהִי שֵׁם יי מְבָרַךְ מֵעַתָּה
וְעַד־עוֹלָם: כִּי לֹא־יִשָּׁשׁ יי אֶת־עַמּוֹ בְּעַבּוֹר שְׁמוֹ הַגָּדוֹל.
כִּי הוֹאִיל יי לַעֲשׂוֹת אֶתְכֶם לֹא לְעַם: וַיֵּרָא כָּל־הָעַם
וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם. וַיֹּאמְרוּ יי הוּא הָאֱלֹהִים. יי הוּא
הָאֱלֹהִים: וְהָיָה יי לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ. בַּיּוֹם הַהוּא
יְהִי יי אֶחָד וְשְׁמוֹ אֶחָד: יְהִי־חֲסִדְךָ יי עָלֵינוּ. בְּאֲשֶׁר
יַחַלְנוּ לָךְ: הוֹשִׁיעֵנו | יי אֱלֹהֵינוּ וְקַבְּצֵנוּ מִן־הַגּוֹיִם
דְּהוֹדוֹת לְשֵׁם קְדוֹשֶׁךָ. לְהַשְׁתַּבֵּחַ בְּתֵהֱלִיתְךָ: כָּל־גּוֹיִם
אֲשֶׁר | עֲשִׂיתָ | יְבוֹאוּ | וַיִּשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ אֲדֹנָי וַיִּכְבְּדוּ
לְשִׁמְךָ: כִּי־גָדוֹל אַתָּה וְעֲשֵׂה נִפְלְאוֹת. אַתָּה אֱלֹהִים
לְבָדְךָ: וְאַנְחֵנוּ עִמָּךְ | וּצֵאן מִרְעִיתְךָ. נוֹדֶה לָּךְ לְעוֹלָם
קְדוֹר וְדוֹר גִּסְפָּר תֵּהֱלִיתְךָ: בְּרוּךְ יי בַּיּוֹם. בְּרוּךְ יי
בְּלִילָהּ. בְּרוּךְ יי בְּשִׁכְבֵּנוּ. בְּרוּךְ יי בְּקוֹמָנוּ: כִּי בְיָדְךָ
נַפְשׁוֹת הַחַיִּים וְהַמֵּתִים. אֲשֶׁר בִּידוֹ נִפְּשׂ כָּל־חַי. וְרוּחַ
כָּל־בְּשׂוּר־אִישׁ: בְּיָדְךָ אִפְקִיד רוּחֵי פְדִיֹת אוֹתִי יי אֵל
אֱמֵרָת: אֱלֹהֵינוּ שְׁבִשְׁמַיִם יַחַד שְׁמָךְ וְקַיִם מַלְכוּתְךָ
תָּמִיד. וּמְלוֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וְעַד:

יְרָאוּ עֵינֵינוּ וַיִּשְׂמַח לִבֵּנוּ וְתִגְלַל נַפְשֵׁנוּ בִישׁוּעָתְךָ

תפלת ערבית לליל תשעה באב

לחֶשֶׁךְ בֵּין יִשְׂרָאֵל לְעַמִּים בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשִׁשְׁתֵּי יָמֵי
הַמַּעֲשֶׂה. אָבִינוּ מְלַכְנוּ הַחַל עָלֵינוּ הַיָּמִים הַבָּאִים לְקִרְאָתָנוּ
לְשָׁלוֹם חֲשׂוּבִים מְכַל חֲטָא וּמְנַקִּים מְכַל עוֹן וּמְדַבְּקִים
בִּירְאָתָךְ:

וְחַנּוּנוּ מֵאַתָּה יִדְעָה בִּינָה וְהַשְׁגֵּל: בְּרוּךְ אַתָּה יי
חוֹנֵן הַדַּעַת:

הַשִּׁיבֵנוּ אָבִינוּ לְתוֹרָתְךָ וְקִרְבְּנוּ מְלַכְנוּ לְעִבּוּדְךָ
וְהַחְזִירֵנוּ בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ: בְּרוּךְ אַתָּה יי
הַרוֹצֵה בְּתַשׁוּבָה:

סְלַח-לָנוּ אָבִינוּ בִּי חֲטָאֵנוּ מְחַל-לָנוּ מְלַכְנוּ בִּי
פְּשָׁעֵנוּ. בִּי מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ אַתָּה: בְּרוּךְ אַתָּה יי חֲנוּן
הַמְּרַבֵּה לְסִלּוּחַ:

רְאֵה בְּעֵינֵינוּ וּרְיִבָה רִיבְנוּ וּגְאָלֵנוּ מִהַרְהָה לְמַעַן שְׁמֶךָ
בִּי גּוֹאֵל חֲזוֹק אַתָּה: בְּרוּךְ אַתָּה יי גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל:

רַפְּאֵנוּ יי וְנִרְפָּא הוֹשִׁיעֵנוּ וְנוֹשְׁעָה בִּי תְהַלְתָּנוּ
אַתָּה. וְהַעֲלֵה רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְכָל-מְכּוֹתֵינוּ. בִּי אֵל
מֶלֶךְ רוֹפֵא נְאֻמָּן וּרְחֹם אַתָּה: בְּרוּךְ אַתָּה יי רוֹפֵא
חוֹלֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

בְּרַךְ עָלֵינוּ יי אֱלֹהֵינוּ אֶת-הַשָּׁנָה הַזֹּאת וְאֶת-כָּל-
מִינֵי תְבוּאַתָּה לְטוֹבָה וְתֵן בְּרַכָּה עַל פְּנֵי הָאָדָמָה
וְשִׁבְעֵנוּ מִטּוֹבֶךָ וּבְרַךְ שְׁנַתָּנוּ בְּשָׁנִים חַטּוֹבוֹת: בְּרוּךְ
אַתָּה יי מְבָרֵךְ הַשָּׁנִים:

תִּקַּע בְּשׁוֹפָר גְּדוּל לְחַרוּתָנוּ וְשֵׂא גַם לְקַבֵּץ גְּלוּתֵינוּ
וּקְבָצֵנוּ יַחַד מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת-הָאָרֶץ: בְּרוּךְ אַתָּה יי
מְקַבֵּץ גְּדוּחֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

תפלת ערבית לליל תשעה באב ד

השיבה שופטינו בכראשנך ויועצינו כבתחלה
והסר ממנו יגון ואנחה ומלוך עלינו אתה יי לבדך
בחסד וברחמים וצדקנו במשפט: ברוך אתה יי מלך
אוהב צדקה ומשפט:

ולמלשינים אל תהי תקנה וכל עושי רשעה ברגע
יאבדו וכלם מהרה יפרישו והזדים מהרה תעקר
ותשבר ותמגר ותכניע במהרה בימינו: ברוך אתה יי
שבר איבים ומכניע זדים:

על הצדיקים ועל החסידים ועל זקני עמך בירת
ישראל ועל פליטת סופריהם ועל גרי הצדק ועלינו
יהמו רחמיה יי אלהינו ותן שכר טוב לכל הבושתים
בשמה באמת ושם חלקנו עמם לעולם ולא נבוש
כי בה בטחנו: ברוך אתה יי משען ומבטח לצדיקים:

ולירושלים עירך ברחמים תשוב ותשפון בתוכה
כאשר דברת וכנה אותה בקרוב בימינו בנין עולם
וכסא דוד מהרה לתוכה תבין: ברוך אתה יי בונה
ירושלים:

את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח וקרנו תרום
בישועתך כי לישועתך קוינו כל־היום: ברוך אתה יי
מצמיח קרן ישועה:

שמע קולנו יי אלהינו חוס ורחם עלינו וקבל
ברחמים וברצון את תפלתנו כי אל שומע תפלות
ותחנונים אתה. ומלפניך מלבנו ריקם אל־תשיבנו.
כי אתה שומע תפלת עמך ישראל ברחמים: ברוך
אתה יי שומע תפלה:

תפלת ערבית לליל תשעה באב

רצה יי אלהינו בעמך ישראל ובתפלתם. והשב
את העבודה לדביר ביתך ואשי ישראל ותפלתם
באהבה תקבל ברוצון ותהי לרוצון תמיד עבודת
ישראל עמך.

ותחזינה עינינו בשוכה לציון ברחמים: ברוך אתה יי
המחזיר שכינתו לציון:

מודים אנחנו לך שאתה הוא יי אלהינו ואלהי
אבותינו לעולם ועד. צור חיינו מגן ישענו אתה הוא
לדור ודור נודה לך ונגספר תהלתך. על חיינו המסורים
בידך. ועל נשמותינו הפקודות לך. ועל נפיק שבכל-
יום עמנו ועל נפלאותיך ומזכותיך שבכל-עת ערב
ובקר וצהרים. הטוב כי לא כלו רחמיך והרחם כי
לא תמו חסדיך מעולם קוינו לך:

ועל-כלם יתברך ויתרומם שמך מלבנו תמיד
לעולם ועד:

וכל החיים יודוך סלה ויהללו את-שמך באמת
האל ישועתנו ועזרתנו סלה: ברוך אתה יי הטוב
שמך ולך נאה להודות:

שלום רב על ישראל עמך תשים לעולם בי אתה
הוא מלך ארון לכל השלום וטוב בעיניך לברך את
עמך ישראל בכל עת ובכל שעה בשלומך: ברוך
אתה יי המברך את עמו ישראל בשלום:

אלהי נצור לשוני מרע ושפתי מדיבר מרמה
ולמקללי נפשי תדום ונפשי בעפר לכל תהיה. פתח
לבי בתורתך ובמצותיך תרדוף נפשי וכל החושבים

תפלת ערבית לליל תשעה באב ה

עלי רעה. מהרה הפר עצתם וקלקל מהשבתם. עשה
למען שמך. עשה למען מינה. עשה למען קדשך.
עשה למען תורתך. למען יחלצון ידיך. הושיעה
ימינה וענני: יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי
צורי וגואלי: עשה שלום במרומו הוא עשה שלום
עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

יהי רצון לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שיבנה בית המקדש
במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך: ושם נעבדך בראה בימי
עולם ובשנים קדמוניות: וערבה ליי מנחת יהודה וירושלים
בימי עולם ובשנים קדמוניות:

הש"ץ אומר קדיש שלם עם תתקבל. אזל מן אחד איכה ואיך עד למנחה
אומרים כל הקדישים צלי תתקבל: אם חל צמולאי שבת אומרים אחד קד'את
האיכה איך מפי צן וצת וא"א ויהי כועס ולא ויתן לך רק מתחילין ואתה קדוש.
ואין מצדילין על הכוס רק כשרואין כד מצדכין צודא מאורי האש. וצמולאי ט'
צאז ליל א'. מצדילין רק צלי כד וצמאים:

תפלת שחרית לת"ב

מסביבין קצת לז"ה. ואין הסמט מכריז לזו"ל לז"ה:

כספא לז"ה יאמר:

מה־שבו אה־לִי יַעֲקֹב. מִשְׁבַּנְתֶּיךָ יִשְׂרָאֵל: וְאֲנִי
בְּרַב חֲסָדֶיךָ אָבִיא בֵּיתְךָ אֲשֶׁתְּחֹה אֶל־הַיִּכְל־קְדֹשְׁךָ
נִירָאָתְךָ: יי אֲהַבְתִּי מְעֹז בֵּיתְךָ וּמְקוֹם מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶיךָ:
וְאֲנִי אֲשֶׁתְּחֹה וְאֶבְרָעָה. אֶבְרָכָה לְפָנֶיךָ עֲשֵׂי: וְאֲנִי
תְּפַלְתִּי־לְךָ יי עַרְת רְצוֹן. אֱלֹהִים בְּרַב־חֲסָדֶיךָ עֲנֵנִי
בְּאֵמַת יִשְׁעֶיךָ:

מתפללין כל סדר תפלת היום צנחה ואין מניחין תפילין ואין לזשין עליות
ומסירין הסדוכת. ומתפללין בקול נמוך:

יְגַדֵּל אֱלֹהִים חַי וְיִשְׁתַּבַּח. נִמְצָא וְאִין עַרְת אֶל־
מְצִיאֹתוֹ: אֶחָד וְאִין יְחִיד בְּיַחְדוֹ. נְעַלְמִים וְגַם אִין סוּף
לְאַחֲדוּתוֹ: אִין לֹא דְמוּת הַגּוֹף. וְאִינוּ גוֹף לֹא נַעְרוּךְ
אֵלָיו קְדֹשְׁתוֹ: מְדַמּוֹן לְכָל דְּבַר אֲשֶׁר נִבְרָא. רֵאשׁוֹן
וְאִין רֵאשִׁית לְרֵאשִׁיתוֹ. הַנּוּ אַדוֹן עוֹלָם לְכָל־נוֹצֵר.
יִזְרָה גְדֻלָּתוֹ וּמַלְכוּתוֹ: שְׁפַע נְבוֹאָתוֹ נְתָנוּ. אֶל־אֲנָשִׁי
סִגְלָתוֹ וְתַפְאֲרָתוֹ: לֹא קָם בְּיִשְׂרָאֵל כְּמִשְׁרָה עוֹד
נָבִיא. וּמִבֵּית אֶת־תְּמוּנָתוֹ: תּוֹרַת אֵמַרַת נָתַן לְעַמּוֹ
אֵל. עַל־יַד נְבִיאָו נֶאֱמַן בֵּיתוֹ. לֹא יַחְלִיף הָאֵל וְלֹא
יִמִּיר דָּתוֹ. לְעוֹלָמִים לְזוּלָּתוֹ: צוּפָה וַיִּזְדַּע סְתָרֵינוּ.
מִבֵּית לְסוּף דְּבַר בְּקִדְמוּרָתוֹ: גּוֹמֵל לְאִישׁ חֶסֶד
כְּמַפְעֵלוֹ. יִתֵּן לְרָשָׁע רָע כְּרִשְׁעָתוֹ: יִשְׁלַח לְקֵץ יָמָיו
מִשִּׁיחָנוּ: לְפָדוֹת מִחֲבִי קֵץ יִשׁוּעָתוֹ: מֵתִים יַחֲיֶה אֵל
בְּרַב־חֲסָדָיו. בְּרוּךְ עַד־עַד שֵׁם תְּהִלָּתוֹ:

אַדוֹן עוֹלָם אֲשֶׁר מְלֶךְ. בְּשֶׁרֶם כָּל־יְצִיר נִבְרָא:
לְעַת נַעֲשֶׂה בְּחַפְצוֹ כָּל. אֲנִי מְלֶךְ שְׁמוֹ נִמְרָא: וְאַחֲרֵי

תפלת שחרית לת"ב
ו
בְּכֹלֹת הַכֹּל. לְבַדּוֹ יִמְלֹךְ נֹרָא: וְהוּא הָיָה וְהוּא
הוּה. וְהוּא יְהִיָּה בְּתַפְאָרָה: וְהוּא אֶחָד וְאֵין שְׁנַי.
לְהַמְשִׁילֵלּוֹ לְהַחֲבִירָה: בְּלִי רֵאשִׁית בְּלִי תְּכֵלִית.
וְלֹא הָעֶזֶז וְהַמְשָׁרָה: וְהוּא אֵלֵי וְהִי גֹאֲלִי. וְצוּר חֲבֵלִי
בְּעַת צָרָה. וְהוּא נָפִי וּמְנוּס לִי. מְנַת בּוֹסִי בְּיוֹם
אֶקְרָא: בְּיָדוֹ אֶפְקִיד רוּחִי. בְּעַת אֵישָׁן וְאֶעֱיָרָה:
וְעַם־רוּחִי גְּוִיתִי. " לִי וְלֹא אִירָא:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם. אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתָיו. וְצִוָּנוּ עַל גְּטִילַת יָדַיִם:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם. אֲשֶׁר יָצַר
אֶת־הָאָדָם בְּחֵכְמָה וּבְרָא בּוֹ נְקָבִים וְנְקָבִים חֲלוּקִים
חֲלוּקִים. גְּדוּי וְיָדוּעַ לִפְנֵי כֶּסֶף כְּבוֹדָךְ. שְׂאֵם־יִפְתַּח
אֶחָד מֵהֶם אֹו יִפְתַּח אֶחָד מֵהֶם. אִי אֶפְשֶׁר לְהַחֲתִּיִם
וְלַעֲמֹוד לִפְנֵיךְ: בְּרוּךְ אַתָּה יי רֹפֵא כָּל־בֶּשָׂר וּמִפְּרִיא
לַעֲשׂוֹת:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם. אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לַעֲסֹק בְּדִבְרֵי תוֹרָה:

וְהֶעֱרַבְנָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ אֶת דְּבָרֵי תוֹרָתְךָ. בְּפִינוּ
וּבְפִי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְנִהְיָה אֲנַחְנוּ וְצִאֲצֵאֵינוּ
וְצִאֲצֵאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. בְּקִדְּוֵנוּ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ וְלֹא־מֵדֵי
תוֹרָתְךָ לְשִׁמְהָ. בְּרוּךְ אַתָּה יי הַמְּלַמֵּד תוֹרָה לַעֲמוֹ
יִשְׂרָאֵל:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם. אֲשֶׁר בָּחַר
בָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. וְנָתַן לָנוּ אֶת תּוֹרָתוֹ: בְּרוּךְ אַתָּה
יי נֹתֵן הַתּוֹרָה:

יְבָרְכֶךָ יי וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יי פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיַחֲנֶנֶךָ: יִשְׂאֵל

תפלת שחרית לת"ב

י פָּנֵינוּ אֱלֹהֵי וַיִּשָּׂם לָךְ שְׁלוֹם: אֱלוֹ דְבָרִים שְׂאִין
לָהֶם שְׁעוֹר. הַפֶּאֶה וְהַכְּבוֹרִים וְהַרְאִיִן וּגְמִילוֹת
חֲסָדִים וְתַלְמוּד תּוֹרָה: אֱלוֹ דְבָרִים שְׂאֵדָם אוֹכֵל
פְּרוֹתֵיהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה וְתַקְרֵן בְּקִמְתָּ לְעוֹלָם הַבָּא:
וְאֱלוֹ הֵן. כְּבוֹד אֵב וְאֵם וּגְמִילוֹת חֲסָדִים וְהַשְׁכַּמַּת
בֵּית הַמִּדְרָשׁ שְׁחָרִית וְעַרְבִית וְהַכְּנָסַת אֲרָחִים וּבְקוֹר
חוֹלִים וְהַכְּנָסַת כְּלָה וְהַלְוִיָּהּ הַמַּת וְעִיּוֹן תְּפִלָּה
וְהַבָּאת שְׁלוֹם בֵּין אָדָם לְחֵבְרוֹ וְתַלְמוּד תּוֹרָה כְּנֶגְדְךָ
בְּקָדָם:

אֱלֹהֵי וַיִּשְׁמָה שְׁנַתָּה בִּי טְהוֹרָה הִיא. אַתָּה בְּרֵאתָה
אַתָּה יִצְרָתָה אַתָּה גִּפְחָתָה בִּי. וְאַתָּה מְשַׁמְרָה בְּקַרְבִּי.
וְאַתָּה עֵתִיד לְשִׁלָּה מִמֶּנִּי וּלְהַחְזִירָה בִּי לְעֵתִיד לְבָא:
כָּל־זְמַן שֶׁהַנְּשָׁמָה בְּקַרְבִּי מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵי
וְאַתָּה אֲבוֹתֵי רַבּוֹן כָּל־הַמַּעֲשִׂים אֲרוֹן כָּל־הַנְּשָׁמוֹת:
בְּרוּךְ אַתָּה יי הַמַּחְזִיר נְשָׁמוֹת לְפָנֶיךָ מֵתִים:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן
לְשִׁכּוֹי כִּינֵה לְהַכְחִין בֵּין יוֹם וּבֵין לַיְלָה:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁעָשִׂינוּ יִשְׂרָאֵל:
בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשִׂינוּ
עָבָד:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשִׂינוּ
אִשָּׁה:

דיוו ווייבער זאגען אנטטאטט שלא עשני אשה

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁעָשִׂינוּ בְּרִצּוֹנוֹ:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם פּוֹקֵחַ עוֹרִים:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מְלַבֵּישׁ עַרְפָּאִים:

תפלת שחרית לת"ב
ז
ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם מתיר אסורים:
ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם זוקף כפופים:
ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם רוקע הארץ
על-המים:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם שעשה לי
כל-צרכי:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר הכין
מצעדי-גבר:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אוזר ישראל
בגבורה:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם עוטר ישראל
בתפארה:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם הנותן ליעף כח:
ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם המעביר שנה
מעיני ותנומה מעפעפי:

ויהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו
שתרגילנו בתורתך ודבקנו במצותיך. ואל תביאנו
לא לידי חטא ולא לידי עברה ועון ולא לידי נסיון
ולא לידי בזיון ואל תשלט בנו יצר הרע והרחיקנו
מאדם רע. ומחבר רע. ודבקנו ביצר טוב ובמעשים
טובים. וכוף את-יצרנו להשתעבד-לך: ותננו היום
ובכל יום לחן ולחסד ולרחמים בעיניך ובעיני כל-
רואינו. והגמלנו חסדים טובים: ברוך אתה יי גומל
חסדים טובים לעמו ישראל:

יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי שתצילני
היום ובכל-יום מעי פנים ומעזות פנים מאדם רע.
ומחבר רע. ומשכנך רע. ומשונח המשחית.

תפלת שחרית לת"ב

מדין קנשה ומבעל דיין קנשה. בין שהוא בן ברית ובין
שאינו בן ברית:

לעולם יהא אדם ירא שמים בסתר. ומודה על-
האמת ודובר אמת בלבבו וישכם ויאמר:

רבון כל-העלמים לא על-צדקותינו אנחנו מפילים
תחנונינו לפניך. כי על רחמיך הרבים. מה-אנו מה
חיינו מה חסדנו מה-צדקותינו מה-ישועתנו מה-
כחנו מה-גבורתנו. מה-נאמר לפניך יי אלהינו ואלהי
אבותינו. הלא כל-הגבורים כאין לפניך. ואנשי
השם כלא היו. וחכמים כבלי מדע. וגבונים כבלי
השכל. כי רוב מעשיהם תהו וימי חייהם הבל לפניך.
ומותר האדם מן-הבהמה אין כי הבל הבל:

אבל אנחנו עמה בני בריתך. בני אברהם אהבה.
שנשבעת לו בהר המריה. זרע יצחק יחידו שנשבעך
על-גבי המזבח. עדת יעקב בנה בכורך. שמאחבתך
שאהבת אותו. ומשמחתך ששמחת בו. קראת את-
שמו ישראל וישרון:

לפיכך אנחנו חייבים להודות לך ולשבחך ולפארה.
ולכרה ולמדה ולתת שבח והודיה לשמך. אשרינו
מה-שוב חלקנו ומה-נעים גורלנו ומה-יפה ירשתנו.
אשרינו שאנו משכימים ומעריבים ערב ובקר. ואמרים
פעמים בכל-יום:

שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה | אהך

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

אתה הוא עד שלא נברא העולם אתה הוא
משנברא העולם. אתה הוא בעולם הזה. ואתה
הוא לעולם הבא. קדש את שמך על מקדשי שמך.
וקדש את שמך בעולמך. ובישועתך תרום ותגביה
קרננו. ברוך אתה יי מקדש את שמך ברכים:

אתה הוא יי אלהינו בשמים ובארץ ובשמי השמים
העליונים. אמת אתה הוא ראשון ואתה הוא אחרון.
ומבלעדך אין אלהים. קבץ קוץ מארבע כנפות
הארץ. יכירו וידעו כל באי עולם. כי אתה הוא
האלהים לבדך לכל ממלכות הארץ. אתה עשית
את השמים ואת הארץ. את הים ואת כל אשר בהם:
ומי בכל מעשה ידך בעליונים או בתחתונים שיאמר
לך מהתעשה: אבינו שבשמים עשה עמנו חסר.
בעבור שמך הגדול שנקרא עלינו: וקיים לנו יי
אלהינו מהשפכות. בעת ההיא אביא אתכם ובעת
קבצי אתכם. כי אתן אתכם לשם ולתהלה בכל עמי
הארץ בשובי את שכנותיכם לעיניכם אמר יי:

סדר הקרבנות

יש נוהגין לומר פדפת הכיור קודם פדפת התמיד בשחרית וצמנחה:

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שתרחם
עלינו ותמחול לנו את כל חטאתינו. ותכפר לנו
את כל עונותינו. ותמחול ותסלח לכל פשעינו.
ושׁיבנה בית המקדש במהרה בימינו ונקריב לפניך
קרבן התמיד שיכפר בעדנו כמו שכתבת עלינו
בתורתך על ידי משה עבדך באמור:

תפלת שחרית לת"ב

שמות ל' י"ח

וידבר יהוה אל-משה לאמר: ועשית כיוור נחשת
 וכנו נחשת לרחצה ונתתה אתו בין-אהל מועד ובין
 המזבח ונתת שמה מים: ורחצו אהרן ובניו מפניו את-
 ידיהם ואת-רגליהם: בבאם אל-אהל מועד ורחצו-מים
 ולא ימתו או בגשתם אל-המזבח לשרת להקטיר
 אשה ליהוה: ורחצו ידיהם ורגליהם ולא ימתו והייתה
 להם חק-עולם לו ולזרעו לדורתם:

מזכר כ"ח ב'

וידבר יהוה אל-משה לאמר: צו את-בני ישראל
 ואמרת אלהם את-קרבני לחמי לאשי ריח ניהתי
 תשמרו להקריב לי במועדו: ואמרת להם זה האשה
 אשר תקריבו ליהוה כבשים בני-שנה תמימם שנים
 ליום עלה תמיד: את-הכבש אחד תעשה בבקר ואת
 הכבש השני תעשה בין הערבים: ועשירית האיפה
 סלת למנחה בלולה בשמן בתית רביעת ההין: עלת
 תמיד העשירה בחר סיני לריח ניהח אשה ליהוה:
 ונסכו רביעת ההין לכבש האחד בקדש הסך נסך שכר
 ליהוה: ואת הכבש השני תעשה בין הערבים כמנחת
 הבקר ונסכו תעשה אשה ריח ניהח ליהוה:

ושחט אתו על ירך המזבח צפנה לפני יהוה וזרקו
 בני אהרן הכהנים את-דמו על-המזבח סביב:

אתה הוא יי אלהינו שהקטירו אבותינו לפניך את-
 קטרת הסמים בזמן שבירת המקדש קים. באשר צוית
 אותם על ידי משה נביאך בכתוב בתורתך:

ויאמר יהוה אל-משה קח-לך סמים נטף וישחלת

תפלת שחרית לת"ב

ט

וְחִלְבְּנָה סַמִּים וּלְבָנָה זֶבֶה בְּרַב בְּרַב יְהִיָּה: וְעָשִׂיתָ אֹתָהּ
 קְטֹרֶת רִקַּח מְעַשֶׂה רִקַּח מִמֶּלֶח טָהוֹר קָדֹשׁ: וְשַׁחֲקֵתָ
 מִמֶּנָּה הַדֶּק וְנִתְתָּה מִמֶּנָּה לִפְנֵי הָעֵדוּת בְּאֵהָל מוֹעֵד
 אֲשֶׁר אֹנֵד לָךְ שְׂמֹחַ קָדֹשׁ קְדוּשִׁים תְּהִיָּה לָכֶם: וְנֹאמַר
 וְהִקְטִיר עָלָיו אֶהְרֹן קְטֹרֶת סַמִּים בְּבִקְרַב בְּבִקְרַב בְּהִיטִיבוֹ
 אֶת־הַנִּזְרֹת יִקְטִירָנָה: וּבְהֶעֱלֵת אֶהְלֹךְ אֶת־הַנִּזְרֹת בֵּין
 הָעַרְפִּים יִקְטִירָנָה קְטֹרֶת תָּמִיד לִפְנֵי יְהוָה לְדֹרֹתֵיכֶם:
 תָּנוּ רַבָּנֵי פְטוּם הַקְטֹרֶת בִּיצֵד. שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים
 וְשִׁמְנֵה מָנִים הָיוּ בָּהּ. שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וְחֲמִשָּׁה
 כְּמִנֵּי יְמוֹת הַחֲמָה. וְשִׁלְשָׁה מָנִים יִתְרִים שְׂמֵהֶם
 כִּכְנִים בְּהֵן גְּדוֹל מְלֹא חֲפָנָיו בְּיוֹם הַכֹּפְרִים וּמְחֻזְרִים
 לְמִכְתֵּשֶׁת בְּעֶרְבַיּוֹם הַכֹּפְרִים כְּדִי לָקִים מִצּוֹת דִּקָּה
 מִן הַדִּקָּה: וְאַחַד עָשָׂר סָמָיִן הָיוּ בָּהּ. וְאֵלוּ הֵן. הַצָּרִי.
 וְהַצִּפּוֹן. הַחֲלֻבָּנָה. וְהַלְבֹנָה. מִשְׁקַל שִׁבְעִים שִׁבְעִים
 מָנָה. מוֹד. וְקָצִיעָה. שִׁבְלֵת גֵּרֵד. וְכַרְבוֹם. מִשְׁקַל
 שְׁשֵׁה עָשָׂר. שִׁשָּׁה עָשָׂר מָנָה: הַקָּשֶׁט שְׁנַיִם עָשָׂר.
 וְקִלּוּפֵה שְׁלֹשָׁה. וְקִנְמוֹן תִּשְׁעָה. בְּרִית כְּרִשִׁינָה תִּשְׁעָה
 קִבִּין. יֵין קִפְרִיסִין סְאִין תִּלְתָּא וְקִבִּין תִּלְתָּא. וְאִם אֵין
 דוֹ יֵין קִפְרִיסִין. מִבֵּיא חֲמַר חוֹרֵין עֲתִיק: מֶלֶח סְדוּמִית
 רַבַּע הַקֵּב. מַעְלָה עָשֵׂן כָּל שְׂהוּא: רַבִּי נִתָּן אוֹמֵר אֵף
 כִּפְתַּת הִירְדֵן כָּל שְׂהוּא. וְאִם נִתָּן בָּהּ דְּבִשׁ פֶּסְלָה. אִם
 חֶסֶר אַחֲרַת מִכְּלָ סַמָּנִיָּה חֵיב מִיָּתָה: רַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּן
 גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר. הַצָּרִי אֵינוֹ אֵלָּא שָׂרָף הַנוֹטֵף מֵעֵצֵי
 הַקִּטָּף: בְּרִית כְּרִשִׁינָה שְׁשִׁפִּין בָּהּ אֶת הַצִּפּוֹן כְּדִי
 שְׂתֵּהָא נְאֻה: יֵין קִפְרִיסִין שְׁשׁוּרִין בּוֹ אֶת הַצִּפּוֹן כְּדִי
 שְׂתֵּהָא עֲזָה. וְהֵלֵא מִי רַגְלִים יִפִּין לָהּ: אֵלָּא שְׂאִין
 מִכְּנִיסִין מִי רַגְלִים בְּעֲזָרָה מִפְּנֵי הַכְּבוֹד:

תפלת שחרית לת"ב

תניא רבי נתן אומר בשהויא שוחק. אומר הדיק
 היטב היטב הדיק. מפני שהקול יפה לבשרים: פטמה
 לחצאין בשרה. לשליש ולרביע לא עמענו: אומר
 רבי יהודה זה הכלל. אם במדתה בשרה. לחצאין
 או שחפר אחרת מכל סמניה חיב מיתה: תני בר
 קפרא אחת לששים או לשבעים שנה היתה באה של
 שירים לחצאין: ועוד תני בר קפרא. אלו היה נתן
 ביה קורטוב של דבש אין אדם יכול לעמוד מפני
 ריחה. ולמה אין מערבין ביה דבש. מפני שהתורה
 אמרה כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו מפני
 אשה ליי:

אפי' הוה מסדר סדר המערכה משמא דגמרא.
 ואלבא דאבא שאול. מערכה גדולה קודמת למערכה
 שניה של קטרת. ומערכה שניה של קטרת קודמת
 לסדור עני גזרי עצים. וסדור שני גזרי עצים קודם
 לדשון מזבח הפנימי. ודשון מזבח הפנימי קודם
 להטבת חמש גרות: והטבת חמש גרות קודמת לדם
 התמיד. ודם התמיד קודם להטבת שתי גרות. והטבת
 שתי גרות קודמת לקטרת. וקטרת קודמת לאברים:
 ואברים קודמין למנחה. ומנחה קודמת לחביתין:
 וחביתין קודמין לגנסכין: וגנסכין קודמין למוספין.
 ומוספין קודמין לבזיכין. ובזיכין קודמין לתמיד של
 בין הערבים. שנאמר וערה עליה העלה והקטיר
 עדיה חלבי השלמים. עליה השלם כל הקרבנות
 בלם:

”צבאורת עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה: ”
 צבאות אשרי אדם בוטח בה: ” הושיעה המלך יעגנו

תפלת שחרית לת"כ

כיום קראנו: אתה סתר לי מצר הצרני רני פלט
תסובבני סלה: וערכה ליי מנחת יהודה וירושלים
כימי עולם וכשנים כדמוניות:

תפלת דני נחויא צן בקנס:

אנא בכח גדולת ימינה תתיר צרורה: אכג"יתן
קבל רנת עמך שנבנו טהרנו נזרא: קרע"שטן
נא גבור דורשי יחודה ככבת שמרם: נגד"יכש
ברכם טהרם רחמם צדקתה תמיד גמלם: כטר"צחג
חסין קדוש ברוב טובך נהל עדתך: חקב"טנע
יחיד גאה לעמך פנה זוכרי קדשתך: יגל"פזק
שועתנו קבל ושמע צעקתנו יודע תעלמות: שקו"צית
ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

רבון העולמים. אתה צויתנו להקריב קרבן התמיד
במועדו. ולהיות כהנים בעבודתם. וליום ברוככם.
וישראל במעמדם. ועתה בעונותינו הרב בית המקדש
ובטל התמיד. ואין לנו לא כהן בעבודתו. ולא לוי
בדוכנו. ולא ישראל במעמדו. ואתה אמרת ונשלמה
פרים שפתינו: לכן יהי רצון מדפניך יי אלהינו ואדחי
אבותינו. שיהיה שיה שפתותינו חשוב ומקבל ומרצה
דפניך באדו הקרבנו קרבן התמיד במועדו ועמדנו
על מעמדו. כמה שנאמר ונשלמה פרים שפתינו.
ונאמר ושחט ארתו על ירך המזבח צפנה לפני יי:
וזרקו בני אהרן הכהנים את דמו על המזבח סביב:

תפלת שחרית לת"ב

וּנְאָמַר זֹאת הַתּוֹרָה לְעֹלָה. לְמִנְחָה. וּלְחֻטָּאת.
וּלְאֵשׁ. וּלְמִלּוֹאִים. וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים:

אִזְוָהוּ מְקוֹמָן שְׁלֹ-זִבְחִים קָדְשֵׁי קָדְשִׁים שְׁחִיטָתָן
בְּצִפּוֹן פֶּר וְשַׁעִיר שְׁרֵ-יּוֹם הַבְּפָרִים שְׁחִיטָתָן בְּצִפּוֹן
וְקָבוּל דָּמָן בְּכָלִי שָׁרֵת בְּצִפּוֹן וְדָמָן טָעוֹן הַזֵּיהַ עַל בֵּין
הַבְּדִים וְעַל-הַפְּרֻכָּת וְעַל-מִזְבַּח הַזֶּהָב מִתְּנָה אַחֶרֶת
מֵהֵן מְעַכְבֶּת. שִׁירֵי הַדָּם הֵיָה שׁוֹפֵךְ עַל-יְסוּד מְעַרְבֵי
שְׁלֹ-מִזְבַּח הַחִיצוֹן. אִם-לֹא נָתַן לֹא עֵבֶב: פָּרִים
הַנְּשָׂרְפִים וְשַׁעִירִים הַנְּשָׂרְפִים שְׁחִיטָתָן בְּצִפּוֹן וְקָבוּל
דָּמָן בְּכָלִי שָׁרֵת בְּצִפּוֹן וְדָמָן טָעוֹן הַזֵּיהַ עַל הַפְּרֻכָּת
וְעַל מִזְבַּח הַזֶּהָב. מִתְּנָה אַחֶרֶת מֵהֵן מְעַכְבֶּת. שִׁירֵי
הַדָּם הֵיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוּד מְעַרְבֵי שְׁלֹ-מִזְבַּח הַחִיצוֹן.
אִם-לֹא נָתַן לֹא עֵבֶב. אֱלוֹ וְאֱלוֹ נִשְׂרָפִין בְּבֵית הַדָּשָׁן:
הַטָּאֵת הַצְּבוּר וְהַיְחִיד אֱלוֹ הֵן חַטָּאת הַצְּבוּר שַׁעִירֵי
רֵאשֵׁי הַדָּשִׁים וְשְׁלֹ-מוֹעֲדוֹת שְׁחִיטָתָן בְּצִפּוֹן וְקָבוּל דָּמָן
בְּכָלִי שָׁרֵת בְּצִפּוֹן וְדָמָן טָעוֹן אַרְבַּע מִתְּנוֹת עַל אַרְבַּע
קָרְנוֹת: בִּיצַד עָלָה בְּכָבֶשׂ וּפְנָה לְסוּבָב וּבֵא-לוֹ לְהֶרֶן
דְּרוּמִית מְזֻרְחִית. מְזֻרְחִית צְפוֹנִית. צְפוֹנִית מְעַרְבִית.
מְעַרְבִית דְּרוּמִית. שִׁירֵי הַדָּם הֵיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוּד
דְּרוּמִי. וּנְאָכְלִין לְפָנִים מִן-הַקִּלְעִים לְזִכְרֵי כְהֻנָּה בְּכָל-
מֵאֵכֶל לְיוֹם וּלְיֵלָה עַד-חֲצוֹת: הָעֹלָה קָדֵשׁ קָדְשִׁים
שְׁחִיטָתָהּ בְּצִפּוֹן וְקָבוּל דָּמָה בְּכָלִי שָׁרֵת בְּצִפּוֹן וְדָמָה
טָעוֹן שְׁתֵּי מִתְּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע וְשַׁעוֹנָה הַפֶּשֶׁט וְגִתּוֹת
וְכִלִּיל לְאֵשִׁים: זִבְחֵי שְׁלָמֵי צְבוּר וְאֲשָׁמוֹת. אֱלוֹ הֵן
אֲשָׁמוֹת אֵשׁ גְּזִילוֹת אֵשׁ מְעִילוֹת אֵשׁ שְׁפָחָה
חֲרוּפָה אֵשׁ נֹזֵר אֵשׁ מְצוּרַע אֵשׁ תְּלוּי. שְׁחִיטָתָן
בְּצִפּוֹן וְקָבוּל דָּמָן בְּכָלִי שָׁרֵת בְּצִפּוֹן וְדָמָן טָעוֹן שְׁתֵּי

מתנות שהן ארבע. ונאכלין לפנין מן הקלעים לזכרי
 כהנה בכל מאכל ליום ולילה עד חצות:
 התורה ואיל גזיר קדשים קלים שחיטתן בכל-
 מקום בעזרה ודמן טעון שתי מתנות שהן ארבע.
 ונאכלין בכל העיר לכל אדם בכל מאכל ליום
 ולילה עד חצות: המורים מהם פיוצא בהם אלא
 שהמורים נאכל לכלהים לנשיהם ולבניהם ולעבדיהם:
 שלמים קדשים קלים שחיטתן בכל מקום בעזרה
 ודמן טעון שתי מתנות שהן ארבע. ונאכלין בכל-
 העיר לכל אדם בכל מאכל לשני ימים ולילה אחד:
 המורים מהם פיוצא בהם אלא שהמורים נאכל לכלהים
 לנשיהם ולבניהם ולעבדיהם: הבכור והמעשר
 והפסח קדשים קלים שחיטתן בכל מקום בעזרה
 ודמן טעון מתנה אחת. ובלבד שיתן כנגד היסוד:
 שנה באכילתן הבכור נאכל לכלהים והמעשר לכל-
 אדם ונאכלין בכל העיר בכל מאכל לשני ימים
 ולילה אחד: הפסח אינו נאכל אלא בלילה ואינו
 נאכל אלא עד חצות ואינו נאכל אלא למנויו ואינו
 נאכל אלא צלי:

דבי ישמעאל אומר בשלש עשרה מדות התורה
 נדרשת בהן: מקל וחומר ומגזרה שוה. מבנין אב
 מכתוב אחד. ומבנין אב משני כתובים. מכלל ופרט
 ומפרט וכלל. כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא בעין
 הפרט. מכלל שהוא צריך לפרט. ומפרט שהוא
 צריך לכלל. כל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל
 ללמד דא ללמד על עצמו יצא אלא ללמד על הכלל
 כלו יצא. כל דבר שהיה בכלל ויצא לטעון טעון

תפלת שהרית לת"ב

אחד שהוא בענינו יצא להקל ולא להחמיר. כל
 דבר שהיה בכלל ויצא למעון מוען אחר שלא בענינו
 יצא להקל ולהחמיר. כל דבר שהיה בכלל ויצא קדון
 בדבר החדש אי אתה יכול להחזירו לכללו עד
 שיחזירונו הפתוב לכללו בפרוש דבר הלמד מענינו.
 ודבר הלמד מסופו. וכן שני כתובים המכחישים זה
 את זה עד שיבא הפתוב השלישי ויכריע ביניהם:
 יהי רצון מקפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו. שיבנה
 בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך: יהי
 ברוך שאמר והיה העולם. ברוך הוא ברוך עשה
 בראשית. ברוך אומר ועשה. ברוך גזור ומקים.
 ברוך מרחם על הארץ. ברוך מרחם על הבריות.
 ברוך משלם שכר טוב ליראיו. ברוך חי לעד וקים
 לנצח. ברוך פודה ומציל ברוך שמו. ברוך אתה יי
 אלהינו מלך העולם האל אב הרחמן המהלל בפי
 עמו משבח ומפאר בלשון חסידיו ועבדיו ובשירי דוד
 עבדך נהללך יי אלהינו בשבחורת ובזמירות נגדלך
 ונשבחה ונפארה ונזכיר שמך ונמליכה מלכנו אלהינו
 יהי חי העולמים מלך משבח ומפאר עדי עד שמו
 הגדול: ברוך אתה יי מלך מהלל בתשבחות:

ד"ה ט"ז ח'

הודו ליי קראו בשמו. הודיעו בעמים עלילותיו:
 שירו לו זמרו ליו שיחו בכל נפלאותיו: התהללו בשם
 קדשו. ישמח לב מבקשי יי: דרשו יי ועזו בקשו פניו
 תמיד: זכרו נפלאותיו אשר עשה: מפתיו ומשפטי
 פיהו: זרע ישראל עבדו. בני יעקב אביריו: הוא יי
 אלהינו בכל הארץ משפטיו: זכרו לעולם ברירתו.

תפלת שחרית לת"ב

יב

דְּבַר צְוָה לְאַלֶּף הַיּוֹם: אֲשֶׁר כָּרַת אֶת־אֲבֹתָהֶם.
 וּשְׁבוּעָתוֹ לְיִצְחָק: וַיַּעֲמִידָהּ לְיַעֲקֹב לְחֹק. לְיִשְׂרָאֵל
 בְּרִית עוֹלָם: לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶרֶץ־כְּנָעַן. חֶבְל
 נַחֲלַתְכֶם: בְּהַיּוֹתְכֶם | מִתִּי מִסְפָּר. כְּמַעַט וְגָרִים כָּהֵן:
 וַיִּתְּהַלְכוּ | מִגּוֹי אֶל־גּוֹי. וּמִמַּמְלָכָה אֶל־עַם אַחֵר:
 לֹא־הֵנִיחַ לְאִישׁ לַעֲשֹׂקֶם. וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מַלְכִים: אֶל־
 תִּגְעוּ בְּמִשְׁיָחִי. וּבְנִבְיְאֵי אֱלֹהֵי־תִרְעוּ: שִׁירוּ לִי כָל־
 הָאָרֶץ. בְּשָׂרוֹ מִיּוֹם אֶל־יּוֹם יִשׁוּעָתוֹ: סִפְרוּ בְּגוֹיִם |
 אֶת־כְּבוֹדוֹ. בְּכָל־הָעַמִּים נִפְלְאוֹתָיו: כִּי־גָדוֹל יְיָ וּמְהַלָּל
 מְאֹד. וְנוֹרָאָה הוּא עַל־כָּל־אֱלֹהִים: כִּי כָל־אֱלֹהֵי
 הָעַמִּים | אֱלִילִים. וַיִּי | שָׁמַיִם | עָשָׂה: הַזֹּר וְהַדָּר לִפְנֵי
 עֵז וְהַדְּוָה בְּמִקְמוֹ: הָבִי לִי מִשְׁפָּחוֹת עַמִּים. הָבִי לִי
 כְבוֹד וְעֹז: הָבִי לִי כְבוֹד שְׁמוֹ. שִׂיאוֹ מִנְחָה וּבִאוּ
 לִפְנֵי. הַשְׁתַּחֲוּוּ לִי בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ: חִילוּ מִלִּפְנֵי כָל־
 הָאָרֶץ. אֲפֹתֵיכֶם תִּכַּל כָּל־תְּמוּזָה: יִשְׁמְחוּ הַשָּׁמַיִם
 וְתִגַּל הָאָרֶץ. וַיֹּאמְרוּ בְּגוֹיִם יְיָ מֶלֶךְ: יִרְעַם הַיָּם
 וּמְלוֹאֵיו. יַעֲלֶץ הַשָּׁדָה וְכָל־אֲשֶׁר־בּוֹ: אֹז יִרְבְּנוּ עֲצֵי
 הַיַּעַר. מִלִּפְנֵי יְיָ כִּי־בָא לִשְׁפּוֹט אֶת־הָאָרֶץ: הוֹדוּ לִי
 כִּי טוֹב. כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: וַאֲמָרוּ הוֹשִׁיעֵנו אֱלֹהֵי
 יִשְׁעֵנו וּקְבִצְנוּ וְהַצִּילְנוּ מִן־הַגּוֹיִם. לְהוֹדוֹת לְשֵׁם קֹדֶשׁךָ
 לְהַשְׁתַּבַּח בְּתִהְלֹתֶךָ: בְּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן־
 הָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם. וַיֹּאמְרוּ כָּל־הָעַם אִמֵּן וְהִלָּל לִי: ע"כ
 רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהַשְׁתַּחֲוּוּ לְהַדָּם רַגְלָיו. קְדוֹשׁ הוּא:
 רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהַשְׁתַּחֲוּוּ לְהַר קֹדֶשׁוֹ. כִּי־קְדוֹשׁ יְיָ
 אֱלֹהֵינוּ: וְהוּא רַחוּם | יִבְפֹּר עֲוֹן וְלֹא יִשְׁחִירַת וְהִרְבָּה
 קְדָשִׁיב אַפּוֹ וְלֹא־יַעִיר כָּל־חַמְתּוֹ: אֲתָה יְיָ לֹא תִכְלָא
 רַחֲמֶיךָ מִמֶּנִּי. חֲסִדֶךָ וְאַמְתָּךְ תִּמְיֵד יִצְרוּנִי: זְכוּר רַחֲמֶיךָ

תפלת שחרית לת"ב

יי וחסדיה כי מעולם הָמָה: תָּנוּ עוֹ לְאֱלֹהִים. עַל-
 יִשְׂרָאֵל גְּאוֹתוֹ. וְעִזּוֹ בַשְּׁחָקִים: נוֹרָא אֱלֹהִים | מִמְּקַדְשֵׁיךָ.
 אֵל יִשְׂרָאֵל הוּא נֹתֵן | עֵז וְתַעֲצוּמוֹת לָעַם בְּרוּךְ
 אֱלֹהִים: אֵל-נִקְמוֹת יי אֵל נִקְמוֹת הוֹפִיעַ: הַנְּשֵׂא שִׁפְטֵי
 הָאָרֶץ. הַשָּׁב גְּמוּל עַל-גְּאוֹת: לִי הַיְשׁוּעָה. עַל-עַמְּךָ
 בְּרַכְתָּךְ סֵלָה: יי צָבָאוֹת עֲמָנוּ מִשָּׁנָב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב
 סֵלָה: יי צָבָאוֹת אֲשֶׁרֵי אָדָם בּוֹטַח בָּךְ: יי הוֹשִׁיעָה.
 הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קְרָאֵנוּ: הוֹשִׁיעָה | אֶת-עַמְּךָ וּבְרַךְ
 אֶת-גְּחֻתְךָ. וְרַעַם וְנִשְׂאֵם עַד-הָעוֹלָם: נַפְשֵׁנוּ חֲכָתָה
 לִי עֲזָרְנוּ וּמִגִּנְנוּ הוּא: כִּי-בוֹ יִשְׁמַח לָבְנוּ כִּי כָשֵׁם
 קָדְשׁוֹ בְּמַחֲנוּ: יְהִי-חֲסֵדְךָ יי עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יַחֲלֵנוּ לָךְ:
 הִרְאֵנוּ יי חֲסֵדְךָ וַיִּשְׁעָה תִתֵּן לָנוּ: קוּמָה עֲזָרְתָה קָנוּ.
 וּפְדָנוּ לְמַעַן חֲסֵדְךָ: אָנֹכִי יי אֱלֹהֶיךָ הַמַּעֲלֶה מֵאָרֶץ
 מִצְרַיִם. הִרְחַב-פִּיךָ וְאִמְרָאֵהוּ: אֲשֶׁרֵי הָעַם שִׁפְכָה
 לוֹ. אֲשֶׁרֵי הָעַם שְׂפִי אֱלֹהִיו: וְאֲנִי | בְּחֲסֵדְךָ בְּטַחְתִּי
 יָגַל | לִבִּי בִישׁוּעָתְךָ. אֲשִׁירָה לִי כִּי גַמַל עָלַי:
 ק' מִזְמוֹר לַתּוֹרָה הִרְיעוּ לִי כָל-הָאָרֶץ: עֲבָדוּ אֶת-
 יי בְּשִׂמְחָה בָּאוּ לִפְנֵי בְרִנָּה: דָּעוּ כִּי יי הוּא אֱלֹהִים
 הוּא עֲשָׂנוּ וְלוֹ (וּלְכָ כַּתִּיב) אֲנַחְנוּ עֲמֹ וְצֹאן מִרְעִיתוֹ: בָּאוּ
 שְׁעָרָיו בְּתוֹרָה חֲצֵרֹתָיו בְּתַהֲלָה הוֹדוּ לוֹ בְּרַכּוּ שְׁמוֹ: כִּי-
 טוֹב יי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ וְעַד-דָּר וְדָר אָמוּנָתוֹ:
 יְהִי כְבוֹד יי לְעוֹלָם. יִשְׁמַח יי בְּמַעֲשָׂיו: יְהִי שֵׁם יי
 מְבָרָךְ. מִעַתָּה וְעַד-עוֹלָם: מִמְּזֹרַח-שֶׁמֶשׁ עַד-מְבֹאוֹ.
 מְהֵלָל שֵׁם יי: רַם עַל-כָּל-גּוֹיִם | יי. עַל הַשָּׁמַיִם
 כְּבוֹדוֹ: יי שִׁמְךָ לְעוֹלָם. יי זְכָרְךָ לְדוֹר-וָדָר: יי בְּשָׁמַיִם
 הַכִּין כְּסֹאוֹ. וּמַלְכוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה: יִשְׁמְחוּ הַשָּׁמַיִם
 וְתִגַּל הָאָרֶץ. וַיֹּאמְרוּ בְּגוֹיִם יי מֶלֶךְ: יי מֶלֶךְ יי מֶלֶךְ יי |

תפלת שחרית לת"ב

ג

יְמַלֵּךְ לְעֹלָם וָעֶד: יי מֶלֶךְ עוֹלָם וָעֶד אֲבָדוּ גוֹיִם מֵאַרְצוֹ:
 יי הַפִּיר עֲצַת גוֹיִם הַנִּיחַ מִחֲשָׁבוֹת עַמִּים: רַבּוֹת
 מִחֲשָׁבוֹת בְּלִב־אִישׁ. וְעֲצַת יי הִיא תְקוּם: עֲצַת יי
 לְעוֹלָם תַּעֲמֹד. מִחֲשָׁבוֹת לְבוֹ לְדֶרֶךְ-וָדָר: כִּי הוּא אָמַר
 וַיְהִי. הוּא-צָוָה וַיַּעֲמֹד: כִּי-בָחַר יי בְּצִיּוֹן. אֹהֶה לְמוֹשָׁב
 לּוֹ: כִּי-יַעֲקֹב בָּחַר לּוֹ יְהוָה. יִשְׂרָאֵל לְסִגְלָתוֹ: כִּי לֹא-
 יִשׂוּשׁ יי עַמּוֹ. וְנִחַלְתּוֹ לֹא יַעֲזֹב: וְהוּא רַחוּם וַיְבַפֵּר
 עוֹן וְלֹא-יִשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהַשִּׁיב אָפוּ. וְלֹא-יַעִיר כָּל-
 חַמָּתוֹ: יי הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיּוֹם-קָרְאָנוּ:

אֲשֶׁרִי יוֹשְׁבֵי בֵיתְךָ עוֹד יִהְלָלוּךָ סְלָה:

אֲשֶׁרִי הָעַם שָׁכְבָה לּוֹ אֲשֶׁרִי הָעַם שְׂוִי אֱלֹהָיו:

קמח. תהלה לדרוד ארוממך אלוהי המלך ואברכה שמך
 לעולם ועד: בכל יום אברכהך ואהדלה שמך לעולם
 ועד: גדול יי ומהלל מאד ולגדלתו אין חקר: דור
 לדור ישבח מעשיך וגבורתיך יגידו: הדר כבוד הורה
 ודברי גפלאתיך אשיחה: ועוזו נוראותיך יאמרו
 וגדלתך אספרנה: זכר רב טובך יביעו וצדקתך ירגנו:
 חנון ורחום יי ארך אפים וגדל חסד: טוב יי לכל
 ורחמי על כל מעשיו: יזרה יי כל מעשיך וחסדיך
 יברכוכה: כבוד מלכותך יאמרו וגבורתך ידברו:
 להודיע לבני האדם גבורתיו וכבוד הדר מלכותו:
 מלכותך מלכות כל עלמים וממשלתך בכל דור ודור:
 סומך יי לכל הנפלים וזוקף לכל הכפופים: עיני כל
 אליך ישברו ואתה נותן להם את אכלם בעתו: פותח
 את ידך ומשביע לכל חי רצון: צדיק יי בכל דרכיו
 וחסיד בכל מעשיו: קרוב יי לכל קראיו לכל אשר

תפלת שחרית לת"ב

יְקַרְאֵהוּ בְּאֵמֶת: רְצוֹן יִרְאוּ יַעֲשֶׂה וְאֵת שְׁוַעְתָּם יִשְׁמַע
 וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יִי אֵת כָּל אֲהָבָיו וְאֵת כָּל הַרְשָׁעִים
 יִשְׁמִיד: תִּהְיֶה יִי יְדַבֵּר פִּי וַיְבָרֶךְ כָּל בְּשׂוֹר שֵׁם
 קִדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וְאַנְחֵנוּ נְבָרֶךְ יְיָ מֵעַתָּה וְעַד
 עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

קמו הללויה הללי נפשי את יי: אהללה יי בחיי.
 אֲזַמְרָה לֵאלֹהֵי בְּעוֹדֵי: אֶל־תִּבְטְחוּ בְּנְדִיבִים. בְּבֶן־
 אָדָם | שְׂאִין לוֹ תִשְׁוַעַה. תִּצָּא רוּחוֹ יֹשֵׁב לְאֲדָמְתּוֹ.
 בַּיּוֹם הַהוּא אֲבָדוּ עֲשֵׂתִנְתִּיו: אֲשֶׁר־יִשְׁאַל יַעֲקֹב
 בְּעֵזְרוֹ שִׁבְרוּ עַל־יִי אֱלֹהֵיוֹ: עֲשֵׂה | שָׁמַיִם וָאָרֶץ אֶת־
 הַיָּם וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בָּם. הַשֹּׁמֵר אֵמֶת לְעוֹלָם: עֲשֵׂה
 מִשְׁפָּט לְעֲשׂוֹקִים נָתַן לָחֶם לָרַעֲבִים. יִי מִתִּיר אֲסוּרִים:
 יִי | פּוֹקֵחַ עוֹרִים יִי זֹקֵף בְּפוֹפִים. יִי אֱהֵב צְדִיקִים: יִי
 שֹׁמֵר אֶת־גְּדִים יָתוֹם וְאֶלְמָנָה יַעֲזֹרֶה. וְרַךְ רַשָּׁעִים
 יַעֲוֶת: יִמְלֹךְ | לְעוֹלָם אֱלֹהֵיךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קמו הללויה | בִּי־שׁוֹב זְמַרָה אֱלֹהֵינוּ: בִּי־נַעֲמֵם נִאֲוָה
 תִּהְיֶה: בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַם יִי. גִּדְהֵי יִשְׂרָאֵל יִכְנִס: הַרְזִפֵּא
 לְשִׁבּוּרֵי לֵב. וּמַחֲבִשׁ לְעַצְבוֹתֶם: מוֹנֶה מִסְפָּר לְכוֹכְבִים.
 לְכֻלָּם שְׁמוֹת יִקְרָא: גְּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ וְרַב־כֹּחַ. לְתַבּוּנָתּוֹ
 אֵין מִסְפָּר: מְעוֹרֵד עֲנוּיִם יִי. מִשְׁפִּיל רַשָּׁעִים עַד־
 אָרֶץ: עֲנֵנו לִי בְּתוֹרָה. זְמַרוּ לֵאלֹהֵינוּ בְּכִנּוֹר: הַמְכַסֶּה
 שָׁמַיִם | בְּעֵבִים הַמְכִין לְאָרֶץ מָטָר. הַמְצַמִּיחַ הַרִים
 הַצִּיר: נוֹתֵן לְבַהֲמָה לַחֲמָה. לְבָנֵי עֵדֶב אֲשֶׁר יִקְרָאוּ:
 לֹא בְּגִבּוֹרֵת הַסּוּם יִחַפֵּן. לֹא־בְשׂוּמֵי הָאִישׁ יִרְצֶה:
 רוֹצֶה יִי אֶת־יְרֵאוֹ. אֶת־הַמִּיחָלִים לְחַסְדּוֹ: שִׁבְחֵי
 יְרוּשָׁלַם אֶת־יִי. הַלְלֵי אֱלֹהֵיךְ צִיּוֹן: בִּי־חֲזַק בְּרִיחֵי
 שְׁעָרֶיךָ. בָּרֶךְ בְּנִיךְ בְּקִרְבֶּךָ: הַשֵּׁם־גְּבוּלֶךָ שְׁלוֹם. חֲלַב

חַמִּים יִשְׁבִיעֶךָ: הַשְׁלַח אֶמְרָתוֹ אֶרֶץ. עַד-מִהְרֵה יְרוּץ
 דְּבָרוֹ: הַנּוֹתֵן שְׁלֵג בְּצֶמֶר. כְּפֹזַר בְּאֶפֶר יִפְזֹר: מִשְׁלֵיךְ
 קָרְחוֹ כְּפִתִּים. לִפְנֵי קָרְתוֹ מִי יַעֲמֹד: יִשְׁלַח דְּבָרוֹ
 וַיִּמָּסֵם. יֵשֶׁב רוּחוֹ יְזַלֹּ-מִים. מִגִּיד דְּבָרָיו לִיעֲקֹב.
 חָקִיו וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל: לֹא-עָשָׂה בֵּן אֶל-כֹּל-גּוֹי.
 וּמִשְׁפָּטִים בְּלִי-יָדָעִים הִלְלוּהָ:

קמח הללויה | הללו את יי מן השמים. הללוהו
 בַּמְרוֹמִים: הִלְלוּהוּ כָּל-מַלְאָכָיו. הִלְלוּהוּ כָּל-צְבָאוֹ:
 הִלְלוּהוּ שֶׁמֶשׁ וַיְרַח. הִלְלוּהוּ כָּל-כּוֹכְבֵי אוֹר: הִלְלוּהוּ
 שָׁמַי הַשָּׁמַיִם. וְהַמַּיִם אֲשֶׁר אֶמְעַל הַשָּׁמַיִם: יְהַלְלוּ
 אֶת-שֵׁם יי. כִּי הוּא צוּה וְנִבְרָאוֹ: וַיַּעֲמִידֵם לְעַד
 לְעוֹלָם. חֲקֻנָתוֹ וְלֹא יַעֲבוֹר: הִלְלוּ אֶת-יי מִן-הָאָרֶץ.
 תַּנְיָנִים וְכָל-תְּהוֹמוֹת: אֵשׁ וּבָרָד שְׁלֵג וְקִישׁוֹר. רוּחַ
 סְעָרָה עֹשֶׂה דְּבָרוֹ: הַהָרִים וְכָל-גְּבוּעוֹת. עֵץ פָּרִי וְכָל-
 אֲרָזִים: הַחֵיָהּ וְכָל-בְּהֵמָה. רֶמֶשׂ וְצִפּוֹר כְּנָף: מַלְכֵי-
 אֶרֶץ וְכָל-לְאֻמִּים. שָׂרִים וְכָל-שְׁפָטֵי אֶרֶץ: בַּחוּרִים
 וְגַם-בְּתוֹלוֹת. זְקֵנִים עִם-נְעָרִים: יְהַלְלוּ אֶת-שֵׁם יי
 כִּי-נִשְׁגָב שָׁמוֹ לְבָדוֹ. הוֹדוּ עַל-אֶרֶץ וּשְׁמַיִם: וַיִּרֶם
 קָרְנוֹ | לְעַמּוֹ תְהַלֵּה לְכָל-חֲסִידָיו. לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עִם
 קָרְבוֹ הִלְלוּהָ:

קמט הללויה שירו ליי שיר חדש. תהלתו בקהל
 חֲסִידִים: יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל בְּעֲשָׂיו. בְּנִי-צִיּוֹן יִגִּילוּ בְּמִלְכָם:
 יְהַלְלוּ שָׁמוֹ בְּמַחֲוֹל. בְּתוֹף וּבְנֹזַר יִזְמְרוּ-לוֹ: כִּי-רוֹצָה
 יי בְּעַמּוֹ. יִפְאַר עַנּוּיִם בִּישׁוּעָה: יַעֲלוּ חֲסִידִים בְּכְבוֹד.
 יִרְנְנוּ עַל-מִשְׁכְּבוֹתָם: רוּמְמוֹת אֵל בְּגִרוֹנָם. וְחָרַב
 פִּיפּוֹת בְּיָדָם: לְעֹשׂוֹת נִקְמָה בְּגוֹיִם. תּוֹכַחֹת
 בְּלְאֻמִּים: לְאִסּוֹ מַלְכֵיהֶם בְּזַקִּים. וְנִכְבְּדֵיהֶם בְּכַבְּלֵי

תפלת שחרית לת"ב

ברזל: לעשות בהם | משפט כתוב הדר הוא לכל-
חסידי הללויה:

קג הללויה | הללויה אל בקדשו. הללויה ברקיע עזו:
הללויה בגבורתיו. הללויה כרב גדלו: הללויה
בתקע שופר. הללויה בניכל וכנור: הללויה בתוף
ומחול. הללויה במנים ועגב: הללויה בצלצלי שמע.
הללויה בצלצלי תרועה: כל הנשמה תהלל יה
הללויה: כה ת"ה:

ברוך " לעולם אמן | ואמן: ברוך " מציון שכן
ירושלם הללויה. ברוך | " אלהים | אלהי ישראל.
עשה נפלאות לבדו: וברוך שם כבודו לעולם. וימלא
כבודו את כל הארץ אמן | ואמן:

ד"ס ח' כ"ט י'
ויברך הויד את"י לעיני כל הקהל. ויאמר הויד
ברוך אתה " אלהי ישראל אבינו מעולם ועד-עולם:
לך " הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כפי-
כל בשמים ובארץ לך " הממלכה והמתנשא לכל |
לראש: והעשר והכבוד מדפניך ואתה מושל בכל.
ויברך פח וגבורה. ויברך לגדל ולחזק לכל: ועתה
אלהינו מודים אנחנו לך. ומהללים לשם תפארתך:
אתה הוא " לברך אתה עשיר את השמים שמי
השמים וכל צבאם הארץ וכל אשר עליה הימים
וכל אשר בהם ואתה מחיה את כלם. וצבא השמים
לך משתחוים: אתה הוא " האלהים אשר בחרת
באברהם והוצאתו מאור כשדים. ושמת שמו אברהם:
ומצאת את לבבו נאמן לפניך:

וְכָרוֹת עִמּוֹ הַבְּרִית לָתֵת אֶת־אָרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַחֲתִי
 הָאֲמֹרִי וְהַפְּרָזִי וְהַיְבוּסִי וְהַגְּרָגָשִׁי לָתֵת לְזִרְעוֹ. וְתָקַם
 אֶת־דְּבָרֶיךָ כִּי צִדִּיק אָתָּה: וַתֵּרָא אֶת־עֲנִי וְאַבְתִּינוּ
 בְּמִצְרַיִם. וְאֵת זַעֲקָתָם שָׁמַעְתָּ עַל יַם־סוּף: וַתִּתֵּן אֶת־
 וּמִפְתִּימֵי בְּפָרְעָה וּבְכָל־עַבְדָּיו וּבְכָל־עַם אֲרָצוֹ כִּי יָדַעְתָּ
 כִּי הִזִּירוּ עֲלֵיהֶם וַתַּעַשׂ לָהֶם שֵׁם כְּבוֹד הַזֶּה: וְהָיָה
 בְּקַעֲתָ לִפְנֵיהֶם וַיַּעֲבְרוּ בְּתוֹךְ הַיָּם בַּיַּבֻּשָׁה. וְאַתָּה־
 רִדְפִיהֶם הַשְׁלַכְתָּ בַּמַּצּוֹלֹת כְּמוֹ־אֶבֶן בְּמַיִם עֲזוּיִם:

סמות י"ד ז'

וַיֹּשַׁע יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרַיִם וַיֵּרָא
 יִשְׂרָאֵל אֶת־מִצְרַיִם מֵת עַל־שִׁפְתַי הַיָּם: וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל
 אֶת־הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה בְּמִצְרַיִם וַיִּירָאוּ הָעַם
 אֶת־יְהוָה וַיֵּאֱמִינוּ בִּיהוָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ:

ס"ט ו"ד ח'

אֲנִי יִשְׂרָאֵל וְכִנִּי יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיהוָה
 וַיֵּאמְרוּ לֹא־אֵמַר אֲשִׁירָה לַיהוָה כִּי־נִאֲהַרְגָהּ סוֹס וּרְכָבוֹ
 רָמָה בַּיָּם: עֲזִי וּמִרְתִּי יְהוָה וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה זֶה אֵלִי וְאַנְוָהוּ
 אֱלֹהֵי אָבִי וְאַרְמְנָהוּ: יְהוָה אִישׁ מִלְחָמָה יְהוָה שְׁמוֹ:
 מִרְכַּבַת פָּרְעָה וַחִילוֹ יִרָה בַּיָּם וּמִבְּחַר שְׁלֹשׁוֹ טָבְעוּ בַּיָּם־
 סוּף: תְּהַמֵּת יְכַסִּימוּ יִרְדּוּ בַּמַּצּוֹלֹת כְּמוֹ־אֶבֶן: יְמִינֶךָ
 יְהוָה נֶאֱדָרִי בְּכַח יְמִינֶךָ יְהוָה תִּרְעַץ אוֹיְבִי: וּבִרְבַּ גְּאוֹנֶךָ
 תִּהְרַס קַמְיֶךָ תִּשְׁלַח חֲרֹנֶךָ יֵאָכְלֵמוּ בְּקֶשׁ: וּבְרוּחַ אֲפִיֶךָ
 גַּעְרָמוּ מַיִם נִצְבּוּ כְּמוֹ־גֵד נִזְלִים קָפְאוּ תְהַמֵּת בְּלִבֵּי־יָם:
 אֵמַר אוֹיְבִי אֲרֹדְךָ אֲשִׁיג אַחֲלִיק שְׁלָל תִּמְלָאֲמוּ נַפְשֵׁי אֲרִיק
 חֲרָבִי תוֹרִישְׁמוּ יָדִי: נִשְׁפָּת בְּרוּחֶךָ בְּסִמּוֹ יָם צָלְלוּ
 בַּעוֹפֹת בְּמַיִם אֲדִירִים: מִי־כַמְכָּה בְּאֵלִים יְהוָה מִי

תפלת שחרית לת"ב

בְּמִכָּה נֶאֱדָר בְּקֹדֶשׁ נוֹרָא תְהִלַּת עֲשֵׂה-פְּלֵא: נְטִיַת יְמִינְךָ
 תְּבַלְעֵמוּ אֶרֶץ: נְחִיַת כַּחֲסֶדְךָ עִסְ-וֹן גְּאֻלַּת נְהִלַּת בְּעֻזְךָ
 אֶל-נֹוֹה קֹדֶשְׁךָ: שְׁמְעוּ עַמִּים יִרְגְּזוּן חֵיל אֲחֹזֵי יְשִׁבֵי פְּלִשְׁתִּים:
 אִזּוּ נִבְהָלוּ אֱלֹופֵי אָדָם אֵילֵי מִזְבֵּחַ יֶאֱחֹזְמוּ רַעַד נִמְגֹו
 כָּל יְשִׁבֵי כְנָעַן: תִּפֹּל עֲלֵיהֶם אֵימַתָּה וּפְחָד בְּגִדְלֵךְ וְרוֹעַךָ
 יִדְּמוּ בְּאָבֶן עַד-יַעֲבֹר עִמָּךְ יִהְיֶה עַד-יַעֲבֹר עִסְ-וֹן קִנְיַת:
 תִּבְאָמוּ וְתִטְעֲמוּ בְּהַר נְהִלַּתְךָ מִכֹּזֵן לְשִׁבְתְּךָ פְּעֻלַּת יְהוָה
 מִקֹּדֶשׁ אֲדָנִי בִּזְיוֹן יְדִידֶךָ: יְהוָה | יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: " |
 יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: כִּי לֵ"י הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל בַּגּוֹיִם: וְעַל
 מִוֹשִׁיעִים בְּהַר צִיּוֹן לְשִׁפְטֵי אֶת-הַר-עֵשׂוֹ וְהִיתָה לֵ"י
 הַמְּלוּכָה: וְהִיָּה " לְמֶלֶךְ עַל-כָּל-הָאָרֶץ בְּיוֹם הַהוּא יְהִיָּה
 " אַחֵר וְשִׁמוֹ אַחֵר:

(וּבַתּוֹרַתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל " אֱלֹהֵינוּ " אַחֵר:)

יִשְׁתַּבַּח שְׁמֶךָ לְעַד מִלְּפָנֵי הָאֵל הַמֶּלֶךְ חַגְדוֹל
 וְהַקְדוֹשׁ בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ כִּי לָךְ נֶאֱדָה " אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
 אֲבוֹתֵינוּ שִׁיר וְשִׁבְחָה הַלֵּל וְזִמְרָה עִזּוֹ וּמִמְשָׁלָה נִצְחָה
 גְּדֻלָּה וּגְבוּרָה תְהִלָּה וְתִפְאֶרֶת קֹדֶשְׁךָ וּמַלְכוּת בְּרָכוֹת
 וְהוֹדָאוֹת מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם: בְּרוּךְ אַתָּה " אֵל מֶלֶךְ
 גְּדוֹל בַּתְּשֻׁבָחוֹת אֵל הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלְאוֹת
 הַבּוֹחֵר בְּשִׁירֵי זִמְרָה מֶלֶךְ אֵל הַיְעוֹלָמִים:

לחזן
 תְּהַבֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעֵלְמָא דִּי-בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
 בְּחַיִּיכוֹן וּבְיִמִּיכוֹן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קְרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן
 יְהִיָּה שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעֹלָם וְלְעֹלְמֵי עֲלְמֵיָא. תְּהַבֵּר
 וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְחַדַּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ
 דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵילָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא וְשִׁירָתָא תְּשֻׁבָחָתָא וְנִגְחָתָא
 דְּאִמְרֵן בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן:

זאגט קהל יתברך.

וועהרענד דעם חזן זאגט ברכו.

יתברך וישתבח ויתפאר ויתרום
 ויתנשא שמו של מלך מלכי המלכים
 הקדוש ברוך הוא שהוא ראשון והוא
 אחרון ומבלעדי אין אלהים: סלו
 לרכב בערבות ביה שמו ועלו לפניו:
 ושמו מרום על-כל-ברכה ותהלה:
 ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:
 יהי שם מבורך מעתה ועד עולם:

חזן ברכו את"י המברך:
 ק"ו ברוך יי המברך לעולם ועד:
 ברוך אתה יי אלהינו
 מלך העולם. יוצר אור
 ובורא חשך. עשה שלום.
 ובורא את הכל:

המאיר לארץ ולדריים עליה ברחמים. ובטובו
 מחדש בכל-יום תמיד מעשה בראשית. מה רבו
 מעשיך יי כלם בהכמה עשית. מלאה הארץ קנינה.
 המלך המרום לבדו מאז. המשבח והמפאר
 והמתנשא מימות עולם. אלהי עולם ברחמיך
 הרבים רחם עלינו. אדון עזנו. צור משגבנו. מגן
 ישענו משגב בערנו: אל ברוך גדל-דעה. הכין ופעל
 זרחי המה. טוב יצר כבוד לשמו. מאורות נתן
 סביבות עזו. פנות צבאיו קדושים רוממי שדי. תמיד
 מספרים כבוד-אל וקדשותו: תתברך יי אלהינו על
 שבה מעשה ידך ועל מאורי אור שעשית בפארוך
 סלה:

תתברך צורנו מלכנו וגאלנו בורא קדושים.
 ישתבח שמה לעד מלכנו: יוצר משרתים ואשר
 משרתיו כלם עומדים ברום עולם. ומשמיעים ביראה
 יחד בקול דברי אלהים חיים ומלך עולם: כלם
 אהובים כלם ברורים כלם גבורים וכלם עשים
 באימה וביראה רצון קוניהם. וכלם פותחים את
 פיהם בקדשה ובטהרה בשירה ובזמרה. ומברכים

תפלת שחרית לת"ב

וּמְשַׁבְּחִים . וּמְפָאֲרִים וּמְעֲרִיצִים . וּמְקַדְּשִׁים
וּמְמַלִּיכִים :

אֵת שֵׁם הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא קְדוֹשׁ
הוּא . וְכֹלָם | מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם
זֶה מִזָּה . וְנוֹתְנִים רְשׁוֹת זֶה לָזֶה . לְהַקְדִּישׁ לְיוֹצְרָם
בְּנַחַת רוּחַ . בְּשִׁפְהַ בְּרוּרָה וּבְנִעֻמָּה קְדוֹשָׁה כָּלָם כְּאַחַד
עוֹנִים וְאוֹמְרִים בְּיְרָאָה :

קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ יי צְבָאוֹת מְלֵא כָּל־הָאָרֶץ
כְּבוֹדוֹ :

וְהָאוֹפָנִים וְחִיזוֹרַת הַקֹּדֶשׁ בְּרַעַשׁ גָּדוֹל מִתְנַשְּׂאִים
לְעַמַּת שָׂרָפִים לְעַמַּתָּם | מְשַׁבְּחִים וְאוֹמְרִים :

בְּרוּךְ כְּבוֹד־יי מִמְקוֹמוֹ :

לְאֵל בְּרוּךְ נְעִימוֹת יִתְנוּ . לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיִם זְמִירוֹת
יֹאמְרוּ וְתִשְׁבַּחֲוֹת יִשְׁמְעוּ . כִּי הוּא לְבַדּוֹ פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת .
עֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת . בַּעַל מַלְחָמוֹת . זוֹרַע צַדִּיקוֹת . מַצְמִיחַ
יְשׁוּעוֹת . בּוֹרֵא רְפוּאוֹת . נוֹרֵא תְהִלּוֹת . אֲדוֹן
הַנְּפִלְאוֹת . הַמְּחַדֵּשׁ בְּטוּבוֹ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה
בְּרָאשִׁית : כְּאִמּוֹר לְעֹשֶׂה אוֹרִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם
תְּסִדּוּ : אוֹר חֲדָשׁ עַל צִיּוֹן תֹּאִיר וְנִזְכָּה כְּקִנּוֹ מְהֵרָה
לְאוּרוֹ : בְּרוּךְ אַתָּה יי יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת :

אַהֲבָה רַבָּה אֶהְבְּתָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ חֶמְלָה גְּדוּלָה
וַיִּתְרָה חֶמְלַת עֲלֵינוּ : אֲבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ בְּעִבּוֹר אֲבוֹתֵינוּ
שִׁבְטָחוֹ בְךָ . וְתִלְמָדֵם חֲקֵי חַיִּים . בֵּן תִּחַנְּנוּ וְתִלְמָדֵנוּ :
אֲבִינוּ אֵב הַרְחֵמֵן הַמְּרַחֵם רַחֵם עֲלֵינוּ . וְתֵן בְּלִפְנֵי
לְהַבִּין וּלְהַשְׁכִּיל . לְשִׁמוּעַ לְלָמוֹד וּלְלָמֵד לְשִׁמוֹר
וּלְעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל דְּבָרֵי תִלְמוּד תּוֹרָתְךָ בְּאַהֲבָה
וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ . וּדְבַק לִפְנֵיךָ בְּמִצְוֹתֶיךָ . וַיְחַד

לִבְנֵינוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה שְׂמֵךְ. וְלֹא גִבּוֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד
 כִּי בָשָׂם קִדְשְׁךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא בְּטַחְנוּ נְגִילָה וּבְשִׂמְחָה
 בְּיִשׁוּעָתֶךָ: וְהִבִּיאֵנוּ לְשָׁלוֹם | מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ.
 וְתוֹלִיכֵנוּ קוֹמְמֵיזֹת קְאֲרָצְנוּ: כִּי אֵל פּוֹעֵל יִשׁוּעוֹת אַתָּה
 וּבָנוּ בְּחַרְתָּ מִכָּל עַם וְלִשׁוֹן. וְקִרְבַּתְנוּ לְשִׂמְךָ הַגָּדוֹל
 סֵלָה בְּאַמֶּת. לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְיִחְדְּךָ בְּאַהֲבָה: בְּרוּךְ אַתָּה
 יי הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה:

יחיד אומר אל מלך נאמן:

ג' ס' ר' ל

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה | אֶחָד:

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלַכּוֹתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאַחֲבַת אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל-לִבְבְּךָ וּבְכָל-נַפְשְׁךָ וּבְכָל-
 מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצוּיָה הַיּוֹם עַל-
 לִבְבְּךָ: וְשִׁנְנָתָם לְבִנְיָה וְדַבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ
 וּבְלִכְתְּךָ בְּדֶרֶךְ וּבְשֹׁכְבְּךָ וּבְקוּמְךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל-
 יָדְךָ וְהָיוּ לְטַטְפַּת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל-מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ
 וּבְשַׁעְרֶיךָ:

וְהָיָה אִם-שָׁמַעַתְּ שִׁמְעוּ אֶל-מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצוּיָה
 אֲתֶכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת-יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעֲבֹדוֹ בְּכָל-
 לִבְבְּכֶם וּבְכָל-נַפְשְׁכֶם: וּנְתַתִּי מִטֶּר-אֶרְצְכֶם בְּעֵתוֹ יוֹרֵה
 וּמִלְקוֹשׁ וְאִסְפַּת דְּגָנְךָ וְתִירְשֶׁךָ וַיְצַהֲרֶךָ: וּנְתַתִּי עֵשֶׂב
 בְּשֹׂדֶךָ לְבַהֲמֹתֶיךָ וְאֶכְלֹת וּשְׂבַעְתָּ: הַשְׁמֵרוּ לָכֶם פֶּן-
 יִפְתָּרָה לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וְעַבַּדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים
 וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם: וְחָרָה אַף-יְהוָה בְּכֶם וְעָצַר אֶת-
 הַשָּׁמַיִם וְלֹא-יִהְיֶה מִטֶּר וְהִתְאַדְּמָה לֹא תִתֵּן אֶת-יְבוּלָהּ

תפלת שחרית לת"ב

וּאֲבַדְתֶּם מִהָרָה מֵעַל הָאָרֶץ הַטְּבֵּה אֲשֶׁר יְהוָה נָתַן
לָכֶם: וּשְׁמַתֶּם אֶת־דְּבַר־יְיָ אֱלֹהֵי עַל־לִבְכֶּם וְעַל־נַפְשֵׁכֶם
וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־יְדֵיכֶם וְהָיוּ לְמוֹטְפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם:
וּלְמַדְתֶּם אֹתָם אֶת־פְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁכְתְּךָ בְּבֵיתְךָ
וּבְלַכְתְּךָ בַּדֶּרֶךְ וּבְשֹׁכְבְּךָ וּבְקוּמְךָ: וּכְתַבְתֶּם עַל־מְזוּזוֹת
בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ:

לְמַעַן יִרְבוּ יְמֵיכֶם וְיָמֵי בְנֵיכֶם עַל הָאָדָמָה אֲשֶׁר
נִשְׁבַּע יְהוָה לְאַבְתָּיִם לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־
הָאָרֶץ:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל־כַּנְּפֵי בְגֵדֵיהֶם
לְדֹרֹתָם וְנָתַנוּ עַל־צִיצִית הַפְּנֵף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם
לְצִיצִית וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה
וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא־תִתְּלוּ אַחֲרָי לִבְכֶּם וְאַחֲרָי עֵינֵיכֶם
אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־
כָּל־מִצְוֹת יְהוָה קְדוֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְהַזְוֹת לָכֶם
לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

אֱמֶת וַיְצִיב וּנְכוֹן וְקִיָּם וַיִּשֶׁר וְנֶאֱמָן וְאֶהוּב וְחָבִיב
וְנַחֲמָד וְנִעִים וְנוֹרָא וְאֶדִיר: וּמְתַקֵּן וּמְקַבֵּל וְטוֹב וְיָפֵה
הַדְּבָר הַזֶּה עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: אֱמֶת אֱלֹהֵי עוֹלָם וְ
מִלְכֵנוּ צוֹר יַעֲקֹב מִגֵּן יִשְׁעֵנוּ לְדוֹר וָדוֹר הוּא קִיָּם וְשִׁמּוֹ
קִיָּם וְכֶסֶף נְכוֹן וּמַלְכוּתוֹ וְאַמוּנָתוֹ לְעַד קְיָמָת: וּדְבָרָיו
קִיָּים וְקִיָּמִים נֶאֱמָנִים וְנַחֲמָדִים לְעַד וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים:
עַל אֲבוֹתֵינוּ וְעָלֵינוּ עַל בְּנֵינוּ וְעַל דוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל־
דוֹרוֹת זְרַע יִשְׂרָאֵל עַבְדֶּיךָ:

תפתל שחרית לת"ב

על הראשונים ועל האחרונים דבר טוב וקיים
לעולם ועד: אמת ואמונה חזק ולא יעבור: אמת
שאתה הוא יי אלהינו ואלהי אבותינו מלך
אבותינו גאלנו גואל אבותינו. יוצרנו צור ישועתנו.
פודנו ומצילנו מעולם שמה. אין אלהים זולתך:

עזרת אבותינו אתה הוא מעולם. מגן ומושיע
לבניהם אחריהם בכל דור ודור: ברום עולם מושךך
ומשפטיך וצדקתך עד אפסי ארץ: אשרי איש
שישמע למצותיך. ותורתך ודברך ישים על לבו:
אמת אתה הוא אדון לעמך. ומלך גבור לריב ריבם:
אמת אתה הוא ראשון ואתה הוא אחרון ומבלעדך
אין לנו מלך גואל ומושיע. ממצרים גאלתנו יי אלהינו
ומבית עבדים פדיתנו: כל בכוריהם הרגת. ובכורך
גאלת. ויסוסוף בקעת וזדים טבעת וידידים העברת.
ויכסו מים צריהם אחר מהם לא נותר: עד זאת
שבחו אהובים ורוממו אל ונתנו יידידים. זמירות
שירות ותשבחות ברכות והודאות למלך אלהי
וקיים: רם ונשא גדול ונורא. משפיל גאים ומגביה
שפלים מוציא אסירים ופודה עניים ועזר דלים.
ועונה לעמו בעת שועם אליו: תהללות לאל עליון
ברוך הוא ומבךך. משה ובני ישראל לך ענו שירה
בשמחה רבה ואמרו כלם:

מי כמכה באלים יי מי כמכה נאדר בקדש. נורא
תהלות עשה פלא:

שירה חדשה שבחו גאולים לשמה. על שפת
הים יחד כלם הודו והמליכו ואמרו:

תפלת שחרית לת"ב
י' | ימלך לעלם ועד:

צור ישראל קומה בעזרת ישראל. ופדה כנאמך
יהודה וישראל. גואלנו י' צבאות שמו קדוש ישראל:
ברוך אתה י' גואל ישראל:

אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך:

ברוך אתה י' אלהינו ואלהי אבותינו. אלהי
אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב. האל הגדול
הגבור והנורא אל עליון גומל חסדים טובים וקנה
הכל וזכר חסדי אבות ומביא גואל לבני בניהם
למען שמו באהבה:

מלך עוזר ומושיע ומגן: ברוך אתה י' מגן אברהם:
אתה גבור לעולם אדני מתיה מתים אתה רב להושיע:

מכלכל חיים בחסד מחיה מתים ברחמים רבים
סומך נוֹפְלִים ורופא חולים ומתיר אסורים ומקיים
אמונתו לישגי עפר מי כמוך בעל גבורות ומי דומה
לך מלך ממית ומתיה ומצמיח ישועה:

ונאמן אתה להחיות מתים: ברוך אתה י' מחיה
המתים:

אתה קדוש ושמוך קדוש וקדושים בכל יום יהללוך
סלה:

ק"י קדוש קדוש קדוש י' צבאות מלא כל הארץ כבודו:
סיו לעמתם ברוך יאמרו: ק"י ברוך כבוד י' ממקומו: סיו וכדברי
קדשך כתוב לאמר: ק"י ימלך י' לעלם אלהיך ציון לדר ודר
הללויה:

תפלת שחרית לת"ב

לדור ודור נגיד גדלה. ולנצח נצחים קדשתה נקדיש.
 ושבתה אליהנו מפינו לא ימוש לעולם ועד כי אל מלך גדול
 וקדוש אתה:

ברוך אתה יי האל הקדוש:

אתה חונן לאדם דעת ומלמד לאנוש בינה. חננו
 מאתך דעה בינה והשכל: ברוך אתה יי חונן הדעת:
 השיבנו אבינו לתורתך וקרבתך וקרבתנו לעבודתך
 והחזירנו בתשובה ושלמה לפניך: ברוך אתה יי
 הרוצה בתשובה:

סלח לנו אבינו כי חטאנו מחל לנו מלכנו כי
 פשענו. כי מחל וסולח אתה: ברוך אתה יי חנן
 המרבה לסלוח:

ראה בענינו וריבה ריבנו וגאלנו מהרה למען שמך
 כי גואל חזק אתה: ברוך אתה יי גואל ישראל:

הש"ץ בחזרת התפלה אומר כאן עננו זרכה זכני עננה:

עננו יי עננו. ביום צום תעניתנו. כי בצרה גדולה
 אנחנו. אל תפן אל רשענו. ואל תסתר פניך ממנו.
 ואך תתעלם מתחנתנו. היה נא קרוב לשועתנו. יהי
 נא חסדך לנחמנו. טרם נקרא אליך עננו. בדבר
 שנאמר והיה טרם יקראו ואני אענה. עוד הם מדברים
 ואני אשמע: כי אתה יי העונה בעת צרה. פודה
 ומציל בכל עת צרה וצוקה. ברוך אתה יי העונה
 בעת צרה:

רפאנו יי ונרפא הושיענו ונושעה כי תהלתנו
 אתה. והעלה רפואה שלמה לכל מפותינו. כי אל

תפלת שחרית לת"ב

מִלֵּךְ רוֹפֵא נְאֻמָּן וּרְחֵמֵי אֲתָהּ: בְּרוּךְ אַתָּה יי רוֹפֵא
חוֹלֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

בְּרַךְ עֲלֵינוּ יי אֱלֹהֵינוּ אֶת-הַשָּׁנָה הַזֹּאת וְאֶת-כָּל-
מִינֵי תְבוּאַתָּה לְטוֹבָה וְתֵן בְּרָכָה עַל פְּנֵי הָאָדָמָה
וְשַׁבְּעֵנוּ מִטּוֹבָךָ וּבְרַךְ שְׁנַתְנוּ כַּשָּׁנִים הַטּוֹבוֹת: בְּרוּךְ
אַתָּה יי מְבַרֵךְ הַשָּׁנִים:

תִּקַּע בְּשׁוֹפָר גְּדוּל לְחֵרוּתְנוּ וְשֵׂא גַם לְקַבֵּץ גְּלוּיֹתֵינוּ
וּקְבָצֵנוּ יחד מֵאַרְבַּע פְּנֵי הָאָרֶץ: בְּרוּךְ אַתָּה יי
מְקַבֵּץ נְדָחֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

הַשִּׁיבָה שׁוֹפְטֵינוּ כְּבְרָאשׁוֹנָה וְיוֹעֲצֵינוּ כְּבִתְחִלָּה
וְהַסֵּר מִפְּנֵינוּ יְגוֹן וְאַנְחָה וּמְלוֹךְ עֲלֵינוּ אֲתָהּ יי לְבִדְדָךְ
בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים וְצַדִּיקֵנוּ בְּמִשְׁפָּט: בְּרוּךְ אַתָּה יי מֶלֶךְ
אוֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט:

וּלְמַלְשֵׁינִים אַל תִּהְיֶה תִּקְוָה וְכָל עוֹשֵׂי רָשָׁעָה בְּרַגַע
יֵאָבְדוּ וְכָלֵם מְהֵרָה יִכָּרְרוּ וְהַזֵּדִים מְהֵרָה תַעֲקֹר
וְתִשְׁבֵּר וְתַמְגֵּר וְתַכְנִיעַ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ: בְּרוּךְ אַתָּה יי
שֹׁבֵר אֵיבִים וּמַכְנִיעַ זֵדִים:

עַל הַצַּדִּיקִים וְעַל-הַחֲסִידִים וְעַל זִקְנֵי עַמְּךָ בִּירַת-
יִשְׂרָאֵל וְעַל פְּלִיטַת סוֹפְרֵיהֶם וְעַל גְּרֵי הַצָּדִק וְעֲלֵינוּ
יְהִמוּ רַחֲמֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְתֵן שֹׂכֵר טוֹב לְכָל הַבּוֹשְׁתִּים
בְּשִׂמְךָ בְּאַמֶּת וְשִׂים חֶלְקֵנוּ עִמָּךְ לְעוֹלָם וְלֹא נִבּוֹשׁ
כִּי בָּךְ בְּטַחְנוּ: בְּרוּךְ אַתָּה יי מִשְׁעֵן וּמְבַטֵּחַ לַצַּדִּיקִים:

וְלִירוּשָׁלַיִם עִירָךָ בְּרַחֲמִים תָּשׁוּב וְתִשְׁבּוֹן בְּתוֹכָהּ
כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וּבָנָה אוֹתָהּ בְּקִרְוֵב בְּיָמֵינוּ בְּגֵזַן עוֹלָם

תפלת שחרית לת"ב

כ

וּכְסָא דְדוּד מְהֵרָה לְתוֹכָהּ תִּכְיֶין: זמנחה סומרים כסן נחם
בְּרוּךְ אַתָּה יי בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם:

נחם יי אלהינו את-אבלי ציון. ואת-אבלי ירושלים.
ואת-העיר האבלה והחרבה והבוזיה והשוממה.
האבלה מבלי בניה. והחרבה ממעונותיה. והבוזיה
מכבודיה. והשוממה מאין יושב. והיא יושבת וראשה
חפוי באשה עקרה שא ילדה. ויבלעיה לגיונות.
ויירשונה עובדי זרים. ויטילו את-עמה ישראל לחרב.
ויהרגו בדרון חסידי עליון. על-כן ציון במר תבכה.
וירושלים תתן קולה. לבי לבי על חלליהם מעי מעי
על חלליהם. כי אתה יי באש הצתה. ובאש אתה
עתיד לבנותה. כאמור ואני אהיה-לה נאם-יי חומת
אש סביב. ולכבוד אהיה בתוכה: ברוך אתה יי
מנחם ציון ובונה ירושלים:

את-צמח דוד עבדה מהרה תצמיח וקרנו תרום
בישועתך כי לישועתך קוינו כל-היום: ברוך אתה יי
מצמיח קרן ישועה:

שמע קולנו יי אלהינו חוס ורחם עלינו וקבל
ברחמים וברצון את תפלתנו כי אל שומע תפלות
ותחנונים אתה. ומלפניך מלבנו ריקם אל-תשיבנו.

יחיד סומר כסן עכנו עד ולוקה דף י"ט. ויסיים כי אתה שומע תפלת וכו':
(* כי אתה שומע תפלת עמה ישראל ברחמים: ברוך
אתה יי שומע תפלה:

(* אבא יי חטאתי עויתי ופשעתי לפניך מיום היותי על
האדמה עד היום הזה (בסרט חטא סלנוי ופלוגי) אבא יי עשה למען
שמה הנדול ותכפר לי על עוני וחטאי ופשעי שחטאתי ופשעויתי

תפלת שחרית לת"ב

רצה יי אלהינו בעמך ישראל ובתפלתם. והשכ
את העבודה לדביר ביתך. ואשי ישראל ותפלתם.
באהבה תקבל ברכון. ותהי לרצון תמיד עבודת
ישראל עמך :

ותחזקנה עינינו בשוכך לציון ברחמים: ברוך
אתה יי המחזיר שכנתו לציון:

מורים רבנן:

מורים אנחנו לך שאתה הוא
יי אלהינו ואלהי אבותינו אלהי
כל בשר יוצרנו יוצר בראשית
ברכות והודאות לשמך הגדול
והקדוש על-שהחיייתנו וקיימתנו
כן תחינו ותקיימנו ותאסוף
גלייתנו לחצרות קדשך לשמור
חקיך ולעשות רצונך ולעבדך
בלבב שלם על שאנו מורים
לך ברוך אל ההודאות:

מורים אנחנו לך שאתה
הוא יי אלהינו ואלהי
אבותינו לעולם ועד צור
חיינו מגן ישענו. אתה
הוא לדור ודור נודה לך
ונספר תהלתך. על חיינו
המסורים בידך ועל
נשמותינו הפקודות לך
ועל נשך שבכל יום עמנו
ועל נפלאותיך וטובותיך

שבכל עת ערב ובקר וצהרים. השוב כי לא כלו
רחמיך. והמרחם כי לא תמו חסדיך מעולם
קיינו לך:

ושפשעתי לפניך מנעורי עד היום תזח ותמלא כל השמורת
שפנמתי בשמך הגדול: כי אתה וכו'

אתה הוא יי האלהים הזן ומפרנס ומכלכל מקרני ראמים עד ציני כנים.
העדיפני לחם חקי והמליא לי ולכל בני ציתי מזונתי קודם שאזנך להם זנחת
ולא צלעך זהיתר ולא צאיסור זכנוד ולא צציון לחיים ולשלום משפע זרעה
עליונה כדי שאוכל לעשות לזונך ולעסוק צתודתך ולקיים מצותיך ואל תלדיכני
לידי מתנת צער ורס ויקוים צי מקרא שכתוב. פותח את ידך ומשציע לכל מי
לזון: וכתוב השלך על יי יצרך והוא יכלכלך: כי אתה וכו'

ועל כָּלֶם יתְּבַרְךָ ויתְרוֹמַם שְׁמֶךָ מִלְּכֵנוּ תָּמִיד
לְעוֹלָם וָעַד:

וְכָל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֵלָה וַיְהִלְלוּ אֶת שְׁמֶךָ בְּאֵמֶת
הָאֵל יִשׁוּעַתָּנוּ וְעֲזָרְתָנוּ סֵלָה: בְּרוּךְ אַתָּה יי הַטּוֹב
שְׁמֶךָ וְלֵךְ נָאָה לְהוֹדוֹת: לַמַּנְחֵה סוּמְרַיִם צִרְכַת כְּהֵנִים.

חֲזוֹן אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בְּרַבְּנוּ בְּבִרְכָה הַמְּשַׁלֶּשֶׁת
בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אֶהְרֹן
וּבְגִזֵּי כְּהֵנִים עִם קְדוּשָׁה בְּאֲמֹר: 'בְּרַכֶּךָ יי וַיִּשְׁמְרֶךָ: יֵאָר
יי פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיְחַנֶּךָ: יִשָּׂא יי פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיִּשֶׂם לְךָ שְׁלוֹם:

שֵׁים שְׁלוֹם טוֹבָה וּבְרַכָּה חֵן וְחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ
וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בְּרַבְּנוּ אֲבִינוּ בְּלָנוּ בְּאֶחָד בְּאוֹר
פְּנִיָּה. כִּי בְּאוֹר פְּנִיָּה נִתְּתָ לָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים
וְאַהֲבַת חֶסֶד וְצַדִּיקָה וּבְרַכָּה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשְׁלוֹם
וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבִרְךָ אֶת עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל עֵרַת וּבְכָל
שָׁעָה בְּשְׁלוֹמֶךָ: בְּרוּךְ אַתָּה יי הַמְּבַרְךָ אֶת עַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל בְּשְׁלוֹם:

אֱלֹהֵי נְצוּר לְשׁוֹנֵי מַרְעַ וַיִּשְׁפְּרֵתִי מִדְּבַר מְרָמָה
וְלִמְקַלְלֵי נַפְשִׁי תְּדוּם וְנַפְשִׁי בְּעַפְרָ לְכָל תְּהִיָּה. פֶּתַח
לְבִי בַתּוֹרַתְךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוּף נַפְשִׁי וְכָל הַחוֹשְׁבִים
עָלַי רָעָה. מִהֲרָה הִפֵּר עֲצָתָם וְקִלְקַל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה
לְמַעַן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קִדְשֶׁתְּךָ.
עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרַתְךָ. לְמַעַן יִחַלְצוּן יְדִידֶיךָ. הוֹשִׁיעָה
יְמִינֶךָ וְעַנְיִי: יְהִי לְרִצּוֹן אֲמַרִי פִּי וְהַגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יי
צוּרִי וְגֹאֲלִי: עֲשֵׂה שְׁלוֹם בְּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם
עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאֲמַרוּ אָמֵן:

יְהִי רִצּוֹן לְפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שִׁיבֵנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ

תפלת שחרית לת"ב

במתרה בְּיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשֵׁם נַעֲבֹדְךָ בְּיְרֵאָה בְּיָמֵי
עוֹלָם וּבְשָׁנִים קְדֻמוֹנִיּוֹת: וְעֲרֹבָה לִי מִנַּחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַיִם
בְּיָמֵי עוֹלָם וּבְשָׁנִים קְדֻמוֹנִיּוֹת:

ס"ז חוזר התפלה בקרוסה ואומר חלי קדיש ומוליחין ס"ת:

וכשפותחין הדרון יאמר הקהל:

וַיְהִי בְּנִסְעֵה הָאָרֶץ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה אֲנִי וַיַּפְצוּ
אֵיבֵיהֶם וַיִּנְסוּ מִשִּׁנְאֵיהֶם מִפְּנֵיךָ: כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה
וּדְבַר־יְיָ מִירוּשָׁלַיִם:

בְּרוּךְ שְׁנַתֵּן תוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּקֹדֶשְׁתּוֹ:

בְּרִיךְ שְׁמָה דְמַרְא עֲלֵמָא בְּרִיךְ כְּתוּבָה וְאַתְרָךְ. יְהֵא
רְעוּתְךָ עִם עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְעַלְמֵי עוֹלָם. וּפְוֹרְקֵן יְמִינְךָ אַחֲזִי לְעַמְּךָ
בְּבֵית מִקְדָּשְׁךָ וְלֵאמֹתוּיָא לְגַא מְטוֹב גְּהוֹרֵךְ וְלִקְבֵּל צְלוֹתְנָא
בְּרַחֲמֵינֵי יְהֵא רַעוּא קְדָמְךָ דְּתוֹרָךְ לִזְמַן בְּטִיבוּתָא. וְלֵהוּא
אַנָּא פְּקִידָא בְּגוֹ צְדִיקָיָא. לְמַרְחָם עָלֵי וְלִמְנַטֵּר יְתֵי וְיַת
כָּל דֵּי לִי וְדֵי לְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל. אַנְתָּה הוּא זֶן לְכֻלָּא וּמְפָרְנָם
לְכֻלָּא. אַנְתָּה הוּא שְׁלִיט עַל כָּלָא. אַנְתָּה הוּא דְשְׁלִיט עַל
מַלְכֵיָא וּמַלְכוּתָא דִּילָךְ הִיא. אַנָּא עֲבָדָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא דְסַגִּידְנָא קַמָּה וּמִקַּמָּא דִּיקָר אֹרִיתָה בְּכָל עֵדֵן וְעֵדֵן:
לֹא עַל אַנְשֵׁי רְחִיצָנָא. וְלֹא עַל בְּרֵי אֱלֹהִין סְמִיכָנָא. אֱלֹא
בְּאֱלֹהָא דְשְׁמַיָּא. דְּהוּא אֱלֹהָא קְשׁוּט. וְאֹרִיתָה קְשׁוּט.
וּנְבִיאוּהִי קְשׁוּט. וּמְסַגָּא לְמַעַבְד טַבְּוֹן וְקְשׁוּט. בֵּיה אַנָּא
רְחִיץ. וְלִשְׁמָה קְדִישָׁא יְקִירָא אַנָּא אֹמֵר תּוֹשְׁבָחוֹן. יְהֵא
רַעוּא קְדָמְךָ דְּתַפְתַּח לְבִי בְּאֹרִיתָא וְתַשְׁלִים מִשְׁאֲלִין
דְּלְבִי. וְלִפְא דְכָל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל. לְטַב וְלְחַיִּין וְלְשָׁלָם:

סמון לוקח ספר תורה ז'דו ואומר:

ס"וק גדלו ל"י אתי ונרוממה שמו יחדו:

קבל לך יי הגדלה והגבורה והתפארת והנצח והחוד
 כי כל בשמים ובארץ לך יי הממלכה והמתנשא
 לכל לראש: רוממו יי אלהינו והשתחויו להדום רגליו
 קדוש הוא: רוממו יי אלהינו והשתחויו להר קדשו כי
 קדוש יי אלהינו:

אב הרחמים הוא ירחם עם עמוסים ויזכור ברית
 איתנים ויציל נפשותינו מן השעות הרעות ויגער בייצר
 הרע מן הנשואים ויחזן אותנו לפליטת עולמים וימלא
 משאלותינו במדה טובה ישועה ורחמים:

סמון ותגלה ותראה מלכותו עדינו בזמן קרוב ויחזן
 פליטתנו ופליטת עמו בירת ישראל לחן ולחסד
 ולרחמים ולרצון ונאמר אמן: הכל הבו גדל לאלהינו
 ותנו כבוד לתורה: * בהן קרב יעמוד (ר' פכ"פהכהן)
 ברוך שנתן תורה לעמו ישראל בקדשתו: תורת
 יי המימה משיבת נפש עדות יי נאמנה מחכימת פתי:
 פקודי יי ישרים משמחי לב מצות יי ברה מאירת
 עינים: יי עז לעמו יתן יי ברה את עמו בשלום: האל
 תמים דרכו אמרת יי צרופה מגן הוא לכל החוסים בו:
 ואתם הדבקים ביי אלהיכם חיים כלכם תזו:

77 קדושת התורה זיעה וויטער נאך ליל תשעה באב.

כשמנציה הספר יאמר:

וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל על

* ואם אין סס כהן יאמר. לוי או ישראל במקום כהן:

תפלת שחרית לת"ב

פִּי יִי בְּיַד מֹשֶׁה׃ עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ וְתוֹמְכֶיהָ
מֵאֲשֶׁר׃ הֲרָבִיחָהּ הֲרָבִי נָעַם וְכָל נְתִיבֹתֶיהָ שְׁלוֹם׃ אֶרֶץ
יָמִים בְּיַמִּינָהּ בְּשִׂמְאֹלָהּ עֵשֶׂר וְכָבוֹד׃ יִי חַפֵּץ לְמַעַן
צַדִּיק וְגִדִּיל תוֹרָה וַיֵּאדִיר׃

הסוף אומר יהללו את שם יהוה כי נשגב שמו לבדו׃

הספר אומר הודו על ארץ ושמים׃ וירם קרן לעמו
תהלה לכל חסידיו לבני ישראל עם קרבו הללויה׃

תהלים כ"ד

לְדָוִד מְזֻמָּר לַיהוָה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תִּבְלֵ וַיֵּשְׁבִי בָּהּ׃
כִּי הוּא עַל־יָמִים יְסֻדָּהּ וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנָה׃ מִי־עָלָה
בְּהַר־יְהוָה וּמִי־יָקוּם בְּמִקְוֹם קֹדֶשׁ׃ נָקִי כַפַּיִם וּבֵר־
לֵבָב אֲשֶׁר לֹא נָשָׂא לְשׂוֹא נַפְשׁוֹ וְלֹא נִשְׁבַּע לְמַרְמָה׃
יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְהוָה וְצַדִּיקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ׃ זֶה דֹּר
דִּדְשׁוּ מִבְּקָשֵׁי פְּנִיָּה יַעֲקֹב סֵלָה׃ שְׂאוּ שְׁעָרִים אֲרָאֲשִׁיכֶם
וְהַנְּשָׂאוּ פֶתְחֵי עוֹלָם וַיְבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד׃ מִי־זֶה מֶלֶךְ
הַכְּבוֹד יְהוָה עֲזוֹנוֹ וְגִבּוֹר יְהוָה גִּבּוֹר מִלְחָמָה׃ שְׂאוּ
שְׁעָרִים אֲרָאֲשִׁיכֶם וּשְׂאוּ פֶתְחֵי עוֹלָם וַיְבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד׃
מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד יְהוָה צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד
סֵלָה׃

כשמחזירין הספר לתוך הסיכל אומרים זה׃

ובנחה יאמר שובך יהוה רבבות אלפי ישראל׃
קומה יהוה למנוחתך אתה וארון עזך׃ כהניך ילבשו
צדק וחסידך ירגנו׃ בעבור הוד עבדך אל תשב פני
משיחך׃ כי לקח טוב נתתי לכם תורתי אל תעזובו׃
עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאשר׃ הרכייה

תפלת שחרית לת"כ

דְּרָכֵי נֶעֱמ וְכָל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם: הַשִּׁיבֵנוּ יְיָ אֵלֶיךָ
וְנִשְׁוֹבָה חֲדָשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם:

לאחר שמחזירין הס"ת למקומו יושבים לארץ ואומרים הקינות:

לאחר שגומרי' הקינות מתפללים אשרי ובא לציון ומדלגין ואני זאת בריותי
לפי שאינו יום לימוד ועוד שנראה כמקיים צדית על הקינות:

חס יש מילכה מלין אחר הקינות:

אֲשֶׁרִי יוֹשְׁבֵי בֵיתְךָ עֹזֵד יְהַלְלוּךָ סְלָה:

אֲשֶׁרִי הָעַם שֶׁבְּכַה לֹא אֲשֶׁרִי הָעַם שְׂיִי אֱלֹהֵיו:

המה תהלה לדוד ארוממה אלוהי המלך ואברכה שמך לעולם
ועד: בכל יום אברכה ואהלה שמך לעולם ועד: גדול יי
ומהלל מאד ולנדלתו אין חקר: דור לדור ישבח מעשיך
וגבורתיך יגידו: הדר כבוד הודך ודברי נפלאתך אשיחה:
ועוזו נוראותיך יאמרו ונדלתך אספרנה: זכר רב טובך זביעו
וצדקתך ירגנו: חנון ורחום יי ארך אפים ונדל חסד: טוב יי
לכל ורחמיו על כל מעשיו: יודה יי כל מעשיך וחסדיך
יברכוכה: כבוד מלכותך יאמרו וגבורתך ידברו: להודיע לבני
האדם גבורתו וכבוד הדר מלכותו: מלכותך מלכות כל
עולמים וממשלתך בכל דור ודר: סומך יי לכל הנפלים וזוקף
לכל הכפופים: עיני כל אליך ישברו ואמה נותן להם ארת
אכלם בעתו: פותח את ידה ומשבנע לכל חי רצון: צדיק יי
בכל דרכיו וחסיד בכל מעשיו: קרוב יי לכל קדאיו לכל אשר
יקראהו באמת: רצון יראיו יעשה ואת שועתם ישמע ויושיעם:
שומר יי את כל אהביו ואת הרשעים ישמיד: תהלת יי
ידבר פי ויברך כל בשר שם קדשו לעולם ועד: ואנחנו נברך
יה בעתה ועד עולם הללויה:

ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם יי:

ואתה קדוש יושב תהלות ישראל: וקרא זה אל--

תפלת שחרית לת"ב

זרה ואמר קדוש קדוש קדוש " צבאות מלא כל
 הארץ כבודו : ומקבלין דין מן דין ואמרין קדיש
 בשמי מרומא עלאה בית שכינתה. קדיש על ארעא
 עובד גבורתה קדיש לעלם ולעלמי עלמיא " צבאות
 מליא כל ארעא זיו יקרה: ותשאני רוח ואשמע אחרי
 קול רעש גדול ברוך כבוד " ממקומו: ונטלתני רוחא
 ושמעית בתרי קל זיע סגיא המשבחין ואמרין: בריך
 יקרא ד" מאתה בית שכינתה: " ימלך לעלם ועד: "
 מלכותה קאם לעלם ולעלמי עלמיא: " אלהי אברהם
 יצחק וישראל אבותינו שמרה זאת לעולם ליצר מחשבות
 לבב עמך והכן לבכם אליה: והוא רחום יכפר עון ולא
 ישחית והרבה להשיב אפן ולא יעיר כל חמתו: כי אתה
 אדני טוב וסלה ורכ חסד לכל קוראיך. צדקתך צדק
 לעולם ותורתך אמת: תתן אמת ליעקב חסד לאברהם
 אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם: ברוך אדני יום יום
 יעמם לנו האל ישועתנו סלה: " צבאות עמנו משגב לנו
 אלהי יעקב סלה: " צבאות אשרי אדם בוטח בך: "
 הושיעה המלך יעננו ביום קראנו: ברוך (הוא) אלהינו
 שבראנו לכבודו והבדילנו מן התועים ונתן לנו תורת
 אמת וחי עולם נטע בתוכינו הוא יפתח לפנינו בתורתו
 וישם בלבנו אהבתו ויראתו ולעשות רצונו ולעבדו בלבב
 שלם למען לא ניגע לריק ולא נלד לבהלה: יהי רצון
 מלפניך " אלהינו ואלהי אבותינו שנשמור תקיף בעולם
 הזה ונזכה ונחיה ונראה ונירש טובה וברכה לשני מורת
 המשיח ולחי העולם הבא: למען זמרך כבוד ולא ידום
 " אלהי לעולם אודך: ברוך הגבר אשר יבטח ב" והיה
 " מבטחו: בטחו ב" עדי עד כי ביה " צור עולמים:

תפלת שחרית לת"ב

וּבְטַחוּ בְךָ יוֹדְעֵי שְׁמוֹךְ כִּי לֹא עֲזַבְתָּ דוֹרְשֶׁיךָ יי: יי חֲפִיץ
לְמַעַן צְדָקוֹ וַיְגַדִּיל תּוֹרָה וַיֹּאדִיר:

הט"ז אומר קדיש טלס צלי תתקבל:

וַעֲמַח וַיְגַדֵּל נָא פֶה אֲדָבִי בְּאִשֶׁר דְּבַרְתָּ לְאֹמֵר:

זְכֹר רַחֲמֶיךָ יי וְחַסְדֶיךָ כִּי מַעֲוֹלִים חָמָּה:

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעֵלְמָא דִּי-כְרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ
מַלְכוּתָהּ בְּחַיִּיכוּן וּבְיָמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּעַגְלָא וּבִזְמַן
קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא וְלְעֵלְמֵי עֵלְמֵיָא. יִתְבָּרַךְ

וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה וַיִּתְהַלָּל
שְׁמֵהּ דְקוֹדֶשָׁא בְרִיךְ הוּא לְעֵילָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא וְשִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנִחְמַתָּא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן:

קהל יְהִי שֵׁם יי מְבָרַךְ מַעֲמָהּ וְעַד-עוֹלָם:

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן-שְׁמֵיָא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל כָּל-יִשְׂרָאֵל
וְאָמְרוּ אָמֵן:

קהל עֲזָרֵי מַעַם יי עֲשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ:

עֲשֵׂה שְׁלוֹם בְּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל
וְאָמְרוּ אָמֵן:

עָלֵינוּ לְשַׁבַּח לְאֲדוֹן הַכֹּל לְתַת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית שְׁלֵא
עֲשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאָרְצוֹת וְלֹא שְׁמָנוּ כְּמִשְׁפָּחוֹת הָאֲדָמָה שְׁלֵא שֵׁם
חִלְקָנוּ כְּהֵם וְנִזְרַלְנוּ כְּכָל הַמּוֹנֵם. וְאִנְחָנוּ בְּזָרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים
וּמִזִּידִים לְפָנָי מִלֵּךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁהוּא נֹסֶה
שְׁמַיִם וַיִּסַּד אָרֶץ וּמוֹשֵׁב יִקְרוּ בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֲזוֹ
בְּגִבְהֵי מְרוֹמָיִם: הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד. אָמַת מַלְכָּנוּ אָפְסֵם זִוְלָתוֹ
כְּכַתוּב בְּתוֹרָתוֹ וַיְדַעַת הַיּוֹם וְהַשַּׁבָּת אֵל לְבָבְךָ כִּי יי הוּא
הָאֱלֹהִים בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת אֵין עוֹד:

תפלת שחרית לת"ב

עַל בֶּן נַקּוּחַ לֵךְ יי אֱלֹהֵינוּ לְרֹאזוֹת מְהֵרָה בְּתַפְאֶרֶת עֲזֶךָ
לְהַעֲבִיר גְּלוּלִים מִן הָאָרֶץ וְהָאֱלִילִים בְּרוֹזוֹת יִבְרָחוּן לְתַקֵּן עוֹלָם
בְּמַלְכוּת שְׁדֵי. וְכֹל בְּנֵי בְּשָׂר יִקְרְאוּ בְּשֵׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל
רְשָׁעֵי אָרֶץ. יִפִּירוּ וַיִּדְעוּ כָּל יֹשְׁבֵי תְּבֵל. כִּי לֵךְ תִּכְרַע כָּל בָּרָךְ
תִּשָׁבַע כָּל לְשׁוֹן: לְפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וַיִּפְּלוּ. וְלִכְבוֹד שֵׁמֶךָ
יִקָּר יִתְנוּ. וַיִּקְפְּלוּ כָּלֵם אֶת עוֹל מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלֹךְ עָלֵיהֶם
מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הַפְּלָכוֹת שֶׁלֶךָ הֵימָּה וְלְעוֹלָמִי עַד תִּמְלֹךְ
בְּכִבוֹד: בְּפִתּוּב בְּתוֹרָתֶךָ יי יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד: וְנֹאמַר וְהָיָה
יי לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיָּה יי אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

קריש יחוס.

אֵל תִּירָא מִפְּחָד פְּתָאִם וּמִשְׂאֵת רְשָׁעִים כִּי תִבֵּא: עֲצוּ עֲצָה
וְתַפֵּר דַּבְּרוּ דְּכָר וְלֹא יָקוּם כִּי עֲמָנוּ אֵל: וְעַד-זִקְנָה אָנִי הוּא
וְעַד-שִׁיבָה אָנִי אֶסְבּוֹל אָנִי עֲשִׂיתִי וְאָנִי אֶשָּׂא וְאָנִי אֶסְבֹּל וְאֶמְלִט:

למנחה לוצטין טלית ותפילין. ונוהגין לומר קודם מנחה מזמור של יום ושיר
היחוד. ומתפללין מנחה וקורין ויחל ומפטדין דרשו כצט"ל. ואומרים בתפלת
ש"ע צדכתי ידושלים נחם וענינו צומע תפלה וא"ל תחנון. ומתפללין מעדיצ.
ומקדשין הלצנה. ואם חל ת"צ ציוס א' מצדילין על הכוס צלא נר וצטמים:

ליל תשעה באב

א

אִיכָה | יִשְׁבָּה בְּדָר הָעִיר רַבָּתִי עִם
הִיתָה כְּאֶלְמָנָה רַבָּתִי בְּגוֹיִם שָׂרְתִי בְּמַדִּינֹת
הִיתָה לְמָס: כָּלוּ תִכְכָּה בְּלֵילָה וְדַמְעָתָה
עַל לַחֲיָה אֵין־לָהּ מִנְחָם מִכָּל־אֲהַבֶּיהָ כָּל־
רַעֲיָהּ בְּגֵרוּכָה הָיְוָה לְאִיבִים: נָגַלְתָּה יְהוּדָה
מֵעַנִי וּמִרַב עֲבָרָה הִיא יִשְׁבָּה בְּגוֹיִם לֹא
מִצָּאָה מָנוּחַ כָּל־רִדְפֶיהָ הַשִּׁינּוּהָ בֵּין
הַמְצָרִים: דַּרְכֵי צִיּוֹן אֲבֵלוֹת מִבְּלִי בְּאֵי מוֹעֵד
כָּל־שַׁעְרֶיהָ שׁוֹמְמִין כִּהְנִיָּה נֹאנְחִים
בְּתוֹלְתֶיהָ נוֹגֹת וְהִיא מֵר־לָהּ: הָיוּ צָרֶיהָ

א Ach! wie liegt sie so einsam, die Stadt! die volkreiche, eine verlassene Witwe nun! Fürstin der Völker, Länderbeherrscherin! — Ach, sie ist nun zinsbar! Sie weint in stiller Nacht, ihre Wange neigt die heiße Zähre: keiner tröstet sie von allen ihren Buhlen! alle ihre Freunde fielen ab, und wandelten in Feinde. Durch Elend und Trübsal von ihrer Heimath vertrieben, will unter Heiden gern sie sich setzen, kann aber keinen Ruheort erreichen; die Verfolger ereilen sie an der Gränze. Verödet liegen Zions Strassen, von Keinem besucht zur festlichen Feier, die Thore sind menschenleer; Priester seufzen; Mädchen jam-

ליל תשעה באב

לראש איביה שלו כי יהוה הונה על רב-
 פשעיה עולליה הלכו שבי לפני צר: ויצא
 מן בית ציון כל הדרה היו שריה פאילים
 לאמצאו מרעה וילכו בלא כח לפני רודף:
 זכרה ירושלם ימי עניה ומרודיה כל
 מחמדיה אשר היו מימי קדם בנפל עמה
 ביד צר ואין עזר לה ראוה צרים שחקו
 על משבתה: חטא חטאה ירושלם על כן
 לנידה היתה כל מכבדיה הזלוה כי ראוי
 ערותה גם היא נאנחה ותשב אחור:
 טמאתה בשוליה לא זכרה אחריתה ותרד
 פלאים אין מנחם לה ראה יהוה את עניי

מכת ק'

mern; und sie – ist sich selbst zur Last! Ihre Feinde aber schwin-
 gen sich empor, ihre Widersacher leben glücklich, (vom Ewigen
 kommt ihr diese Kränkung, um ihrer Missethaten Menge willen,) indem
 so mancher Tyrann ihre Sproßlinge gefangen vor sich her treibt. Ja,
 Sions Herrlichkeit ist nun ganz dahin! ihre Fürsten gleichen hungrigen
 Hunden, die kraftlos vor dem Jäger fliehen. Ist, in ihren jammervollen
 Tagen, denkt Jerusalem an das vergangene Wohlleben zurück – itzt,
 da ihr Volk in Feindeshand gefallen, und Niemand helfen mag;
 Grausame es sehen und ihrer Vernichtung höhnnend sich freuen.
 Wohl muß Jerusalem gesündigt haben, daß sie der Abgesonderten
 einen gleicht, deren Unbether selbst sie herabgewürdigt dieweil sie
 ihre Schande sahen. Ist beseufzt sie's und kehrte gern zurück!
 als aber ihr Unflath an ihrem Saume haftete, da bedachte sie die
 Zukunft nicht; darum fiel sie sonderbar und Niemand tröste. Ach,
 Ewiger! siehe du mein Elend! denn

כִּי הִגְדִּיל אוֹיֵב: יְדוּ פֶרֶשׁ צָרַעַל כָּל־מַחְמֹדֶיהָ
 כִּי רֵאתָה גּוֹיִם בָּאוּ מִקְדָּשָׁה אֲשֶׁר צִוִּיתָה
 לֹא־יָבֹאוּ בִקְהָל לָךְ: כָּל־עַמָּה נְאֻנְחִים
 מִבְּקָשִׁים לָחֶם נָתַנוּ מִחֲמוּדֵיהֶם בְּאֶכֶל
 לְהָשִׁיב נַפְשׁ רְאָה יְהוָה וְהִבִּטָה כִּי הִיִּיתִי
 זּוֹלָלָה: קוֹא אֵלֶיכֶם כָּל־עַבְרֵי דַרְךְ הַבֵּיטוּ
 וְרֹאוּ אִם־יֵשׁ מִכֹּאֹב כַּמִּכֹּאֲבֵי אֲשֶׁר עוֹלָל לִי
 אֲשֶׁר הוֹנָה יְהוָה בְּיוֹם חֲרוֹן אַפּוֹ: מִמָּרוֹם
 שָׁלַח אֵשׁ בְּעֶצְמֹתַי וַיִּרְדְּנָה פֶרֶשׁ רֶשֶׁת לְרַגְלֵי
 הַשִּׁיבְנֵי אַחֹר נִתְּנִי שׁוֹמְמָה כָּל־הַיּוֹם דָּוָה:
 נִשְׁקַד עַל פְּשָׁעַי בִּידוֹ יִשְׁתַּרְגּוּ עָלוּ עַל־צִוְיָאֵרִי
 הַכְשִׁיל כַּחֵי נִתְּנִי אֲדָנִי בִידֵי לֹא־אוּכַל קוֹם:

נחמדיהם קרי ל' זעירא

der Feind nimmt unaufhörlich zu! Schon legt er seine Hand an ihre Kostbarkeiten, und in ihr Heiligthum sieht sie Barbaren dringen, von denen du ihr befohlen: „Nie kommen sie in deine Versammlung. Ihr eigenes Volk aber wimmert nach Brod, giebt sein Liebstes gern für Essen hin, das Leben nur sich zu erhalten. O, Ewiger! schaue her und siehe, wie herabgewürdigt ich bin! Nie, o ihr Wanderer alle! nie ist solches Unglück euch begegnet! schauet nur her und seht, ob auch der Wunden eine meiner Wunde gleicht? die der Ewige mir geschlagen, er mich am Tage seines Grimmes fühlen ließ! Von oben her schleudert Feuersgluth er in mein Gebein, ha! wie's da wüthet! Unten legt er meinen Schritten Neze ein, zeucht mich rücklings nieder, überläßt mich der Verzweiflung, dem quälenden Schmerz immerdar. Meiner Sünden durrees Zoch blüht schnell in seiner Hand, die Zweigen verflechten sich, umwinden meinen Hals: so schwächt er meine Kraft,

ליל תשעה באב

סִלָּה כָּל־אֲבִירֵי־אֲדָנִי בְּקֶרְבִּי קָרָא עָלַי מוֹעֵד
 לְשֹׁבֵר בַּחֹרֵי־גֵת דֶּרֶךְ אֲדָנִי לְבַתּוֹלֶת בֵּת־
 יְהוּדָה: עַל־אֱלֹהֵי אֲנִי בּוֹכָה עֵינַי אֵינִי יִרְדָּה
 מִיָּם כִּי־רָחַק מִמֶּנִּי מִנַּחֵם מְשִׁיב נֶפְשֵׁי הָיוּ
 בְּנֵי־שׁוֹמְמִים כִּי־גָבַר אוֹיֵב: פָּרָשָׁה צִוּן בִּידֵיהֶּ
 אֵין מִנַּחֵם לָהּ צוּה יְהוָה לִיעֲקֹב סִבִּיּוֹ צִרְיוֹ
 הֵיטָה יְרוּשָׁלַם לְנִדְהָ בֵינֵיהֶם: צִדִּיק הוּא יְהוָה
 כִּי־פִיהוּ מְרִיתִי שָׁמְעוּ־נָא כָּל־עַמִּים וְרָאוּ
 מִכְּאֲבֵי בַתּוֹלֶתִי וּבַחֹרֵי הֶלְכוּ בְּשִׁבִי:
 קָרָאתִי לְמֵאֲהָבֵי הַמָּה רִמּוֹנֵי כְּהֵנִי וְיִקְנֵי
 בְּעִיר גּוֹעוּ כִי־בִקְשׁוּ אֲכָל לָמוּ וַיִּשְׁבוּ אֶת־
 נַפְשָׁם: רֵאֵה יְהוָה כִּי־צָר־לִי מַעֲי חֲמַרְמָרוּ

העמים קרי

unterwirft mich endlosem Drucke! Tritt alle meine starke Mann-
 schaft in mir nieder, und verkündet Freudenfest, beim Untergange
 meiner Jugend, als träte eine Kälter er, der jungfräulichen Toch-
 ter Jehudas. Ach! hierüber weine ich, zerfleust in Thränen mein
 Aug, daß keiner mir Trost, Muth mir keiner zusprechen mag,
 wenn meine Kinder vergehen, durch Feindes Obermacht. Umsonst
 ringt Zion die Hände, nicht einer zeigt sein Beileid ihr; denn der
 Ewige ist's der Jakob mit Grausamen umgeben. Jerusalem sollte zum
 Scheusal ihnen sein. Er ist gerecht, der Ewige! denn ungehorsam
 war ich ihm, hört es ihr Völker alle! und seht meine Leiden,
 meine Jünglinge, meine Mädchen in die Sklaverei geführt! Soll-
 te ich meinen Freunden rufen? ach, sie haben mich getäuscht! mei-
 nen Priestern? meinen Aeltesten? ach, sie vergehen in der Stadt,
 müssen selbst nach Speise suchen, um ihr Leben zu erhalten.
 Siehe du o Ewiger, wie angst mir ist! (Schon glüht mein Zn-

נִהַפֵּךְ לְבִי בְּקִרְבִּי כִּי מָרוּ מִרִּיתִי מִחוּץ
 שִׁכְּלָה־הָרֵב בְּבֵית כְּמוֹת: שָׁמְעוּ כִּי נִאֲנַחָה
 אָנִי אֵין מִנַּחֵם לִי כָּל־אִיבִי שָׁמְעוּ רַעְתִּי
 שָׁשׂוּ כִּי אַתָּה עֲשִׂיתָ הַבֵּאתָ יוֹס־קִרְאֵתָ
 וַיְהִיו כְּמִנִּי: תִּכְאֵל כָּל־רַעְתֵּם לְפָנַי וְעוֹלָל
 לְמוֹנֵי אֲשֶׁר עוֹלָלָתָ לִי עַל כָּל־פְּשָׁעֵי כִּי רַבּוֹת
 אֲנַחֲתִי וּלְבִי דָוִי:

ב

אֵיכָה יַעִיב בְּאִפּוֹ אֶדְנִי אֶת־בֵּת־צִיּוֹן
 הַשְּׁלִיךְ מִשָּׁמַיִם אֶרֶץ תַּפְאֲרֹת יִשְׂרָאֵל וְלֹא־
 זָכַר הַדּוֹם־דַּגְלִיו בְּיוֹם אִפּוֹ: בָּלַע אֶדְנִי * לֹא
 חָמַל אֶת כָּל־נַאֲוֹת יַעֲקֹב הָרַם בְּעִבְרָתוֹ

ולא קרי

neres, vergeht das Herz in mir daß ich so widerspänstig war) von Außen wüthet das Schwert, in den Häusern die Pest. Man hört's wie ich jammere: Niemand tröstet, Feinde hören meinen Fall, und frohlocken darüber. — Auch dieß ist von dir verhängt! — und doch bringst du ihn, den längst verkündigten Tag, so sind sie mir ja gleich! — Einst kommen auch ihre Bosheiten alle vor dich, und du bist der Rächer ihrer Sünden wie du jener der meinen warst — aber ach, zu viel hab ich des Jammers! mein Herz des Leidens zu viel! — —

ב (איכה) Ach! welch Ungewitter zieht Gottes Strafgericht über Zions Burg zusammen! wie schleudert Israels Stolz er von Himmels Höhe in tiefen Abgrund hin! seiner Füße Schemel selbst nicht eingedenk am Rachtage! Reißt nieder ohne Verschonen Jakobs prächtige Wohnungen alle, verheert in seinem Grimme die Festen Jehudas macht sie der Erde gleich; und

מְבַצְרֵי בֵּית יְהוּדָה הִגִּיעַ לְאַרְצֵי הַלֵּל מִמְּלָכָה
וְשָׂרְיָה: גָּדַע בַּחֲרֵי־אָף כָּל קֶרֶן יִשְׂרָאֵל
הַשֵּׁיב אַחֲזֹר יְמִינוֹ מִפְּנֵי אוֹיֵב וַיִּבְעַר בֵּיעַקֵּב
כָּאֵשׁ לְהִכָּה אֲכַלָּה סָבִיב: דָּרַךְ קִשְׁתּוֹ
כְּאוֹיֵב נָצַב יְמִינוֹ כְּצֹר וַיַּהַרֵג כָּל מַחֲמָדֵי־
עַיִן בְּאַהֲלֵי בֵּת־צִיּוֹן שָׁפַךְ כָּאֵשׁ חֲמָתּוֹ:
הָיָה אֲדָנִי וְכְאוֹיֵב בִּלְעַיִן יִשְׂרָאֵל בִּלְעַיִן
כָּל־אַרְמְנוֹתֶיהָ שִׁחַת מְבַצְרָיו וַיִּרַב בְּבֵת־
יְהוּדָה תִּאֲנִיָּה וַאֲנִיָּה: וַיַּחַמֵּס כַּנָּן שָׂכּוֹ
שִׁחַת מַעְדָּו שָׁכַח יְהוָה בְּצִיּוֹן מוֹעֵד וּשְׁבֹת
וַיִּנְאַץ בְּזַעַם־אָפוֹ מֶלֶךְ וְכֹהֵן: זָנַח אֲדָנִי
מִזִּבְחוֹ נֶאֱרָר מִקְדָּשׁוֹ הִסְגִּיר בְּיַד־אוֹיֵב חוֹמַת
אַרְמְנוֹתֶיהָ קוֹל נִתְּנָה בְּבֵית־יְהוָה כִּי־וּסַם מוֹעֵד:

schändet Reich und Oberherr. Stumpft im heißen Zorne Israels
mächtiges Horn ab, hält die kraftvolle Rechte ihm vom Feind
zurück, oach in Jakob er nur wüthet gleich flammendem Blise, der
alles verzehrt rings umher. Er selbst spannt den Bogen wie der
Feind, stemmt wie der Widersacher seine Rechte und fällt jede
Augenlust, und schüttet Grimm in Zion aus, wie Feuerögluth!
Ja, er ist unser Feind geworden, der Ewige! verdirbt, Israel
verdirbt seine Palläste, seine Festungen alle. Und häuft in Jehuda
an, Jammer- und Klagegeschrei. Tilgt seine Hütte, wie der
Gärtner Unkraut tilgt; reißt sein Stiftungshaus selber nieder;
läßt Ruhetag und Feiertag zu Zion untergehen, und schon in
seinem Eifer nicht König, nicht Priester. Verläßt seinen Altar,
verwirft sein Heiligthum, übergibt die festen Mauern in Feindes
Hand; nun erhebt man Freudenruf in Gottes Tempel, als wäre

חֲשַׁב יְהוָה | לְהַשְׁחִית חוֹמַת בֵּית-צִיּוֹן נְטָה
 קוֹ לֹא-הָשִׁיב יָדוֹ מִבְּלֹעַ וַיֹּאכַל-חֹל-וְחוֹמָה
 יַחְדָּו אִמְלָלוּ: שָׁבְעוּ בָאָרֶץ שְׁעָרֶיהָ אֶבֶד
 וְשַׁבַּר בְּרִיחֶיהָ מִלְכָּה וְיִשְׂרָיִה בְּגוֹיִם אֵין תּוֹרָה
 גַּם--נִבְיָאִיהָ לֹא-מִצְאוּ חֲזוֹן מִיְהוָה: יִשְׁבוּ
 לָאָרֶץ יְדָמוּ וְקָנִי בֵּת-צִיּוֹן הֶעֱלֹו עֶפְרַל עַל--
 רֵאשִׁים חָגְרוּ שָׁקִים הוֹרִידוּ לָאָרֶץ רֵאשָׁן
 בְּתוֹלַת יְרוּשָׁלַם: כָּלוּ בְדַמְעוֹת עֵינֵי חֲמַרְמָרוּ
 מֵעַי נִשְׁפַּךְ לָאָרֶץ כְּבִדִי עַל-שַׁבַּר בֵּת-עַמִּי
 בְּעֶטְפָה עוֹלִיל וַיִּזְנַק בְּרַחְבוֹת קָרְיָה: לְאַמְתָּם
 יֹאמְרוּ אֵיךְ דָּגַן וַיִּין בְּהַתְּעַטְפָם כַּחֲלָל
 בְּרַחְבוֹת עִיר בְּהַשְׁתַּפֵּךְ נַפְשָׁם אֶל-חֵיק

ט' זעירא

Festversammlung dort. Lange schon war vom Ewigen Zions Sturz
 beschlossen; nun ist die Schnur gespannt; nun hält die rächende
 Hand er länger nicht zurück; von Groß bis Klein ist alles Mauer-
 werk ist eingerissen, liegt in Trümmern, sämmtlich danieder;
 die Thore tief in Schutt versenkt, die Niegel zerbrochen und zer-
 schmettert — der König und die Fürsten unter Barbaren, nir-
 gends Zurechtweisung, selbst Propheten empfangen keine Weis-
 sagung mehr vom Herrn. Darum sitzen Zions Greise auf harter
 Erde sprachlos da, das Haupt mit Asche bestreuet, den Leib in
 Säcken gehüllt; und Jerusalems Töchter wandeln mit gesenktem
 Haupte umher. Mein Aug vergeht vor Thränen, mein Inneres
 glüht vor Kummer, meine Galle ergießt sich ob des Unglücks mei-
 nes Volkes, dem Kinder und Säuglinge in allen Strassen vor
 Hunger verschmachten. Fallend stehen sie ihre Mütter an um Brod
 und Wein, krümmen, wie Verwundete, sich auf offner Strasse,

ליל תשעה באב

אִמְתָּם: מָה־אֶעֱוֹדֶךָ מָה־אֲדַמָּה־לָּךְ הַבַּת
 יְרוּשָׁלַם מָה אֲשׁוּה־לָּךְ וְאֲנַחֲמֶךָ בְּתוֹלַת
 בַּת־צִיּוֹן כִּי־גָדוֹל כִּיִּם שָׁבַרְךָ מִי יִרְפָּא־לָּךְ:
 נִבִּיאִיךָ חָזוּ לָךְ שׂוֹאוֹת פֶּלַל וְלֹא־גָלוּ עַל־עוֹנֶךָ
 לְהַשִּׁיב שְׁבִיתְךָ וַיַּחֲזוּ לָךְ מִשְׁאוֹרֵת שׂוֹא
 יַמְדוּחִים: סִפְקוּ עֲלֶיךָ כַּפַּיִם כָּל־עַבְרֵי דָרְךָ
 שָׂרְקוּ וַיִּנְעוּ רֵאשִׁים עַל־בֵּית יְרוּשָׁלַם הַזֹּאת
 הָעִיר שִׁיאָמְרוּ כָּל־לַיְלַת יָפִי מִשׁוֹשׁ לְכָל־
 הָאָרֶץ: פָּצוּ עֲלֶיךָ פִּיהֶם כָּל־אֲיִבֶיךָ שָׂרְקוּ
 וַיַּחֲרִקוּ־שָׁן אָמְרוּ בִלְעֵנוּ אַךְ זֶה הַיּוֹם
 שֶׁקִּוִּינָהוּ מִצָּאֵנוּ רֵאִינוּ: עֲשֵׂה יְהוָה אֲשֶׁר זָמַם
 בַּצֵּעַ אָמַרְתוּ אֲשֶׁר צִוָּה מִיָּמֵי־קֶדֶם הַרְס וְלֹא
 אֶעֱדֶךָ ק' שְׁבוּתְךָ ק' כּוֹלוּ קִמְצָה. הָא' בַּסְּגוּלָּה.

und hauchen ihren Geist aus in der Mutter Schoos. Wen, o Tochter Jerusalem, soll zum lindernden Beispiel, ich ähnlich dir finden? wen dir zum Trost entgegen stellen, o jungfräuliche Tochter Zion? Ach, groß wie das Weltmeer ist dein Sturz, wer kann die Wunde dir heilen? Deine Propheten? sie haben durch Trug und Unsinn dich getäuscht, nie dein sträfliches Unrecht dir aufgedeckt, daß von deiner Wildheit sie zurück dich brächten; und logen dir nur schmeichelnde Gesichte der Zukunft. Nun schlagen Reisende die Hände zusammen über dich, schütteln verwirrernd das Haupt, o Jerusalem! „ist dies die so berühmte Stadt? die Krone der Schönheit? Des Erdballs Wonne dieß?“ Dann reißen die Feinde den Rachen auf, blöcken hohnzischend die Zähne, erwidern. „Wir, wir haben sie verschlungen! ein längst gewünschter Tag ist dieß. Ach! wir erlebten ihn! sahen ihn!“ so hat der Ewige seinen Vorfaß ausgeführt, die längst verkündigte Drohung

חַמַּל וַיִּשְׂמַח עָלֶיךָ אוֹיֵב הַיָּרִים קִרְוֹן צָרֶיךָ:
צָעַק לְבָם אֶל־אֲדָנָי חוֹמַת בֵּית־צִיּוֹן הוֹרִידִי
כִּנְחָל דְּמָעָה יוֹמָם וְלַיְלָה אֶל־תַּתְּנִי פּוֹנֵת
לְךָ אֶל־תֵּדַם בֵּית־עֵינֶיךָ: קוֹמִי | רְנִי בַלַּיְלָ*
לְרֹאשׁ אִשׁ אֲשֶׁמְרוֹת שִׁפְכִי כַמַּיִם לִבְךָ נִכַח
פָּנַי אֲדָנָי שְׂאֵי אֵלָיו כַּפֶּיךָ עַל־נַפְשׁ עוֹלְלֶיךָ
הַעֲטוּפִים בְּרַעַב בְּרֹאשׁ כָּל־חוֹצוֹת: רְאֵה
יְהוָה וְהִכִּיטָה לְמִי עוֹלְלֹת כֹּה אִם־תֵּאכְלָנָה
נָשִׁים פְּרִים עַלְלֵי טַפְחִים אִם־יִהְיֶה בְּמִקְדָּשׁ
אֲדָנָי כִּהְיֶה וְנִבְיָא: שִׁכְבוּ לֵארוֹץ חוֹצוֹת גַּעַר
וּזְקֹן בְּתוֹלְתֵי וּבַחֹרֵי נִפְלוּ בַחֲרֵב הַרְגַת
בְּיוֹם אַפְךָ טַבַּחַת לֹא חִמַּלְתָּ: תִּקְרָא

בלילה ק'

in Erfüllung gebracht, ließ zu Grunde richten alles, ohne Scho-
nung; ließ Feinde frohlocken, und Barbaren, stolziren! Aus ih-
rem grausamen Herzen dringt Freudengeschrei bis zum Himmel
empor, o Zion, laß Zähren wie Bäche fließen, Tag und Nacht;
unaufhaltsam müssen sie rieseln, nie du deinem Auge Ruhe
gönnen. Auf! Klage laut Nächte durch! beim Anbeginn jeder
Nachtwache, ergeuß dein Herz, wie Wasser, vor dem Herrn;
hebe deine Hände zu ihm empor, um deiner Kinder Leben willen,
die vor Hunger verschmachten in allen Ecken der Straßen. O Ewi-
ger! schaue her und siehe! wen hat deine strafende Hand je so hart
getroffen? sollen Mütter eigene Leibesfrucht verzehren? die mü-
sam erzogenen Kinder? — soll in Gottes Heiligthum man nieder-
meßeln, so Priester als Prophet? Knaben und Greise, Jüng-
linge und Mädchen, liegen haufenweise auf den Straßen um-
her, durch das Schwert gefällt? die du gefällt, am Tage deines
Zornes, du, ohne Mitleiden erwürgen liebest. Als gleich zu einem

ליל תשעה באב

כיום מועד מגורי מסכים ולא היה ביום
אף-יהודה פליט ושריד אשר-טפחתי
ורביתי איבי כלם:

ג

אני הגבר ראה עני בשבט עברתו: אותי
נהג וילך חשך ולא-אור: אך ביישב
יהפך ירו כל-היום: בלה בשרי ועורי שבר
עצמותי: בנה עלי ויקף ראש ותלאה:
במחשכים הושיבני כמתי עולם: נדר בעדי
ולא אצא הכביר נחשת: גם כי אזעק
ואשוע שתם תפלת: נדר דרכי בגזית
נתיבורתי עוה: דב ארב הוא לי אריה

ארי ק

Feste, du meine fürchterlichen Nachbarn alle um mich zusammen riefst, und kein schwacher Ueberrest, kein Flüchtling mir am Nachtage Gottes blieb — die ich so sorgfältig mir erzogen, ach, der Feind hat sie alle aufgerieben. —

ג (אני) Ich bin der Mann der das Elend selbst gesehen, mit seines Grimmes schreckenvoller Ruthe! Mich riß es fort, und trieb mich umher in tiefer Dunkelheit, nirgends helle; ach! und schwingt seine Geißel nur über mich immerdar, bis Fleisch und Haut zerfällt, mein Gebein zerschmettert ist. Bald zwingt der Wütherich mich in feste Mauern, wo nichts als bitteres Leide mich umgibt; senkt mich in finstere Gruft, gleich längst Verstorbenen; kerkert mich ein, auf daß ich nicht entweiche; und beschwert mit ehernen Ketten mich. Ich rufe und stehe — aber ach! fruchtlos hallet die verschlossene Stimme mir zurück. Bald, verlegt er mit Felsenstücken meine Wege, verkrümmet die geraden

בְּמִסְתָּרִים: דְּרָכַי סוּרָר וַיִּפְשַׁחֲנִי שְׁמִנִי
 שׁוּמָם: דָּרַךְ קִשְׁתּוֹ וַיִּצִיבֵנִי כַּמִּטְרָא לַחֲזָן:
 הֵכִיֵּא בְּכַלְיָתִי בְּנֵי אֲשַׁפְתּוֹ: הֵייתִי שְׁחֵק
 לְכָל־עַמִּי נְגִינָתָם כָּל־הַיּוֹם: הִשְׁבִּיעַנִי
 בְּמַרְוֵרִים הַרְוֵנִי לַעֲנָה: וַיִּגְרַם בְּחֶצְיָן שְׁנֵי
 הַכְּפִישָׁנִי בְּאַפְרָ: וַתִּזְנַח מִשְׁלוֹם נַפְשִׁי
 נִשְׁיִיתִי טוֹכָה: וְאָמַר אֲבָר נִצְחִי וַתּוֹחַלְתִּי
 מִיְהוָה: זָכַר־עֲנִי וּמַרְוֵדִי לַעֲנָה וְרֹאשׁ:
 זָכוֹר תִּזְכּוֹר וַתִּשְׁיַח עָלַי נַפְשִׁי: זֹאת אֲשִׁיב
 אֶל־לִבִּי עַל־כֵּן אֹחִיל: חֲסֵדִי יְהוָה כִּי לֹא־
 תָּמְנוּ כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמוֹ: חַדְשִׁים לְבַקָּרִים
 רַבָּה אֲמוֹנַתְךָ: חֲלָקִי יְהוָה אֲמַרְהָ נַפְשִׁי

קמץ בו"ק ותשוה ק' קמץ בו"ק רחמיו ק'

Pfade mir: ist mir ein lauender Bär, ein Löwe im Dickicht; fällt dort auf irrem Wege mich an, und macht mich zum Schreckensbilde! bald spannt er den Bogen, stellt mich zum Ziele seines Pfeiles. Und schüttet seines Köbchens verderbliche Brut ganz in meine Nieren aus; daß ich zum Hohngelächter meines Volkes werde, ihr Spottlied den ganzen Tag. Wald, macht er mich mit eckelhaften Speisen satt, stillt meinen Durst mit Wermuth; zermalmt die Zähne mir mit kleinen Kieseln, und wälzt im Staube mich umher — so aller Glückseligkeit beraubt, verzweifelte ich an Besserung schon; sprach: ich bin in Ewigkeit verloren; keine Hoffnung mehr beim Herrn für mich. Denn das Angedenken meiner bittern Leiden, meines wermuthsvollen Trübsals, stellte meiner Seele stets sich dar, und beugte meinen Muth darnieder. Doch erwidre ich dieses meinem Herzen ist, und hoffend fehrte ich zu ihm zurück: „Noch ist Gottes Güte nicht zu Ende,

על־כֵּן אוֹחִיל לָךְ: טוֹב יְהוָה לְקוֹן לְנַפְשׁ
 תְּדַרְשֵׁנוּ: טוֹב וַיְחִיל וְדוּמָם לְתַשׁוּעַת
 יְהוָה: טוֹב לְגִבּוֹר כִּי־יִשָּׂא עַל בְּנֵעוּרָיו:
 יֵשֶׁב בְּדָר וַיִּדַּם כִּי נָטַל עָלָיו: יִתֵּן בְּעַפְרָה
 פִּיהוּ אוֹלֵי יֵשׁ תִּקְוָה: יִתֵּן לְמַכְהוּ לְחֵי יִשְׁבַּע
 בְּחֶרֶף: כִּי לֹא יוֹנֵחַ לְעוֹלָם אֲדָנִי: כִּי
 אִסְרוּנָה וְרַחֵם כָּרַב חֲסָדוֹ: כִּי לֹא עָנָה
 מַלְכוּ וַיִּנָּח בְּנֵי־אִישׁ: לְדַכָּא תַּחַת רַגְלָיו כֹּל
 אֲסִירֵי אֶרֶץ: לְהַטּוֹת מִשְׁפַּט־גִּבּוֹר נֶגֶד פָּנָי
 עָלָיוֹן: לְעוֹת אָדָם בְּרִיבּוֹ אֲדָנִי לֹא רָאָה: מִי
 זֶה אָמַר וְתָהִי אֲדָנִי לֹא צוּה: מִפִּי עָלָיוֹן לֹא

חסדיו ק

seine Waterhuld vorüber amnoch nicht! noch erneuen sie mit jedem Morgen sich! so sei denn dein Vertrauen groß." „Ja, der Herr ist mein Theil! spricht dann meine Seele wieder, d'rum harre ich sein. Er ist huldreich denen, die auf ihn hoffen, dem Gemüthe, das inbrünstig ihn sucht. Wohl frommt es, mit Ergebenheit der göttlichen Hülfe zu harren." Wohl dem Manne, der in früher Jugend schon gelernt des Schicksals Joch ertragen; das ihm zugeworfene Loos in stiller Einsamkeit gelassen dulden; im Staube hingeworfen stehen, und die Hoffnung nie verlieren; dem Schläger selbst die Wange reichen, und an eigner Schmach sich weiden, denn nicht auf immer verläßt der Herr! er züchtigt nur, und nimmt dann wieder mit Erbarmen auf, nach seiner großen Güte. Quält er aus Wohlgefallen den, und kränkt die Menschenkinder? — auf daß des Erdballs Sklaven unter seinen Füßen er zermalme? — Wahrlich, eines Mannes Recht verdrehen, ist dem Höchsten sehr verhaßt. Einem Erdensohne Unrecht thun, kann der Allbeherrscher niemals wollen. Oder spräche Jemand, und es geschähe, so der

תֵצֵא הַרְעוֹת וְהַטּוֹב: מֵהַיְתָאוּנָן אֲדָם חֵי
 גָבַר עַל־חַטָּאוֹ: נִחַפְּשָׁה דַרְכֵינוּ וְנַחְקֶרְהָ
 וְנִשׁוּבָה עַד־יְהוָה: נִשְׂא לִבֵּנוּ אֶל־כַּפָּיִם
 אֶל־אֵל בְּשָׁמַיִם: נַחֲנוּ פִשְׁעֵנוּ וּמָרִינוּ אֶתְּהָ
 לֹא סִלַּחְתָּ: סִבּוֹתָהּ בְּאֶף וְהִתְרַדְּפֵנוּ הַרְגַת
 לֹא חִמַּלְתָּ: סִבּוֹתָהּ בְּעֵנָן לֶךְ מִמַּעְבוֹר תִּפְלָה:
 סָחִי וּמָאוֹס תִּשְׁיִמְנוּ בְּקֶרֶב הָעַמִּים: פָּצוּ
 עֲלֵינוּ פִיהֶם כָּל־אֵיבֵינוּ: פָּחַד וּפָחַת הִיָּה
 לָנוּ הַשָּׂאת וְהַשְּׁבֵר: פִּלְגֵי־מַיִם תִּרְדַּ עֵינֵי
 עַל־שֶׁבֶר בֵּת־עַמִּי: עֵינֵי נִגְרָה וְלֹא תִדְמָה
 מֵאֵין הַפְּגוֹרֹת: עַד־יִשְׁקִיף וְיֵרָא יְהוָה
 מִשָּׁמַיִם: עֵינֵי עוֹלָלָה לְנַפְשֵׁי מְכַל בָּנוֹת

חטאיו ק' קמין בו"ק

Herr es nicht befohlen? — so aus des Ewigen Mund es nicht ge-
 kommen? — so Gutes, als Böses? — Was hätte ein Mensch
 zu klagen den hienieden, wenn seiner Sünden Herr er ist? unsern
 Wandel laßt uns untersuchen, prüfen, und zum Ewigen uns be-
 fehren! laßt auf den Händen uns die Herzen Himmelan zu Got-
 tes Thron erheben. Unser — unser ist die Schuld! wir fehlten
 und sündigten — du kannst länger nicht verzeihen! da hülltest du
 in Zorn dich, verfolgtest uns, erwürgtest ohne Erbarmen. In
 finstern Strafgewölk verhüllt, das kein Gebeth durchdrang.
 Machttest zum Eckel uns, zum Abscheu der Völker; daß alle un-
 sere Feinde über uns triumphiren, Angst und Verderben, Zerstö-
 rung und Untergang, ist unser sämtliches Loos nun — ach! mein
 Aug strömt von Thränen über, ob des Unglücks meines Volkes.
 Wird immer unaufgehalten fließen, eine nie zuversiegende Quelle;
 bis einst der Ewige vom Himmel, gnädig wiederum auf uns

ליל תשעה באב

עִירִי: צֹד צְדוֹנִי כַצְפּוֹר אִיבֵי חֲנָם: צִמְתּוֹ
בְּבוֹר חַי וַיְדוּ-אֶבֶן בֵּי: צְפוּ-מִים עַל-רֹאשִׁי
אָמַרְתִּי נִגְזַרְתִּי: קִרְאתִי שְׁמֶךָ יְהוָה מְבוֹר
תַּחֲתֵיּוֹת: קוֹלִי שָׁמַעַתְּ אֶל-תַּעֲלֹם אֹזְנֶךָ
לְרוּחֹתַי לְשׁוֹעַתִּי: קָרַבְתָּ בַיּוֹם אֶקְרָאֲךָ
אָמַרְתָּ אֶל-תִּירָא: רַבַּת אֲדָנִי רִבִּי נַפְשִׁי
גָּאֵלְתָּ חַיִּי: רֵאִיתָ יְהוָה עֲוֹתַתִּי שִׁפְטָה
מִשִּׁפְטֵי: רֵאִיתָהּ כָּל-נִקְמַתָם כָּל--
מַחֲשַׁבְתָם לִי: שָׁמַעַתְּ חֲרַפְתָם יְהוָה כָּל--
מַחֲשַׁבְתָם עָלַי: שִׁפְתֵי קַמִּי וְהַגִּיזוּם עָלַי
כָּל-הַיּוֹם: שְׁבַתָם וְקִימַתָם הַבִּיטָה אֲנִי
מִנְּגִינַתָם: תָּשִׁיב לָהֶם גְּמוּלָה יְהוָה כְּמַעֲשֵׂהָ

hernieder blickt. Biewohl mein eigner Anblick mehr mich rühren könnte, denn alle meine Landestöchter! — Mir stellten meine Feinde nach, gleich einem Vöglein unverschuldet; engten mein Leben ein in tiefer Grube, und wälzten Steine her über mich, schon schlug das Wasser über meinen Kopf zusammen, schon hielt ich mich der Oberwelt entrissen. Da rief ich deinen Namen an, o Ewiger! aus des Abgrunds Tiefe, und du hörtest meine Stimme: O wende auch ist dein Ohr nicht ab, da ich um Rettung flehe. der du sonst mir nahe warst, am Tage, da ich zu dir rief, und sprachst: fürchte nichts, der du mit meinen Hadrern hadertest, o Gott! und mein Leben, oft vom Untergang befreitest: du siehst auch ist mein ungerechtes Leiden, o führe mein Recht mir aus! du siehst ihren Eifer, ihren Rachsinn wider mich; hörst ihr Schmähen, Gott! ihre schändlichen Entwürfe alle wider mich. meiner Widersacher reden, all ihr Dichten, zielt immer nur auf mich; bemerk ihr Sitzen, ihr Stehen, immer bin ihr Spottlied

יְדִיָּהֶם: תִּתֵּן לָהֶם מִגְּנֹת־לֵב תִּאֲלֹתֶךָ
 לָהֶם: תִּרְדֹּף בְּאֶף וְתִשְׁמִידם מִתַּחַת
 שָׁמַיִם יְהוּה:

ד

אֵיכָה יוּעַם זָהָב יִשְׁנֶאֱ הַכֶּתֶם הַטּוֹב
 תִּשְׁתַּפְּכְנָה אֲבֵי־קֹדֶשׁ בְּרֹאשׁ כָּל־
 חוּצוֹת: בְּנֵי צִיּוֹן הַיְקָרִים הַמְּסֻלָּאִים בְּפִו
 אֵיכָה נִחְשְׁבוּ לְגַבְלֵי־חֶרֶשׁ מִעֲשֵׂה יְדֵי יוֹצֵר:
 גַּם־תִּנֵּן חֲלָצוֹ שֶׁד הַנִּיקוֹ גְּוִרֵיהֶן בַּת־עַמִּי
 לְאֶכְזֹר כִּי־עֵינַיִם בַּמְדַּבֵּר: דְּבַק לְשׁוֹן יוֹנֵק
 אֶל־חֶכוֹב בְּצִמָּא עוֹלָלִים שְׂאֵלוֹ לַחֶסֶף רֵשׁ אֵין
 לָהֶם: הַאֲכָלִים לְמַעַדְנַיִם נִשְׁמוּ בַּחוּצוֹת

תנים ק' כיעניים ק'

ich. Gib ihnen bald den Lohn, o Gott! dessen sie sich verdient gemacht. Vergelte ihnen mit Herzenskränkung, dein Fluch treffe sie! treibe sie im Zorn umher, bis unter deinem Himmel du sie weggetilgt, Herr.

ד (איכה) Ach! wie ist das feine Gold so glanzlos worden! das köstliche Geschmeide so verunstaltet, und die edlen Steine alle umhergeworfen, in den Winkeln jeder Strasse! jene würdevollen Böglinge Zions, gedignem Golde gleich gestellt: ist, ach! so gering geachtet wie irdenes Geschirr, gemeines Töpferwerk. Selbst die grausamsten Ungeheuer reichen die Brust hervor, säugen ihre Zungen: meines Volkes Tochter nur ist grausamer noch, gleicht dem Straußvogel; in der Wüste. Ihren Säuglingen klebt vor Durst die Zunge am Gaumen; junge Kinder fordern Brod, Niemand reicht es ihnen. Sie, die Leckerbissen sonst zur Speise hatten — verschmachten in den Strassen ist; die in Purpur groß

הַאֲמִינִים עָלַי תּוֹלַע חֲבָקוּ אֲשַׁפְּתוֹת: וַיִּגְדַּל
עֲזָן בֵּת-עַמִּי מִחַטָּאת סֹדֶם הַהִפּוּכָה כְּמוֹ-
רָגַע וְלֹא-חָלוּ בָּהּ יָדַיִם: זָכוּ נְזִירֵיהֶם מִשְׁלַג
צָחוּ מִחֶלֶב אֲדָמָו עַצֵּם מִפְּנִינִים סִפִּיר
גִּזְרָתָם: חֲשַׁךְ מִשְׁחֹר תֵּאֲרֶם לֹא נִכְרוּ
בַּחֲוִצוֹת צֶפֶד עוֹרֶם עַל-עַצְמָם יִבֵּשׁ הִיָּה
כְּעֵץ: טוֹבִים הָיוּ חֲלָלֵי-חֶרֶב מִחֲלָלֵי רֵעֵב
שֶׁהֵם יִזְכוּ מִדְּקָרִים מִתְּנוּבוֹת שְׂדֵי: יְדֵי
נָשִׁים רַחֲמָנִיּוֹת בִּשְׁלוּ יַלְדֵיהֶן הָיוּ לְבָרוֹת
לָמוּ בְּשֶׁבֶר בֵּת-עַמִּי: כָּלָה יְהוָה אֶת-
חַמָּתוֹ שֶׁפָּךְ חֶרוֹן אַפּוֹ וַיֵּצֵת-אֵשׁ בְּצִיּוֹן
וַתֹּאכַל יְסֻדְתֶּיהָ: לֹא הָאֲמִינִי מֶלְכִי-אָרֶץ

gezogen wurden — sie umfassen Rothhaufen ist. Wahrlich, das Unglück meiner Vaterstadt ist größer noch als Sodoms wohlverdiente Strafe, das in einem Nu danieder stürzte von keines Feindes Hand gequält. Ihre Edlen, glänzender als Schnee, lauterer denn Milch, die Farbe röther als Peninim, die Form aus Saphir geschnitten gleich. Ach! ihre Gestalt ist finsterner nun, als Kohlschwärze; man erkennet sie in den Straßen nicht, ihre Haut, ausgetrocknet gleich dürrer Holz, klebt an ihrem Beingerippe. Besser sind noch, die des Feindes Schwerdt getödtet, als die der Hunger weggerafft: Die erschlagen in ihrem Blute schwammen, besser, als die man Feldfrüchten gleich verzehrte. Zärtlicher Mütter Hände kochten eigener Kinder Fleisch, das zum Labsal ihnen diente, in der Noth meiner Vaterstadt. So hat der Ewige seinen Zorn ausgelassen, seinen brennenden Grimm über Zion ausgeschüttet, und ein Feuer dort auflodern lassen, das alles ver-

ליל תשעה באב

וְכָל יֹשְׁבֵי תֵבֵל כִּי יָבֹא צָר וְאוֹיֵב בְּשַׁעֲרֵי
 יְרוּשָׁלַם: מִחַטָּאת נְבִיאִיהָ עֹנֹת כְּהֵנִיהָ
 הַשְּׁפָכִים בְּקִרְבָּה דַם צְדִיקִים: גָּעוּ עֹרִים
 בְּחֻצוֹת נִגְאָלוּ בְדָם בְּלֹא יוֹכְלוּ יִגְעוּ
 בְּלִבְשֵׁיהֶם: סֹרוּ טִמְאָ קְרָאוּ לָמוּ סֹרוּ סֹרוּ
 אֶל־תִּנְעוּ כִּי נָצוּ גַם־נָעוּ אָמְרוּ בַגּוֹיִם לֹא
 יוֹסִיפוּ לָגוֹר: פָּנֵי יְהוָה חִלְקָם לֹא יוֹסִיף
 לְהַבִּיטֵם פָּנֵי כְהֵנִים לֹא נִשְׂאוּ * וְקָנִים לֹא
 חֲנָנִי: עֹדִינָה תִכְלִינָה עֵינֵינוּ אֶל־עֹזֶרְתָנוּ
 הַכֵּל בְּצַפִּיתָנוּ צַפִּינוּ אֶל־גּוֹי לֹא יוֹשִׁיעַ: צָדוּ
 צַעֲדֵינוּ מִלֶּכֶת בְּרַחֲמֵינוּ קָרַב קִצְנוּ מִלְּאוּ
 יָמֵינוּ כִּי־בָא קִצְנוּ: קָלִים הָיוּ רִדְפָנוּ מִנִּשְׂרֵי

כל ק' וקנים ק' עורינו ק

zehrt bis auf den Grund. Nie mochten Könige es glauben, der
 Weltbewohner keiner, daß in Jerusalem's feste Thore Feind und Be-
 lagerer dringen werde. Ihrer falschen Propheten Sünde vermoch-
 te dies. Ihrer Götzenpriester Missethaten, die unschuldigtes
 Blut in ihr vergossen. Nun stürzt man Blinden gleich in den
 Strassen hin, besudelt sich mit Blut, daß die Kleider man nicht
 mehr berühren mag. Fort, es ist unrein da, ruft man sich einan-
 der zu, zurück, zurück, stoßt da nicht an! — Sie weichen schnell;
 und stürzen nochmals hin. — Nun heißt es unter Heiden schon:
 „man wird nie mehr sie fürchten. Gottes Zorn hat sie entzweiet,
 (er blickt nie wiederum sie gnädig an), daß sie der Priester Anse-
 hen nicht mehr achten, und ihre Alten selbst nicht schonen.“ Doch
 schmachten unsere Augen immer nach vergeblicher Hülfe, noch
 harren wir sehnsuchtsvoll einem Wolke entgegen das nicht hel-
 fen wird. Indem man jeden unserer Schritte nachstellt, wir auf

ליל תשעה באב

שָׁמַיִם עַל־הַהַרְיִם דִּלְקָנוּ בַמִּדְבָּר אָרְכוּ לָנוּ:
רוּחַ אֲפִינוּ מְשִׁיחַ יְהוָה נִלְכַּד בַּשְּׁחִיתוֹתָם
אֲשֶׁר אֲמָרְנוּ בְּצִלּוֹ נַחֲיָה בְּנוֹיִם: שִׁישִׁי וְשִׁמְחִי
בֵּת־אֱדוֹם יוֹשְׁבֹתָי בְּאֶרֶץ עוֹיֵן גַּם־עַל־יָד
תַּעֲבֹר־כּוֹס תִּשְׁכַּרִי וְתִתְעַרִי: תַּם־עוֹנֶךָ בֵּת־
צִיּוֹן לֹא יוֹסִיף לְהַגְלוֹתְךָ פֶּקֶד עוֹנֶךָ בֵּת־אֱדוֹם
גָּלָה עַל־חַטָּאתֶיךָ:

ה

זָכַר יְהוָה מָה־הָיָה לָנוּ הַבֵּיט וּרְאֵה
אֶת־חֲרַפְתָּנוּ: נַחֲלַתְנוּ נֶהֱפַכָה לְזָרִים בְּתֵינוּ
לְנֹכְרִים: יְתוּמִים הָיִינוּ * אֵינן אֵב אִמְתֵּינוּ
יֹשְׁבֹת ק' הַבֵּיטָה ק' וְאֵין ק'

eigner Straße nicht sicher mehr sind. Ach, unser Ende ist nahe, vollzählig unsere Tage, unser Untergang nur zu gewiß! Schneller denn Adler in hohen Lüften sind unsere Verfolger, erjagen uns auf Bergen, lauern uns auf in Wüsten. Selbst Gottes Gesalbter — unser Leben hing an ihm — ward in ihren Netzen gefangen, er, unter dessen Schutz allein wir unter Barbarn uns erhalten konnten. Freue dich nur, Tochter Edom! immerhin frohlocke, Bewohnerin des Landes Uz! auch an dich kömmt er einst, der Kelch, auch du taumelst dann betrunken in Abgrund hin. Deine Schuld ist nun gebüßt. Tochter Zion! nicht mehr wird ins Elend er dich jagen; aber deine Gottlosigkeit ahndet er noch, Edom enthüllt deine Bosheiten alle! —

ה (זכור) Gedenke, o Herr! was ehemals wir hatten, und schaue her auf unser Elend ist. Unser Erbland ist Barbarn zugefallen, Ausländern unser Eigenthum. Vaterlosen Waisen gleichen wir, unsere Mütter, verlassen Witwen. Unser Wasser müssen für Geld wir trinken, eigenes Holz uns theuer erkaufen,

ליל תשעה באב

כְּאַלְמָנוֹתַי: מִיְמֵינוּ בְּכֶסֶף שָׁתִינוּ עֲצִינוּ
 בְּמַחִיר יְבָאוּ: עַל־צוֹאֲרֵנוּ נִרְדְּפָנוּ יִגְעָנוּ * לֹא־
 הוֹנַח־לָנוּ: מִצָּרִים נָתַנוּ יָד אֲשׁוּר לְשַׁבַּע
 לֶחֶם: אֲבֹתֵינוּ הִטְאוּ * אֵינָם * אֲנַחְנוּ
 עֹנֵתֵיהֶם סָבְלָנוּ: עֲבָדִים מְשָׁלוּ בָנוּ פִּרְק
 אֵין מִיָּדָם: בְּנַפְשֵׁנוּ נִבְיָא לְחַמְנוּ מִפְּנֵי
 חֶרֶב הַמְדַבֵּר: עוֹרָנוּ כִּתְנוֹר נִכְמְרוּ מִפְּנֵי
 זְלַעְפוֹת רָעַב: נָשִׁים בְּצִוּן עָנוּ בְּתֵלֶת
 בְּעָרֵי יְהוּדָה: שָׂרִים בְּיָדָם נָתְלוּ פְּנֵי זְקֵנִים
 לֹא נִהְדְּרוּ: בַּחֹרִים טְחוּן נִשְׂאוּ וּנְעָרִים
 בְּעֵץ כַּשָּׁלוּ: זְקֵנִים מִשְׁעַר שָׁכְתוּ בַּחֹרִים
 מִנְּגִינָתָם: שָׁבַת מִשׁוּשׁ לִבְנוֹ נִהַפֵּךְ לְאַבֵּל

ולא ק' ואינם ק' ואנחנו ק'

Auf unserm Halse schon, wird's noch uns abgejagt; die Mühe war unser — der Genuß in Ruhe nicht. Nach Egypten reichen wir die Hand — nach Aschur hin — daß sie mit Brod uns sättigen. Ach! unsere Väter sündigten — sie sind nicht mehr, aber wir, wir büßen bei unserer Schuld, auch ihre, mit. Sklaven sind unsere Beherrscher nun, und Niemand rettet uns aus ihrer Hand. Mit Gefahr unsers Lebens, holen wir Speise uns, vor dem Kriegsschwert in der Wüste. D'rum brennt wie Ofengluth unsere Haut, vor siedend heißem Hunger. — Zu Zion schänden sie Frauen, jungfräuliche Mädchen in Jehuda's Städten! Fürsten erhängen sich mit eignen Händen, der Greise Ansehen wird nicht geachtet. Jünglinge drückt des Mahlsteins Bürde, Knaben schwächt der Balken schwere Last. Die Richter sind vom Thor verschuecht, die Jugend von ihrem Saitenspiel, und jede Freude, ach! aus unsrem Herzen! der Reigentanz in Traurigkeit verwandelt. Un-

ליל תשעה באב

מְחוּלָּנוּ: נִפְלָה עֲטֹרַת רֹאשֵׁנוּ אֹי-נָא לָנוּ
 כִּי חֲטָאנוּ: עַל-זֶה הָיָה דוּחַ לְבָנוּ עַל-
 אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם עֵינֵינוּ: עַל הַר-צִיּוֹן שְׁשָׁמִים
 שׁוֹעֲלִים הִלְכוּ-בּוּ: אַתָּה יְהוָה לְעוֹלָם תֵּשֵׁב
 בְּסֶאֱךָ לְדוֹר וָדוֹר: לָמָּה לְנֹצַח תִּשְׁכַּחַנוּ
 תַּעֲזֹבֵנוּ לְאַרְךָ יָמִים: הִשִּׁיבֵנוּ יְהוָה |
 אֵלֶיךָ וְנָשׁוּב * חֲדָשׁ יָמֵינוּ כְּקֹדֶם: כִּי
 אִם-מָאֵס מְאִסְתָּנוּ קִצְפַּת עָלֵינוּ עַד-
 מָאֵד:

ונשובה ק'

השיבנו יי אליך ונשובה חדש ימינו כקדם:

ואחר איכה מתהיל הש"ץ זכור ה' מה היה לנו וכו':

זכור יי מה היה לנו. אוי. הביטה וראה את-חרפתינו.
 אוי מה היה לנו. גחלתינו נהפכה לזרים. אוי.

ferem Haupthaar der Kranz entfallen — wehe! wehe uns, daß wir so gesündigt! — Drum jammert unser Herz nunmehr, verlischt das Licht in unsern Augen, über Zions Berg der so verödet ist, den Schakals nun durchstreifen. Du aber, Herr, bleibst in Ewigkeit derselbe! Dein Thron steht für und für, wolltest du auf immer uns vergessen? auf ewige Zeiten uns verstoßen. O nimm uns wieder auf, Herr! wir kehren wieder, erneue die vorigen glücklichen Zeiten! wolltest du uns ganz verworfen haben? — so sehr deinen Zorn uns fühlen lassen? O nimm uns wieder auf, Herr, wir kehren zurück, gib die vorigen glücklichen Zeiten uns wieder!

זכור Bedenk' o Herr, was uns geschehen, schau' uns bedrängt von Qual und Wehen! Unsr Häuser, unser Land, sie kamen längst in fremde Hand. Verwaist stehn wir an Waters Grab, die Mutter klagt im Monath Ab. Um's Geld wird Wasser uns gebracht, weil Wasseropfer wir verlacht. Im Nacken lag der

בְּתֵינוּ לְנֹכְרִים. אַמָּה"ל: יְתוּמִים הָיִינוּ וְאִין אָב. אוֹי.
 וְאַמּוֹתֵינוּ מְקוֹנְנוֹת בְּחוּדֵשׁ אָב. אַמָּה"ל: מִיָּמֵינוּ בְּכֶסֶף
 שָׁתֵּנוּ. אוֹי. בִּי נִסּוּדְ הַמַּיִם בּוֹיָנוּ. אַמָּה"ל: עַל צָאֲרָנוּ
 גִּרְדָּפָנוּ. אוֹי. כִּי שָׁנְאַת חֲנָם רָדְפָנוּ. אַמָּה"ל: מְצָרִים
 גָּתְנוּ יָד. אוֹי. וְאַשׁוּר צָדוּנוּ כְּצִיד: אַמָּה"ל: אֲבוֹתֵינוּ
 חָטְאוּ וְאִינָם. אוֹי. וְאַנְחָנוּ סוּבְלִים אֶת עֲוֹנָם. אַמָּה"ל:
 עֲבָדִים מְשָׁלוּ בָנוּ. אוֹי. בִּי שְׁלוּחַ עֲבָדִים בְּטַלְנוּ.
 אַמָּה"ל: בְּנִפְשָׁנוּ נִבְיָא לְהִמְנוּ. אוֹי. כִּי קִפְצָנוּ מֵעֵנִי
 יָדֵינוּ. אַמָּה"ל: עוֹרָנוּ כְּתַנּוּר נִכְמְרוּ. אוֹי. כִּי כְבוֹדָם
 בְּקִלּוֹן הִמְרוּ. אַמָּה"ל: נָשִׁים בְּצִיּוֹן עָנוּ. אוֹי. כִּי אִישׁ
 אֶת-אִשְׁתֵּי רַעְהוּ טָמְאוּ וְזָנוּ. אַמָּה"ל: שָׂרִים בְּיָדָם נָתְלוּ.
 אוֹי. כִּי גִזְלוּת הָעֵנִי חָמְסוּ וְגָזְלוּ. אַמָּה"ל: בְּחוּרִים טָחוּן
 נִשְׂאוּ. אוֹי. כִּי בְּבֵית זוֹנָה נִמְצְאוּ. אַמָּה"ל: זְקֻנִים
 מְשַׁעַר שָׁבְתוּ. אוֹי. כִּי מְשַׁפֵּט יְתוּם וְאַלְמָנָה עוֹתוּ.
 אַמָּה"ל. שָׁבַת מְשׁוֹשׁ לִבָּנוּ. אוֹי. כִּי נִכְטְלוּ עוֹלֵי רִגְלֵינוּ.
 אַמָּה"ל: נִפְלָה עֲטָרַת רֹאשֵׁנוּ. אוֹי. כִּי נִשְׂרַף בֵּית
 מִקְדָּשֵׁנוּ. אַמָּה"ל: עַל זֶה הָיָה דָוָה לִבָּנוּ. אוֹי. כִּי נִטְלָ

Feind uns fast, weil ohne Ursach' wir gefaßt. Wir strecken nach
 Mizraim hin die Hand, indes uns Aschur schlau umwand. Da-
 hin sind unsre Ahnen, die gefehlt, wir sind ob ihrer Schuld ge-
 quält. Wir mußten's mit dem Sklavenjoch büßen, weil wir die
 Knechte frei nicht ließen. Nur mit dem Leben schaffen wir uns Brod,
 weil hart wir gegen Arme in der Noth. Dem Ofen gleich ward
 unsre Haut geschwärzt, dieweil um Eitles wir das Heil ver-
 scherzt. Den Ehestand entweißten sie bethört, weil jeder seines
 Nächsten Weib entehrt. Die Edeln fielen durch der Feinde Wuth,
 weil sie geraubt des Armen Gut. Die Jünglinge erlagen schwe-
 rer Last, dieweil mit Buhlerinnen sie gepraßt. Die Greise stieß
 man aus den Richterkreisen, weil sie verdreht der Witwen Recht,
 der Waisen. Ach, unsre Lust, sie wurde nun gestört, dieweil die
 fromme Wallfahrt aufgehört. Die Krone ist vom Haupte uns

ליל תשעה באב

כבוד בית מאונינו. אמה"ל: על הר ציון ששמים. אוי.
כי נתן עליו שקיץ משומם אמה"ל:

אתה ה' לעולם תשב כסאך לדור ודור: למה לנצח
תשכחנו תעזבנו לאורך ימים: השיבנו ה' אליך ונשובה
חדש ימינו כקדם: כי אם מאוס מאסתנו קצפת עלינו עד
מאוד: השיבנו וכו':

אין וויסגאנג דעם סאבבאטס זאגט זאן סיער: לך מפי צן וצת וכו' וייטע י"ד.
בליל זה יבכיון וילילו בני. בליל זה חרב קדשי. ונשרפו
ארמוני. וכל בית ישראל יהגו ביגוני. ויבכו את
השריפה אשר שרף יי: בליל זה תילל מרעניה נהדלת.
ומבית אביה. בחיים מנהדלת. ויצאה מבתו. ונסגר
הדלת. והלכה בשבירה. ובכל פה נאכלת. ביום
שלקה באש בוערה ואוכלת. (ואש) עם נחלת. יצאה
מעם יי: בליל זה תגלגל סבב החובה. ראשון
גם שני ביתי נחרבה. ובת לא רוחמה. ובת השניבה.

בליל זה
יום
יום

gefallen, als Flammenraub des Heiligthumes Hallen. Darob
ist unser Herz von Gram gequält, da unsrer Seele Bonnestis
uns fehlt. Darob, daß Zions Berg zerstört, und sein geweiht-
ter Sitz entehrt.

In dieser Nacht weinen und jammern meine Söhne; in die-
ser Nacht ward zerstört mein Heiligthum, wurden verbrannt meine
Tempel und Palläste. Ganz Israel klagt mit mir in meinem
Schmerz, und weinet um den Brand, den Gott hat angezündet.

In dieser Nacht, da jammert bitterlich die Arme und Verlas-
sene. Es stieß der Vater sie aus dem Haus, und schloß die Thüre
zu hinter ihr, und in die Fremde zog sie hinaus; geächtet zog sie
durch die Welt, dem Zahn der Zeit, der Gier und Willkühr hin-
gegeben, seitdem zuerst das Feuer ist entbrannt, und die Gluth,
die Gott hat angezündet.

In dieser Nacht, kam über mich das bittere Geschick, das ich
selber habe verschuldet. Mein erstes und mein zweites Haus ging,
da unter und zu Grunde. Es fand die Tochter kein Erbarmen,

הוֹשַׁקְתָּהּ מִי רוּשׁ. וְאֵת בְּטָנָהּ צָכָה. וְשִׁלְתָּהּ מִבֵּיתוֹ.
 וְגַם נָשַׁתָּהּ שׁוֹכָה. גְּדוּלָהּ הִשְׁנָאָה. מֵאֵת אֲשֶׁר אֲהָבָה.
 וְכֹאֲלִמְנוּת חַיּוֹת. כְּאִשָּׁה נִעְוָכָה. וְתֹאמַר צִיּוֹן עֲזַבְנִי
 יי: בליל זה בָּלִיל זֶה קָרָתִי. וְחָשְׁכוּ הַמְּאֹרֹת. לְחֶרְבָן
 בֵּית קִדְשֵׁי. וּבְשׂוּל מִשְׁמְרוֹת. בְּלִיל זֶה סְבוּגִי. אֶפְפוּנִי
 צָרוֹת. וְגַם קָרָאז מוֹעֵד בְּרִין חֲמֵשׁ גְּזִירוֹת. בְּכִי חָנָם
 בָּכוּ. וְנִקְבַע קְדוּרוֹת. יַעַן כִּי הִיְתָה סָפָה מֵאֵת יְהוָה:
 בליל זה בָּלִיל זֶה אִירְעוּ בּוֹ חֲמֵשׁ מְאֹרְעוֹת. גָּזַר עַל אֲבוֹת.
 בְּפָרוּעַ פְּרָעוֹת. וְדָבְקוּ בּוֹ צָרוֹת. מִצִּירוֹת וְגַם רָעוֹת.
 יוֹם מוֹכֵן הָיָה לְפָגוּעַ פְּגָעוֹת. וְהַעֲמִיד הָאֵיבִיב וְהַרִים קוֹל
 וְזָעוֹת. קוּם כִּי זֶה הַיּוֹם אֲשֶׁר אָמַר יי: בליל זה

die ungerathene, entartete; bis auf den letzten Tropfen leerte sie den bitteren Kelch, und es schwoll ihr an der Leib. Es stieß ihr Herr sie aus dem Hause, dieweil sie seine Güte mißachtet und verkannt, und größer war der Haß als ehedem die Liebe. Wie eine Wittve bei des Gatten Leben, wie ein Weib, das der Mann verlassen und verstoßen, steht Zion da, und klaget: „mich hat Gott verlassen!“

In dieser Nacht erlosch das Gotteslicht; ward verfinstert und verdunkelt das leuchtende Gestirn, das einst geleuchtet über mich. In Trümmer fiel mein Heiligthum, und ab zog nun die Wache! In dieser Nacht kam alles Unglück über mich; es war die Frist, die Gott bestimmt; für fünffachen Frevel kam fünffaches Leid! Ich bat umsonst, ich weinte umsonst, es war die Zeit gekommen, die Gott hat festgesetzt; so wie denn Alles ist von Gott bestimmt, von Gott verhängt.

In dieser Nacht hat fünf Mal das Unglück mich betroffen, seitdem zuerst die Wäter wurden heimgesucht, dieweil sie sich empöret. Seitdem hat alles Mißgeschick, hat alle Angst sich daran gehängt; es ist der Tag ein Unglückstag, da alles Leid sich hat begegnet; da stand der Feind vor meinen Thoren, und erhob das Feldgeschrei: „Kommt, das ist der Tag, von dem einst Gott gesprochen!“

In dieser Nacht weinen und jammern meine Söhne; in dieser Nacht ward zerstöret mein Heiligthum, wurden verbrannt meine

ליל תשעה באב

שׁוֹמְרוֹן קוֹל תִּתֵּן. מִצְאוּנֵי עוֹנֵי. לְאֶרֶץ אַחֲרֵת. יִצְאוּנֵי
 בְּנֵי. וְאַהֲלִיבָה הַזֶּעַק גִּשְׁרָפוֹ אֲרָמוֹנֵי. וְתֹאמַר
 צִיּוֹן עֲזוּבֵי יי: לֹא לָךְ אַהֲלִיבָה חֲשׁוֹב עֲנִיָּה בְּעֵנָי.
 הַתְּמָשִׁילִי חֲלִיד. לְשִׁבְרִי וּלְחֲלִי. אֲנִי אַהֲלֵה סוּדָה
 בְּגִדְתִי בְּקִשָּׁי. וְקָם עָלַי בְּחָשִׁי. וְעָנָה בִי מְרִי. וּמִקְצַת
 הַיָּמִים. שְׁלַמְתִּי נִשְׁי. וְתִגְלַת פְּלֶאֶסֶר אָכַל אֶת פְּרִי.
 חֲמֻדְתִּי פָשַׁט. וְהִצִּיל אֶת עַדְי. וּלְחַלְחַל וְחָבוֹר. גָּשָׂא
 אֶת שִׁבְי. דוּמִי אַהֲלִיבָה וְאֵל תִּבְכִּי בְּבִכִּי. שְׁנוֹתֶיךָ
 אָרְכוּ. וְלֹא אָרְכוּ שְׁנֵי. וְאַהֲלִיבָה מְשִׁיבָה אַהֲלִיבָה. אֲנִי
 בֶן גַּעֲקָשְׁתִּי. וּבְאֵלֶיךָ נְעוּרֵי. בְּאַהֲלֵרָה בְּגִדְתִי. דוּמִי
 אַהֲלֵה. כִּי יִגּוֹנֵי זִכְרֵתִי. נִדְרָתְךָ אֶתְּ אַחַת. וְרַבּוֹת נִדְרֹתֵי.
 הִנֵּה בֵּיר הַכְּשָׁדִים. פְּעָמִים נִלְבַּדְתִּי. וְשָׁכַחְתִּי עֲנִיָּה.
 לְכַבֵּל יִרְדְּתִי. וְגִשְׁרָף הַחֵיכֹל. אֲשֶׁר בּוֹ נִכְבְּדְתִי.

Tempel und Palläste. Israel klagt mit mir in meinem Schmerz, und weinet um den Brand, den Gott hat angezündet.

Samaria, die stimmt an ihr Lied: „Mir kamen meine Sünden heim: hinaus in die Fremde zogen meine Söhne!“ „Ach, — ruft Oholibah — verbrannt sind meine Palläste!“ Und Zion spricht: „Mich hat Gott verlassen!“

Nein, klage nicht, Oholibah, spricht Oholah — vergleich dein Unglück mit dem meinen! Kommt dein Leid und Weh dem gleich, was ich erlitten? Ach, ich ging in bösen Wegen; ich habe mich versündigt, hartnäckig war mein Sinn; und aller Frevel kam mir auch anheim! Denn als die Zeit gekommen war, da zahlst und büßt ich meine Schuld. Tiglath Pileser — der fraß die Frucht von meinem Leib, der zog mir aus mein Festgewand, der nahm mir meinen Schmuck; mein letztes Hab und Gut, und führte mich ins Elend nach Lachlach und nach Chabor. Darum schweig, Oholibah, trockne deine Thränen, wenn ich weine; dir war eine lange Lebensfrist beschieden, meine Zeit, die war die kürzere!

Antwortet ihr Oholibah: „Auch ich habe tückisch und böswillig, wie du von dir sprichst, Oholah, an dem Gatten meiner Jugend frevelnd mich versündigt. Darum schweige Oholah, wenn

וּלְשִׁבְעִים שָׁנָה. בְּכָל נִפְקָדוֹתַי. וְשִׁבְתִּי לְצִיּוֹן עוֹד.
 וְהִיכַל יְסוּדוֹתַי. גַּם זֹאת הַפַּעַם. מַעַט לֹא עָמְדוֹתַי. עַד
 לְקַחְנִי מִיָּשׁוּם. וְכַמַּעַט אֲבָדוֹתַי. וְעַל כָּל הָאָרְצוֹת.
 נִפְצוּ אֶת הַמּוֹנִי: וְאֶהְיֶה הַחֹמֶל עַל דָּל. חֲמוּל עַל
 דִּלּוֹתָם. וְרֵאֵה שׁוֹמְמוֹתָם. וְאוֹרֶךְ גְּלוֹתָם. וְאַל תִּקְצוּף
 עַד מְאוֹד. וְרֵאֵה שְׁפִלוֹתָם. וְאַל לָעַר תִּזְכּוֹר. עֲוֹנָם
 וְסִכְלוֹתָם. רַפָּא נָא אֶת שִׁבְרָם. וְנַחֵם אֲבִלוֹתָם. כִּי
 אַתָּה סִבְרָם. וְאַתָּה אֵילוֹתָם. חֲדַשׁ יְמֵינוּ כִּימֵי קְדֻמוֹנִי.
 כְּנִאמְךָ בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם יי:

עַד אָנָּה בְּכִיָּה בְּצִיּוֹן. וּמִסְפַּד בִּירוּשָׁלַיִם. תִּרְחַם צִיּוֹן.
 וְתִכְנֶנָּה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַיִם:

meines Jammers ich gedenke. Du zogst einmal in die Fremde, ach, wie oft ward ich vertrieben aus dem Heimathland? Erst fiel ich den Chalpäern in die Hand, die haben zweimal mich bezwungen, sie haben mich geächtet und verbannt, ins Elend fortgeführt nach Babylon, und meinen Tempel, der mein Stolz war und mein Ruhm, den haben sie verbrannt. Als ich dann nach siebenzig Schmerzensjahren in Babel ward von Gott bedacht und wieder kehrte nach Zion heim, und meinen Tempel hatte aufgebaut — ach, wie lange stand es an? da kam Titus über mich, und in kurzer Zeit war ich verloren, und meine Schaaren wurden durch die Welt zerstreut; zerstreut in alle Lande!

Ach, Gott, der du der Armen dich erbarmest, erbarme dich über sie in ihrer Armseligkeit. Schau' auf die Verwüstung, und wie lange sie schon sind verbannt, und der Erlösung sind gewärtig, und zürne ihnen nimmermehr. Schau' auf die Demüthigung, und gedenke ihnen nimmermehr die Schuld und die Versündigung. Heile alle ihre Wunden, tröste sie in ihrem Leid: Du bist ihre Zuversicht; du, Gott ihre Stärke. Erneue uns, verjünge uns, wie einst in alten Tagen, wie du es hast verkündigt: „Jerusalem — erbauet Gott!“

Wie lange noch weinet Zion, wie lange noch klagt Jerusalem? Erbarme dich über Zion, und baue auf die Mauern von Jerusalem.

ליל תשעה באב

מיוסד ע"פ א"ב וע"פ י"ב מולות :

אָז בַּחַטָּאֵינוּ חָרַב מִקִּדְשׁ. וּבַעֲוֹנוֹתֵינוּ נִשְׂרַף הַיְכָל.
 בְּאַרְצֵן חֲבֵרָה לָהּ. קִשְׂרָה מִסַּפֵּד. וְצָבָא הַשָּׁמַיִם
 נִשְׂאָה קִינָה: עד אנה גם בכו בְּמִרְרַ שְׁבִטָי יַעֲקֹב. וְאַף
 מִזְלוֹת יִזְלוּ דְמַעָה. הַגְּלִי יִשׁוּרוּן חָפוּ רֵאשִׁים. וְכִימָה
 וְכִסִּיל קִדְרוֹ פְּנִיָהֶם: עד אנה הֶעֱתִירוּ אֲבוֹת וְלֹא שָׁמַע
 אֵל. צָעֲקוּ בָנִים וְלֹא עָנָה אָב. וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּמָרוֹם.
 וְרוּעָה נֶאֱמָן לֹא הִטָּה אוֹזֵן: עד אנה זָרַע קֹדֶשׁ לְבָשׁוּ
 שָׁקִים. וְצָבָא הַשָּׁמַיִם גַּם הֵם שָׁק הוֹשִׁים כְּסוּתָם. חֲשֵׁךְ
 הַשֶּׁמֶשׁ וַיִּרַח קִדְרָה. וְכוֹכְבִים וּמִזְלוֹת אֶסְפוּ נִגְהָם: עד אנה
 מָלָה רֵאשׁוֹן בָּכָה בְּמֵר נֶפֶשׁ. עַל כִּי בְּבָשׁוּ לְשִׁבְחָה
 יוֹבְלוּ. יִלְלָה הַשָּׁמַיִם שׁוֹר בְּמָרוֹמִים. כִּי עַל צוּאֲרֵנוּ
 נִרְדְּפָנוּ כְּלָנוּ: עד אנה כּוֹכְבֵי תְּאוּמִים נִרְאָה חֲלוּקִים. כִּי דָם
 אֲחִיִּים נִשְׁפָּךְ בַּמַּיִם. לְאַרְצֵן בִּקֵּשׁ לְנַפֵּל סַרְטָן. כִּי
 נִתְעַלְפָנוּ בְּצַמָּא: עד אנה מָרוֹם נִבְעַת מִקּוֹל אֲרִיָה. כִּי
 שִׂאגוֹתֵינוּ לֹא עֲלָתָה לְמָרוֹם. נְהַרְגוּ בְּתוֹלוֹת וְגַם
 בַּחוּרִים. כִּי עַל כֵּן בְּתוֹלָה קִדְרָה פְּנִיָה: עד אנה סָבַב
 מֵאֲזֵנִים וּבִקֵּשׁ תַּחֲיִנָה. כִּי נִבְחַר לָמוֹ מוֹת מַחֲיִים. עֲקָרָב
 לְבֶשׂ פֶּחַד וְרַעְדָה. כִּי בַחֲרֵב וּבְרַעֵב שִׁפְטָנוּ צוּרָנוּ:
עד אנה פִּלְגֵי מַיִם הוֹרִידוּ דְמַעָה כְּנַחַל. כִּי אוֹת בְּקוֹשֶׁת
 לֹא נָתַן לָנוּ. צָפוּ מַיִם עַל רֵאשֵׁינוּ. וּבְדִלִי מְלֵא חֲבָנוּ
 יָבֵשׁ: עד אנה קָרְבָנוּ קָרְבָן וְלֹא נִתְקַבֵּל. וּגְדֵי פֶסֶק שְׁעִיר
 חִטָּאתֵינוּ. רַחֲמֵנוּת בְּשָׁלוּ יִלְדִיָּהוּן וּמִזֵּל דְּגִים הַעֲלִים
 עֵינָיו: עד אנה שִׁכְחָנוּ שֶׁבֶת בְּלִבּוֹת שׁוֹכְבִים. שְׂדֵי שִׁכְחָה
 כָּל צַדִּיקוֹתֵינוּ. תִּקְבָּא לְצִיּוֹן קִנְיָה גְדוּלָה. וְתֵאִיר לְרַבְתִּי
 עִם מְאוֹר נִגְהָה:

תִּרְחַם צִיּוֹן כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ. וּתְכַוְנֶנָּה כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ.
 תִּמְהַר יְשׁוּעָה וּתְחַיֵּשׁ גְּאוּלָּה וּתְשׁוּב לִירוּשָׁלַיִם
 בְּרַחֲמִים רַבִּים: בְּכַתּוּב עַל יַד נְבִיאֲךָ לָכֵן כֹּה אָמַר יי
 וַיִּשְׁבְּתִי לִירוּשָׁלַיִם בְּרַחֲמִים רַבִּים בֵּיתִי יִבְנֶה כֹּה נֶאֱמַר יי
 צְבָאוֹת וְקוֹ יְנֻטָּה עַל יְרוּשָׁלַיִם: וְנֶאֱמַר עוֹד קָרָא לֵאמֹר
 כֹּה אָמַר יי צְבָאוֹת עוֹד תִּפּוּצְצָנָה עָרֵי מְשׁוּב וְנָחַם יי עוֹד
 אֶת צִיּוֹן וּבָחַר עוֹד בִּירוּשָׁלַיִם: וְנֶאֱמַר כִּי נָחַם יי צִיּוֹן
 נָחַם כָּל חַרְבוֹתֶיהָ וַיִּשֶׂם מִדְּבָרָהּ כַּעֲדָן וְעַרְבָתָהּ כִּגְן יי
 שִׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִמְצָא כֹּה תוֹדָה וְקוֹל זְמֶרָה:

ואתה קדוש וכו'

במוצאי שבת אומרים קינה זו:

אֵיךְ מִפִּי בָּן וּבַת. הַגּוֹרֵת קִינֹת רַבָּת. תְּמֹר שִׁירִים
 וְחֲדוֹת. וַיְהִי נוֹעַם נְשֻׁבָת. בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת: אֹוִי כִי
 נִגְזְרָה גְזִירָה. בְּחָרֵי אָף וְגַם עֲבָרָה. וְאִפּוֹ בָּנוּ חָרָה.
 וּבְעֶרְהָ חֲמָתוֹ כְּלַבְרָת: וַיְהִי נוֹעַם אֹוִי כִי בְּתִינוּ שָׁנוּ.
 וּבְתוֹלוֹתֵינוּ עָנוּ. וּפְנִינוּ נִשְׁתַּנּוּ. וְגַם הִשְׁחָרוּ כְּמַחְכֶּת:
 וַיְהִי נוֹעַם אֹוִי כִי שִׁדּוּנוּ צָרִים. וְגַם הִפִּילוּ בָּנוּ פְּגָרִים. בְּגִי

Erbarme dich über Zion, wie du hast gesprochen, stell' es her auf seinen Grund, wie du es verheißest; fördere das Heil, und beschleunige die Erlösung, und kehre wieder nach Jerusalem zurück in aller Liebe und Barmherzigkeit; wie es geschrieben steht durch deinen Propheten: Also spricht Gott: „Ich kehre nach Jerusalem zurück in aller Barmherzigkeit und Liebe, mein Haus soll da wieder erbauet werden — spricht Gott Zebaoth — die Messschnur gezogen werden über Jerusalem!“ Und es heißt da: „Rufe aus, sprich: Also spricht Gott Zebaoth: Es sollen überströmen meine Städte von allen Gütern, Gott tröstet Zion, erwählet wieder Jerusalem!“ Und heißt da: „Gott tröstet Zion, tröstet alle seine Trümmer, macht die Wüste zum Paradies, die Halde zum Garten Gottes; Freud' und Fröhlichkeit wird da gehöret, Dank und schallender Lobgesang.

ליל תשעה באב

צִיּוֹן הַיְקָרִים. הָיוּ נִצּוּרִים כְּבַת: וַיְהִי נֹעַם. אוֹי כִּי נִפְלָה
 עֲשָׂרָת. וְנִבְרָה כְּתַף סוֹרְרָת. וְחָדַל הוֹד וְתַפְאֲרָת.
 צִמְצוּם שְׁכֵן חֶבְת: וַיְהִי נֹעַם אוֹי כִּי נִשְׁלַח מְנוּרָה. וְקִטּוּרָת
 לְבוֹנָה הַשְּׁהוֹרָה. וְנִבְזָה גְזִית מִיְקָרָה. אֲכָלָה אֶרֶץ
 זֹבַת: וַיְהִי נֹעַם

אין אומרים זו הקינה בפראג ובקראקא

מיוסד ע"פ א"ב:

אוֹי נָא לָנוּ כִּי חֲטָאנוּ. גִּישַׁב בְּדָד וְנִבְכָּה. עַל אֵלֶּה
 אֲבָכָה: עַל אֲרָמוֹן כִּי נִשְׁשׂוּ. גִּישַׁב בְּדָד וְנִבְכָּה:
 עַל בֵּיתִי כִּי נִהְרַס. גִּישַׁב בְּדָד וְנִבְכָּה ע"א"א: עַל גְּזֵירוֹת
 כִּי נִפְצוּ. גִּישַׁב בְּדָד וְנִבְכָּה: עַל דְּבִיר כִּי נִשְׂרַף. גִּישַׁב
 בְּדָד וְנִבְכָּה ע"א"א: עַל הַדּוּרִים כִּי נִבְחָדוּ. גִּישַׁב בְּדָד
 וְנִבְכָּה: עַל וָוִים כִּי הִבְקָעוּ. גִּישַׁב בְּדָד וְנִבְכָּה ע"א"א:
 עַל זְלַעְפוֹת כִּי הִגְבְּרוּ. גִּישַׁב בְּדָד וְנִבְכָּה: עַל חֲרָפָה
 כִּי הִגְדִּילָה. גִּישַׁב בְּדָד וְנִבְכָּה ע"א"א: עַל טוּרֵי אֶבֶן כִּי
 הִפְרָשׂוּ. גִּישַׁב בְּדָד וְנִבְכָּה: עַל יְלָדִים כִּי נִפְזְרוּ. גִּישַׁב
 בְּדָד וְנִבְכָּה ע"א"א: עַל כַּעַס כִּי חֲרָפָה. גִּישַׁב בְּדָד וְנִבְכָּה:
 עַל לְמוּדִים כִּי נִמְנְעוּ. גִּישַׁב בְּדָד וְנִבְכָּה ע"א"א: עַל
 מְלָכִים כִּי נִמְאָסוּ. גִּישַׁב בְּדָד וְנִבְכָּה: עַל נְדִיבִים כִּי
 פָּסוּ. גִּישַׁב בְּדָד וְנִבְכָּה ע"א"א: עַל שָׂרִים כִּי שִׁדְדוּ. גִּישַׁב
 בְּדָד וְנִבְכָּה: עַל עֲנוּיִם כִּי הוֹבָשׂוּ. גִּישַׁב בְּדָד וְנִבְכָּה
 ע"א"א: עַל פְּדוּיִם כִּי גָלוּ. גִּישַׁב בְּדָד וְנִבְכָּה: עַל צְמוּדִים
 כִּי נִפְרְדוּ. גִּישַׁב בְּדָד וְנִבְכָּה ע"א"א: עַל קְרוֹבִים כִּי גִרְחָקוּ.
 גִּישַׁב בְּדָד וְנִבְכָּה: עַל רַבִּים כִּי נִמְעָטוּ. גִּישַׁב בְּדָד
 וְנִבְכָּה: ע"א"א: עַל שְׁלָמִים כִּי טוּלְטְלוּ. גִּישַׁב בְּדָד
 וְנִבְכָּה: עַל תְּמִידִין כִּי כָּטְלוּ. גִּישַׁב בְּדָד וְנִבְכָּה: עַל
 אֵלֶּה אֲבָכָה:

קריאה לתשעה באב

טו

ואזכרנענבעטטה. אָהנע תפילין אונד טלית תחנון ווירד ניצט געזאגט, דאז פרוכת ווירד פֿאָן דער זאדע וועגנענאָמען. כאך ש"ע ווירד ח"ק געזאגט, אונד פ' ואתחנן געזענען וואָבייל מוז דרייט אויפֿגערופֿען ווערדען.

כִּי־תוֹלִיד בָּנִים וּבְנֵי בָנִים וְנוֹשְׁנֹתֶם בְּאֶרֶץ וְהִשְׁחַתֶּם
וַעֲשִׂיתֶם פֶּסֶל תְּמוֹנֹת כָּל וַעֲשִׂיתֶם הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ לְהַכְעִיֶסוּ: הֵעִידְתִּי בְכֶם הַיּוֹם אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־
הָאָרֶץ כִּי־אֲבֹד תֵּאבְדוּן מִהַר מֵעַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם
עֹבְרִים אֶת־הַיַּרְדֵּן שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ לְאֶת־אֲרִיכּוֹן יָמַיִם עָלֶיהָ
כִּי הַשְּׂמֹד תִּשְׂמְדוּן: וְהַפִּיץ יְהוָה אֶתְכֶם בְּעַמִּים וְנִשְׂאֲרֹתֶם
מִתִּי מִסֶּפֶר בְּנוֹיִם אֲשֶׁר יִנְהַג יְהוָה אֶתְכֶם שָׁמָּה: וְעַבְדֹתֶם־
שֵׁם אֱלֹהִים מַעֲשֵׂה יְדֵי אָדָם עֵץ וְאֶבֶן אֲשֶׁר לֹא־יְרֹאוּן וְלֹא
יִשְׁמְעוּן וְלֹא יֵאָכְלוּן וְלֹא יִרְיָחוּן: וּבִקְשַׁתֶּם מִשֵּׁם אֱת־יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ וּמִצֵּאתָ כִּי תִדְרָשׁוּן בְּכָל־לִבְכֶךָ וּבְכָל־נַפְשֶׁךָ: לֹא
בְּצַר לָךְ וּמִצֵּאוֹךְ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּאַחֲרִית הַיָּמִים
וְשִׁבְתָּ עַד־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּשְׁמַעַתָּ בְּקֹלוֹ: כִּי אֵל רַחוּם יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ לֹא יִרְפֶּךָ וְלֹא יִשְׁחִיתֶךָ וְלֹא יִשְׁכַּח אֶת־כְּרִית אֲבֹתֶיךָ
אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָהֶם: כִּי שָׁאַל־נָא לְיָמַיִם רֵאשִׁנִּים אֲשֶׁר־הָיוּ
לִפְנֶיךָ לְמוֹן־הַיּוֹם אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים אֶדְמוֹתֶיךָ עַל־הָאָרֶץ
וְלִמְקַצֵּה הַשָּׁמַיִם וְעַד־קַצֵּה הַשָּׁמַיִם הַנְּהִיָּה כְּדָבָר הַגְּדוֹל
הַזֶּה אִם הַנִּשְׁמַע כְּמָהוּ: הַשְּׁמַע עִם קוֹל אֱלֹהִים מְדַבֵּר
מִתּוֹךְ־הָאֵשׁ בְּאֲשֶׁר־שָׁמַעְתָּ אֹתָהּ וַיְחִי: אִם הַנִּסָּה אֱלֹהִים
לָבוֹא לְקַחֲרֹת לּוֹ גוֹי מִקֶּרֶב גוֹי בְּמִסַּת בְּאֹתָת וּבְמוֹפְתִים
וּבְמִלְחָמָה וּבְיַד חֲזָקָה וּבְזֹרֹעַ נְטוּיָה וּבְמוֹרָאִים גְּדֹלִים כְּכֹל
אֲשֶׁר־עָשָׂה לְכֶם יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם בְּמִצְרַיִם לְעֵינֶיךָ. אֹתָהּ
הִרְאָתָ לְדַעַת כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד מִלְּבָדוֹ: שְׁלִישִׁי
מִן־הַשָּׁמַיִם הַשְּׁמוּעָה אֶת־קוֹל לִיִּסְרָךְ וְעַל הָאָרֶץ הִרְאָךְ
אֶת־אִשׁוֹ הַגְּדוֹלָה וּדְבָרָיו שָׁמַעְתָּ מִתּוֹךְ הָאֵשׁ: וְתַחַת כִּי

קריאה לתשעה באב

אָהַב אֶת-אַבְתֵּיךָ וַיִּבְחַר בְּזָרְעוֹ אַחֲרָיו וַיִּזְצִיֵאֲךָ בְּפָנָיו בְּכַחוֹ
הַגָּדֹל מִמִּצְרַיִם: לְהוֹרִישׁ גּוֹיִם גְּדֹלִים וְעַצְמִים מִמֶּךָ מִפְּנֵיךָ
לְהַכְיִיֵּאֲךָ לְתַת-לֶךָ אֶת-אַרְצֶם נַחֲלָה כִּיּוֹם הַזֶּה: וַיִּדְעַת
הַיּוֹם וְהַשַּׁבָּת אֶל-לִבְכָּךָ כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים בְּשָׁמַיִם
מִמַּעַל וְעַל-הָאָרֶץ מִתַּחַת אֵין עוֹד: וְשִׁמְרַת אֶת-תְּקִי
וְאֶת-מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אֲנֹכִי מִצְוֶיךָ הַיּוֹם אֲשֶׁר יִטֵּב לְךָ וּלְבִנְיֶיךָ
אַחֲרֶיךָ וּלְמַעַן תֵּאָרֶיךָ יָמַיִם עַל-הָאָדָמָה אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
נָתַן לְךָ כָּל-הַיָּמִים:

דער חזן זאגט זיינע ח"ק, אבער ערסט נאכדען דער מפטיל אויפגערופען
וואוודע ברכת ההפטרה.

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּהֵל בְּנִבְיָאִים
טוֹבִים וְרָצָה בְּדַבְרֵיהֶם הַנְּאֻמִּים בְּאַמַּת: בְּרוּךְ
אַתָּה יי הַבוֹחֵר בַּתּוֹרָה וּבְמִשָּׁה עַבְדּוֹ וּבִישְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבְנִבְיָאִי
הָאֵמֶת וְצִדִּיק:

בִּירְמִיָּה סִימָן ח'

אֶסְף אֶסִּיפּס נְאֻם-יְהוָה אֵין עֲנָבִים בְּנֶפֶן וְאֵין תְּאֵנִים
בְּתֵאֵנָה וְהָעֵלָה נָבֵל וְאַתָּן לָהֶם יַעֲבֹרוּם: עַל-מָה
אֲנַחְנוּ יֹשְׁבֵיִם הָאֶסְפּוֹ וְנִבּוֹא אֶל-עָרֵי הַמְּבֻצָּר וְנִדְמָה-שָׁם
כִּי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ הִדְמָנוּ וַיִּשְׁקֵנוּ מִי-רֹאשׁ כִּי חִטְּאֵנוּ לַיהוָה:
קוּה לְשָׁלוֹם וְאֵין טוֹב לַעֲרַת מְרַפָּה וְהִנֵּה בַעֲתָה: מִדָּן
נִשְׁמַע גַּחְרַת סוּסֵי מִקּוֹל מְצַהֲלוֹת אֲבִירָיו רַעֲשָׁה כָּל--

אספּ Ich raffte sie hin, spricht Gott; keine Beere ist am Weinstock,
keine Feige am Feigenbaum, selbst das Blatt ist welk; wie ich es
ihnen gegeben, so geht es wieder hin! „Warum sitzen wir da so
still? Sammelt euch, laßt uns ziehen in die festen Städte und
da zu Grunde gehen, dieweil doch Gott, der Herr, uns zu Grunde
richten will, und uns tränket mit dem giftigen Trank, weil wir
gegen Gott gesündigt! Wozu hoffen auf den Frieden, wo doch

הָאָרֶץ וַיָּבֹאוּ וַיֹּאכְלוּ אֶרֶץ וּמְלוֹאָהָ עִיר וַיֵּשְׁבֵי בָהּ: כִּי הִנְנִי
 מְשַׁלְּחָה בְּכֶם נְחָשִׁים צַפְעָנִים אֲשֶׁר אֵין־לָהֶם לַחַשׁ וְנִשְׁכּוּ
 אַתְּכֶם נְאֻם־יְהוָה: מִבְּלִיגִיתִי עָלַי יִגְזֹז עָלַי לִבִּי הוּא: הִנֵּה־
 קוֹל שׁוֹעֵת בַּת־עַמִּי מֵאֶרֶץ מִרְחָקִים הִי הוּהָ אֵין בְּצִיּוֹן אִם־
 מַלְכָּה אֵין בָּהּ מְדוּעַ הִכְעִסוּנִי בְּפַסְלֵיהֶם בְּהַבְלִי נָכַר:
 עָבַר קֶצֶר כְּלָה קִיץ וְאַנְהֵנוּ לֹא נוֹשְׁעֵנוּ: עַל־שֶׁכֶר בַּת־
 עַמִּי הִשְׁבַּרְתִּי קִדְרֹתַי שָׁמָּה הִחִזְקַתְנִי: הַצְרִי אֵין בְּגִלְעָד
 אִם־רַפָּא אֵין שֵׁם כִּי מְדוּעַ לֹא עָלְתָה אֲרֻכַּת בַּת־עַמִּי: מִי־
 יִתֵּן רֵאשִׁי מִיָּם וְעֵינַי מִקּוֹר דְּמָעָה וְאִכְכָּה יוֹמָם וּלְיַלָּה אֵת
 חֲלָלִי בַת־עַמִּי: מִי יִתְּנִי בַמִּדְבָּר מְלוֹן אֲרָחִים וְאַעֲזֹכָה
 אֶת־עַמִּי וְאִלְכָה מֵאַתֶּם כִּי כָלֶם מִנְּאֻפִים עֲצַרְת בְּגֵדִים:
 וַיִּדְרְכוּ אֶת־לְשׁוֹנָם קִשְׁתָּם שֶׁקֶר וְלֹא לְאִמוּנָה נָכְרוּ בְּאֶרֶץ
 כִּי מִרְעָה אֶל־רְעָה | יֵצְאוּ וְאַתִּי לֹא־יִדְעוּ נְאֻם־יְהוָה: אִישׁ

nichts Gutes kommet; auf die Zeit der Heilung, wo Nichts als Schrecken ist?" — Von Dan her wird gehöret das Schnauben der Rosse, von dem schallenden Wichern der Hengste erbebet das Land. Sie kommen, und zehren auf das Land und seine Fülle, die Stadt und die darin wohnen. Sieh, ich schicke über euch Schlangen, Basilisken, bei denen kein Zauberspruch was hilft, die beißen euch — spricht Gott. O, daß es eine Linderung gäbe für meinen Kummer; mir thut das Herz so weh! Horch! hörst du das Schreien meines Volkes aus den fernen Landen? „Ist Gott nicht in Zion, ist sein König nicht mehr da? Warum haben sie mich geärgert mit ihren Bildern, mit ihren heidnischen Pössen? „Die Ernte ist vorüber, der Sommer, der vergeht — und uns ist nicht geholfen!“ Ueber den Bruch meines Volkes bricht mir das Herz, verfinstert sich mein Geist, es ergreift mich starres Entsetzen, Ist kein Balsam in Gilead, ist kein Arzt dort? Warum geht die Heilung meines Volkes nicht vor sich? Ich wollte, es wäre mein Kopf nichts als Wasser, und mein Aug' ein Thränenquell; ich wollte weinen bei Tag und bei Nacht um die Erschlagenen meines Volkes. Ich wollte, ich hätte eine Herberge in der Wüste, ich verliesse mein Volk, ich gieng weg von ihnen; denn sie alle sind Ehebrecher, eine Rotte von Verräthern. Sie spannen die Zunge

הפטרה לתשעה באב

מַרְעֵהוּ הַשְּׁמֵרוּ וְעַל־כָּל־אֶחָ אֶל־תִּכְמְחוּ כִּי כָל־אֶחָ עָקוּב
 יַעֲקֹב וְכַל־רַע רַבִּיל יִהְלֶךְ: וְאִישׁ בְּרַעְהוּ יִהְתְּלוּ וְאַמֶּת לֹא
 יִדְבְּרוּ לִמְדוּ לְשׁוֹנֵם דְּבַר־שָׁקֵר הַעֲנֵה גִלְאוֹ: שְׂבַתְךָ בְּתוֹךְ
 מִרְמָה בְּמִרְמָה מֵאַנּוּ דַעֲת־אוֹתִי נֶאֱס־יְהוָה: לִכֵּן כִּה אָמַר
 יְהוָה צְבָאוֹת הַנְּנִי צוֹרֶפֶם וּבַחֲנֻתִים כִּי־אֵיךְ אֶעֱשֶׂה מִפְּנֵי
 בַת־עַמִּי: הִיץ שְׂוַחַט לְשׁוֹנֵם מִרְמָה דְּבַר בְּפִיו שְׁלוֹם אֶת־
 רֵעֵהוּ יִדְבֵר וּבִקְרָבוֹ יִשִּׁים אַרְבּוֹ: הֵעַל־אֱלֹה לֹא־אֶפְקֹד־
 בָּם נֶאֱס־יְהוָה אִם כִּגְוִי אֲשֶׁר־כָּזָה לֹא תִתְנַקֵּם נַפְשִׁי: עַל־
 הַהָרִים אֲשֶׁא בְכִי וְנָהִי וְעַל־נְאוֹת מְדַבֵּר קִינָה כִּי נִצַּתוּ
 מִבְּלִי־אִישׁ עֵבֶר וְלֹא שָׁמְעוּ קוֹל מְקַנְהַ מֵעוֹף הַשָּׁמַיִם וְעַד־
 בַּהֲמָה נִדְּדוּ הִלְכוּ: וְנִתַּתִּי אֶת־יְרוּשָׁלַם לְגִלְיָם מֵעוֹן תַּנְיִים
 וְאֶת־עָרֵי יְהוּדָה אֲתֵן שְׂמֹמֶה מִבְּלִי יוֹשֵׁב: מִי־הָאִישׁ
 הַחֲכָם וַיִּבֶן אֶת־זֹאת וְאֲשֶׁר דְּבַר פִּי־יְהוָה אֵלָיו וַיִּגְדֶּה עַל־

יחיר ו'

wie einen Bogen, durch Lug — nicht durch Treu und Wahrheit
 sind sie so stark geworden im Lande; denn von einer Bosheit gehen
 sie über zu der andern, und mich kennen sie nicht — spricht Gott.
 Nehmet euch in Acht Einer vor dem Andern, verlaßt euch auf
 den eigenen Bruder nicht; denn der Bruder schlägt euch ein Bein
 unter, und der Freund geht als Kläger herum. Sie treiben nur
 ihren Spott Einer mit dem Andern, die Wahrheit sagen sie nicht;
 sie haben eingeübt ihre Zungen auf's Lügenreden, sie können schon
 nicht weiter in der Verkehrtheit. Du sitzt mitten unter trügeri-
 schen Menschen, in ihrer Trüglichkeit wollen sie mich nicht kennen
 — spricht Gott. Darum spricht also der Gott der Heerschaaren:
 Ich läutere sie und prüfe sie, — was sollte ich sonst thun mit der
 Tochter meines Volkes? Ein schneidender Pfeil ist ihre Zunge,
 Betrug jedes Wort; mit dem Munde redet Einer freundlich zu
 seinem Nächsten, und im Hinterhalte des Herzens legt er ihm die
 Falle. Sollte ich das nicht an ihnen ahnden? — spricht Gott —
 an einem Volk, wie das ist, mich nicht rächen?

Ueber die Berge erhebe ich klagend und weinend meine
 Stimme, über die Hürden in der Wüste ein Klagelied, dieweil sie
 sind verödet, und kein Mensch darüber zieht; man hört nicht das

מִה אֲכַדְהָ הָאָרֶץ נִצְתָה כַּמְדַבֵּר מִבְּלִי עֵבֶר: וַיֹּאמֶר יְהוָה
 עַל-עֵזְבְּכֶם אֶת-תּוֹרַתִי אֲשֶׁר נָתַתִּי לִפְנֵיהֶם וְלֹא-שָׁמְעוּ
 בְּקוֹלִי וְלֹא-הִלְכוּ בָּהּ: וַיִּלְכוּ אַחֲרַי שְׂרָרוֹת לִבָּם וְאַחֲרַי
 הִבְעֵלִים אֲשֶׁר לְמַדּוּם אֲבוֹתָם: לָכֵן כֹּה-אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת
 אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הֲנִי מֵאֲכִילֶם אֶת-הָעֵס הַזֶּה לְעֵנָה וְהִשְׁקִיתִים
 מִי־רֹאשׁ: וְהִפִּיצוֹתִים בְּגוֹיִם אֲשֶׁר לֹא יֵדְעוּ הֵמָּה וְאֲבוֹתָם
 וְשַׁלַּחְתִּי אַחֲרֵיהֶם אֶת-הַחֶרֶב עַד כְּלוֹתִי אוֹתָם: כֹּה אָמַר
 יְהוָה צְבָאוֹת הַתְּבוֹנָנִי וְקִרְאוּ לְמִקְוֵנוֹת וּתְבוֹאֵינָה וְאֵל-
 הַחֲכָמוֹת שְׁלְחוּ וּתְבוֹאֵנָה: וּתְמַהֲרְנָה וּתְשַׁנְּהוּ עָלֵינוּ נְהִי
 וּתְכַדְנָה עֵינֵינוּ דַמְעָה וְעַפְעַפֵּינוּ יְזוּד־מַיִם: כִּי קוֹל נְהִי
 נִשְׁמַע מִצִּיּוֹן אֵיךְ שָׁרְדָנוּ בְּשָׁנוּ מְאֹד כִּי-עֵזְבָנוּ אֶרֶץ כִּי
 הִשְׁלִיכוּ מִשְׁבֹּנֹתֵינוּ: כִּי-שָׁמְעָה נָשִׁים דְּבַר-יְהוָה וּתְקַח
 אֲזִנָּכֶם דְּבַר-פִּי וּלְמַדְנָה כְּנַתִּיכֶם נְהִי וְאִשָּׁה רְעוּתָה קִינָה:

חסר א'

Blöckern der Heerden; vom Vogel des Himmels bis zum Viehe ist
 Alles ausgewandert, fortgegangen. Ich mache Jerusalem zu einem
 Steinhaufen, zur Wohnung der Drachen; die Städte Judas
 mache ich zur Wüste, darin Keiner wohnt. Wer ist so weise, daß
 er das verstünde, und, was ihm Gottes Mund verkündet hat, zu
 sagen wüßte: Warum das Land ist zu Grunde gegangen, verödet
 wie eine Wüste, die Keiner durchziehet? Und Gott würde es ihm,
 sagen: „Weil sie verlassen haben meine Lehre, die ich ihnen gegeben
 und nicht gehorcht haben auf meine Stimme, und ihr nicht sind
 nachgegangen, und immer gingen nach den Lücken ihres eigenen
 Herzens, und den Baalsgötzen folgten, wozu sie ihre Väter haben
 angehalten; — darum, so spricht der Gott der Heerschaaren, Is-
 rael's Gott, darum speise ich dieses Volk mit Wermuth, und
 tränke es mit dem giftigen Tranke, zerstreue sie unter die Völker
 die sie nie gekannt, sie nicht und ihre Väter nicht und sende ihnen
 nach das Schwert, bis daß ich sie habe aufgerieben.

Also spricht der Gott der Heerschaaren: Fasset wohl auf, und
 rufet die Klagefrauen, daß sie kommen, nach den klugen Frauen
 schicket, daß sie kommen; laßt sie eilends kommen, und anstimmen

הפטרה לתשעה באב

כִּי־עָלָה מוֹת בְּחַלּוֹנֵינוּ בָּא בְּאַרְמוֹתֵינוּ לְהַכְרִית עוֹלָל
 מִחוּץ בְּחוּרִים מִרְחֹקוֹת: דָּבָר כֹּה נֶאֱסַ־יְהוָה וְנִפְלָה
 נִבְלַת הָאָדָם כְּדָמֵן עַל־פְּנֵי הַשָּׂדֶה וּבְעֵמִיד מֵאַחֲרֵי הַקּוֹצֵר
 וְאִין מֵאַפְּךָ: כֹּה אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי־תְהַלֵּל חֲכָם בְּחֻכְמָתוֹ
 וְאֱלֹהֵי־תְהַלֵּל הַגִּבּוֹר בְּגִבּוֹרָתוֹ אֱלֹהֵי־תְהַלֵּל עֹשֵׂי עֲשָׂרוֹ:
 כִּי אִם־כִּזְאֹת יְתַהַלֵּל הַמִּתְהַלֵּל הַשֶּׁבֶל וְיַדַּע אוֹתֵי כִי אֲנִי
 יְהוָה עֹשֵׂה חֶסֶד מִשְׁפָּט וְצַדִּיקָה בְּאָרֶץ כִּי־כֹאֲלָה חֲפֻצָּתִי
 נֶאֱסַ־יְהוָה:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מְלֶכֶּ הָעוֹלָם צוּר כָּל־הָעוֹלָמִים
 צַדִּיק בְּכָל הַדּוֹרוֹת הָאֵל הַנְּאֻמָּן הָאוֹמֵר וְעֹשֵׂה
 הַמְדַבֵּר וּמְקִיִּם שְׁכָל־דְּבָרָיו אֱמֶת וְצַדִּיק: נְאֻמָּן אַתָּה
 הוּא יי אֱלֹהֵינוּ וְנֶאֱמָנִים דְּבָרֶיךָ וְדַבָּר אֶחָד מִדְּבָרֶיךָ

über uns ihr Klagelied, daß uns die Thränen aus den Augen gehen, und von den Wimpern uns das Wasser träufelt. Denn ein Wehegeschrei wird gehöret von Zion: „Ach, wie sind wir zu Grunde gerichtet, wie tief beschämt, daß wir das Land verlassen, daß sie unsere Wohnungen zusammengerissen!“ Darum höret, ihr Frauen, Gottes Wort; fasset ins Ohr das Wort aus seinem Munde! Unterrichtet euere Töchter im Klagen, und Eine lehre die Andere ihr Klagelied; denn es steigt der Tod bei uns zum Fenster herein, und dringt ein in unsere Palläste, tilgt das Kind von der Gasse, die Züngle von den Straßen. Rede, also spricht Gott: Es werden die Leichen der Menschen wie Mist auf dem Felde liegen; wie die Aehre hinter dem Schnitter, und Keiner leset sie auf. Also spricht Gott: Es rühme sich nicht der Weise seiner Weisheit; es rühme sich nicht der Starke seiner Stärke; es rühme sich nicht der Reiche seines Reichthums; sondern dessen rühme sich, wer sich rühmen will — daß er es einsehe, mich erkenne, daß ich, Gott, übe Liebe, Recht und Gerechtigkeit auf Erden, daß ich daran habe mein Gefallen — spricht Gott!

Gelobt seist du Gott, unser Herr, Herr der Welt, der ein Hort ist für alle Ewigkeiten, gerecht ist zu allen Zeiten; Gott, der treu ist und wahrhaftig, spricht und thut, redet und den Spruch vollzieht; denn jedes Wort an ihm ist wahrhaft und ge-

הפטרה לתשעה באב
 יח
 אַחֲזֹר לֹא יִשׁוּב רִיקָם בִּי אֶל מֶלֶךְ נֶאֱמָן וּרְחֻמָּן אֲתָה׃
 בְּרוּךְ אַתָּה יי הָאֵל הַנֶּאֱמָן בְּכָל דְּבָרָיו׃
 רַחֵם עַל-צִיּוֹן כִּי הִיא בֵּית חַיִּינוּ וְלַעֲלוּבַת נַפְשׁ תּוֹשִׁיעַ
 בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ׃ בְּרוּךְ אַתָּה יי מְשַׁמַּח צִיּוֹן בְּבִנְיָה׃
 שְׂמַחְנוּ יי אֱלֹהֵינוּ בְּאַלְיָהוּ הַנְּבִיא עֲבָדְךָ וּבְמַלְכוּת בֵּית
 דָּוִד מְשִׁיחְךָ בְּמַהֲרָה יָבֹא וַיְגַל לְבָנָנו עַל כֶּסֶּא
 לֹא יִשְׁבֹּר וְלֹא יִנְחַלוּ עוֹד אַחֲרֵים אֶת-כְּבוֹדוֹ כִּי בְשֵׁם
 קְדֻשָּׁתְךָ נִשְׁבַּעְתָּ לוֹ שְׁלֹא יִכָּבֵה נֵרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃ בְּרוּךְ
 אַתָּה יי מְגַן דָּוִד׃

דיא תורה וזכר איינגעהאבען אזנד דער פארבעטער בעגינט דיא קינות :

קינות לתשעה באב

הפייטן מתחיל צומ"ך צלאטי חדות עד ת' ע"ד סומך ה' לכל ה:ופלים ולצסוף
 חתום סס המחזר אלעוד:

שַׁבַּת סוּרוּ מִנִּי שְׂמֵעוּנִי עוֹבְרֵי. סְחִי וּמֵאוֹם הַשִּׁימּוּנִי

recht. Treu und wahrhaftig bist du Gott, unser Herr; treu
 und wahrhaftig sind deine Worte, und nicht eines deiner Worte
 geht je leer aus, und kehret leer zurück; denn du bist, Gott und
 Herr, wahrhaft, treu und allerbarmend. Gelobt seist du, Gott,
 der treu ist in seinem Worte.

Erbarme Dich über Zion; das ist das Haus, darin wir le-
 ben; die trübseligen Herzens ist, die tröste du mit deinem Heile
 bald in unseren Tagen. Gelobt seyst du Gott, der Zion erfreuet
 mit ihren Kindern.

Erfreue uns, Gott unser Herr, durch Elias den Propheten,
 deinen Knecht, durch das königliche Haus Davids, deines Ge-
 salbten; möge er kommen in Bälde, daß sich daran erfreue unser
 Herz. Auf seinem Throne soll kein Fremder sitzen, kein Anderer
 Erben seine Ehre; denn mit deinem heiligen Namen hast du es
 ihm verbürgt und geschworen, daß nicht ausgehen und erlöschen
 werde sein Licht in Ewigkeit. Gelobt seyst du Gott, Davids Schild!

„Worbei! Worbei! Geht ihr aus dem Wege!“ rufen die

קִינוּת לַתְּשֻׁעָה בָּאֵב

בְּעֵדְרֵי חֲבֵרֵי . סְבוֹרַת מִשְׁבֵּן סְכוֹת דְּבִירֵי . סְבוֹרַת
וְהַבְּלָגוֹ גְּבוּרֵי . סָפְקוֹ בַּף וּמַעְרוֹ אִיבֵרֵי . כְּסִלָּה כָּל
אֲבִירֵי : נִפְלָה עֲדֵינֵנוּ בְּצוֹל דְּכִיָּה . עֵינֵי הַכֶּתֶה לַחֲזוֹן בֶּן
כְּרִכָּה . עַד פְּלֵאֵי גִלְגָּל הַכּוּיָּה . עֵינֵי מְעוֹלָלַת בְּיוֹנִית
נְכוּיָּה . עֲשֵׂה וְנַחֵם וְקִרָא לְבִכְיָה . וְנָם עַל אֱלֹה אֲנִי
בּוֹכִיָּה : עַל פְּנֵי פָרַת נִפְצוּ חֲסִידֵיָּה . פִּלְגֵי סוּף זִכְרָה
כְּעָרוֹ יְסוּדֵיָּה . פֶּחַד חֲטָא שִׁילָה תִכַּף סוּדֵיָּה . פָּצוּ
חֲזִירֵי יַעַר אִיָּה חֲסִידֵיָּה . פָּצוּ מַעֲשֵׂה עֲרִירָה לְנִדְיָה .
פִּרְשָׂה צִיּוֹן בְּיָדֵיָּה : עַל הַר צִיּוֹן צָרוּ שְׂאוּנֵי מְדַנֵּי . צָפוּ
עַל רֵאשֵׁי זְרוּנֵי . צוּר נִצְרַת לְעוֹרֵר מְדַנֵּי . צַעַק עַמִּי בְּיָמֵי
בֶּן דִּינִי . צַדִּיק הוּא יְיָ : אַתָּה קָלִים הַכְּבֹדֶת וּמַעְדֵי

des Weges an mir vorüber ziehen. Verächtlich und widerwärtig bin ich geworden meinen Freunden und Genossen. Einst warst du ein Schuß und Schirmdach über meine Wohnungen, als noch deine Gottesstimme ward gehört in meinen Hallen; nun hast du dich verhüllt, und Schrecken ergriff meine Helden; sie schlagen die Hände zusammen; es schlotterten und bebeten alle meine Glieder, als Gott hat gebrochen und niedergeschlagen die Kraft meiner Starken!

Es fiel in Trümmer seine Residenz, als wäre sie untergegangen und begraben in den Fluthen. Mein Auge harret und hoffet auf die Weissagungen des Propheten Zacharias — daß wieder sich erneue die Wunderzeit, das Weltenrad mich wieder auf- und emporbringe, und Verborgenes enthülle. Mein Auge thränt und weint um die Erschlagenen, die einst die Griechen geschändet. Gott schaut mit Bedauern auf das, was geschehen, und seine Propheten klagen: „Darob rinnen meine Thränen.“

Bis an des Euphrats Ströme sind zerstreut die frommen Zionsöhne, und an des Schilfmeers Wellen gedenken sie der Tage, wo man ihren Grund hat aufgewühlt. Was einst Schilo hat versündigt, ist der Zionshöhe im jähen Schrecken anheimgekommen. Der „Eber im Walde“ rufet: wo sind ihre Frommen? Sie halten der Geächteten jede Schandthat vor, die sie nur je, begangen, und Zion — ringt und schlägt zusammen ihre Hände!

Auf den Bergen Zions haben sie mich wüthend angefallen,

קִינֹת לַתְּשֻׁעָה בֶּאֱבֹרַת

ט
 עֲרֻמוֹנִי. קָרַבְתָּ בּוֹ אֵלַי וַיִּחְרִימוּנִי. קָרַאתִי לִישְׁבֵי גְבֻעוֹן
 עוֹד הֵם זְרֻמוֹנִי. קוֹלִי לְהִשְׁמִיעַ בְּעֶרְבַת הַגְּרִימוֹנִי. קוֹמִי
 עֲבוּרֵי בְּהַתֵּל הָעֲרִימוֹנִי. קָרַאתִי לְמֵאֲהָבֵי הַמָּה רַמּוֹנִי:
 לָמָּה רוּחַ אַפִּינוּ לְטַבַּח שְׁמֵרוֹ. רְאִיתָ בִּי כְּתַנּוּר עוֹרִי
 כְּמֵרוֹ. רְאִיתָ בִּי עֵמָל וּכְעֵס בְּאוֹנוֹךָ גְּמֵרוֹ. רַבְתָּ בִּיד
 יְחֻזְקָאֵל לְנִקּוּם כְּמוֹ מְרוֹ. רָאָה וַנִּכְחָדֵם מִגּוֹי אֲמֵרוֹ.
 רָאָה יי בִּי צַר לִי מֵעֵי חֲמֵרְמֵרוֹ: הִשְׁיִבְנוּ שִׁשִּׁי שְׁמַע
 לְגוֹי צֹאנִי. שִׁבְתָּם רְמוֹס חֲצָרֵי לְהִדְאִיבְנֵי. שִׁפְרֵתִי
 מְשׁוֹרְרֵי דְבִיר דְּמָמוֹ לְהִדְאִיבְנֵי. שְׁמַעְתָּ זְמוּרוֹת אַף
 הַכִּין לְטֹאטְאֵנִי. שְׁכַבְנוּ וְנָדוּ חֲצָץ לְהַבְרִיאֵנִי. שְׁמַעוּ
 בִּי נְאֻחָה אָנִי: בִּי תָם חֲקָתָ בְּכֵם אוֹפְנִיָּה. תִּשְׁיֵב לָהֶם

und jede Schuld auf meinem Haupte erspähet. In Rob ba ging's zu Ende, da hielten sie mir jeden Frevel vor. Du hieltst die Wache, riefst sie auf, daß sie mich richten, und mein eigenes Volk, das schrie, als sie das Urtheil sprachen über mich: „Gott, der ist gerecht!“

Du hast mich einst, so leicht und gering ich war, in Ehren und emporgebracht; sie haben meines Schmuckes mich beraubt, und nackt mich ausgezogen. Du hast der innigsten Annäherung mich gewürdiger; sie haben mich geächtet, in den Bann gethan. Rief ich die in Gibeon wohnen, haben sie wie eine Fluth mich überschwemmt! Ließ ich in Arabien hören meinen Hilf- und Weheruf, haben sie bis auf die Knochen mich zermalmt. Die für mich sollten aufstehen, haben tückisch mich verspottet und getäuscht. Wo ich rief nach meinen Freunden, haben sie mich stets betrogen!

Ihn, der einst war unsers Lebens Seele, Hauch und Odem, ihn haben sie geschlachtet und erwürgt. Schau, wie ein Ofen glüht die Haut an meinem Leibe; schau, wie Gram und Kummer an uns zehren, die du in Liebe einst erkoren. Hast du gerechnet und gerichtet, wie du an Jochekeel es vorausgesagt, und geahndet jeden Frevel; ach — so schau auch, wie sie rufen: „Kommt und laßt uns sie vertilgen, daß keine Spur mehr von dem Wolfe bleibt!“ und schau, wie angst und weh mir ist, und mein innerstes Gemüth sich empört in mir.

קינות לתשעה באב

גְּמוּל כְּאֵז חַזוֹת פְּנִיָּה. תִּרְדּוּף לְצַלְמוֹן יוֹעֲצֵי עַל צְפוּנֵיָה.
 חֲתוּן לְהִקְדֵּב נוֹתְצֵי פְּנֵינֵיָה. תִּקְרָא לְשִׁבְרֵם כּוֹס כְּמוֹס
 פְּנֵיָה. תִּבְנֵא כָּל רַעְתֵּם לְפָנֶיָה; תִּבְנֵא אֶל צָר אֲשֶׁר
 כָּלְנוּ. לְמִבְנֵא חֲמַת בְּחֻמָּה נִהְלָנוּ. עַד לְהִלַּח וְחִבּוּר
 הַגְּלָנוּ. זָקֵן וּכְחֹר וּבְתוּלָה כְּבָלְנוּ. רָם הִבֵּט גַּא עַמָּה
 כְּלָנוּ. זְכוּר יי מָה הָיָה לָנוּ:

״ויסד ע״פ א״ב ככל חרות לאחר תיבה ט״ו״:

אֵיכָה אֲצַתָּ בְּאֶפְסָה לְאַבְדַּ בְּיַד אֹמּוֹת אֲמוֹנֵיָה. וְלֹא
 זָכַרְתָּ בְּרִית בֵּין הַבְּתָרִים אֲשֶׁר בְּרַרְתָּ לְבַחוּנֵהָ. וּבָבֶן
 כְּטִינּוֹ זְכוּר יי מָה הָיָה לָנוּ: אֵיכָה גְּעַרְתָּ בְּגַעַרְתָּהּ לְגִלוֹת
 בְּיַד גְּבוּרִים גְּאוּלֵּיָה. וְלֹא זָכַרְתָּ דְלִיגַת דְּלוּג דְּרָךְ; אֲשֶׁר
 דְּלַגְתָּ לְדַגְלֵיָה. וּבָבֶן דְּבַרְנוּ: זְכוּר אֵיכָה הִגַּתָּ בְּהַגְיוֹנֵהָ

Laß mich wieder hören deine Gnadenstimme, die mich zur Freude rufet; laß dein Drohen an den Völkern aus, die mich geschändet, meine Höfe, meine Hallen niedertraten, bis daß meiner Sängers Mund verstummt ist, und ich in Schmerz und Sehnsucht still vergehe. Höre, wie der Grimm die Ruthen schwinget, und mich züchtiget, Stein und Kiesel statt des Brodes es mir zum Frühstück reichet, ach, hör' das Stöhnen meiner Seele!

Du hast das Bild von deinem treuen, frommen Knechte Israel eingegraben in die Stufen, in die Räder deines Weltenthrones. Laß deine Gnade walten über sie wie ehemals, wo sie dein göttlich Angesicht geschauet, und deinen Zorn kommen über die, die Böses sinnen, rathen gegen sie, die deines Schutzes sich erfreuen. Gib sie den Flammen hin, die die Perle deines Ruhmes zertreten und zermalmet; laß sie trinken aus dem Saumelkessel, den du ihnen aufbewahrest; was sie Böses uns gethan, dir, Herr, in Erinnerung kommen.

Ueber die Dränger komm', die uns zerstöret, bis nach Chamat im Grimme uns verstoßen, bis nach Lachlach und nach Chabor uns verbannet, Greise und Jünglinge und Jungfrauen in Ketten schlugen. Schau vom Himmel, ach, auf uns herab; wir sind ja immer noch dein Volk; bedenk', was aus uns ist geworden!

קינות לתשעה באב

יום מחריבי פעמים. אתאונן מי יתן ראשי מים.
 אבהין בבכי יליל מדבר. אבהנה ליל מליל ומדבר
 ממדבר. אבה אתי עולת מדבר. אשאג מי יתנני
 במדבר: אגדע ואנשל בנוקף זית. אגרה אתי כל
 בני בית. אגרום שיאמר בעל הבית. ארשה מי
 יתנני שמיר ושירת: ארוה בכל לב להמציאהו.
 אדעה מלין בם לאמצהו. אדאג איה רעה ולא
 אמצאהו. אקונן מי יתן ידעתי ואמצאהו: אהפכה
 ואתהפכה באופן במלי. אהנה פנים בפנים לתנות
 עמלי. אההו חרם וסחר מלהגיה למולי. אצרח מי
 יתן אפוא ויפתבון מלי: אורח משפטי גונבי עלי.
 אודיע בבצעי ומעלי. אומלרו מזלות בקרעי מעילי.
 אפעה מי יתן שומע לי: אודה כהופרה האביונה:
 אזכרה כי הייתי מחתנה. אזיל פלגים בכריכה

faches Unheil mir brachte, und Klage: wär' mein Haupt ein Wasserquell! Jammer, gleich dem Geheul in der Wüste erheb' ich, suche öde nächt'ge Stätten mir aus, weinend gedenk' ich meines Zuges einst aus der Wüste, und wünsche die Dede mir zum Wohnsitz. Wie der entlaubte Dehlbaum steh' ich da, düster meiner Umgebung grollend, dieweil ich's verschuldet, daß der Hausherr sprach: ich will es, daß den Dornen du gleichest! mit schmerz- durchzucktem Herzen such' ich ihn, strebe nach Worten mir geneigt ihn zu machen, besorgt frage vergebens ich nach dem Hirten, und klage, daß nicht zu finden ich ihn weiß! Um Worte verlegen drehe gleich dem Rade ich mich, auf meinem Gesichte gezeichnet ist die Klage ob meines Elends, verdüstert entziehen Mond und Sonne mir ihr Licht; und ich rufe bang: ach, daß verzeichnet meine Worte würden! das listig fromme Verfahren jener erwähne ich vor dir (die nun das zur Zeit verpönte Erstlingsopfer zu bringen einen Preßkorb vorschützten, als ob sie blos Keltertreter wären *) ist wo von Schuld ich bedeckt, ist wo mein Glück dahin, mein Prachtgewand zerrissen, ist, wo ohne

*) Siehe Trakt. Taanith.

הָעֲלִיזוֹנָה. אֶעֱגוֹב מִי יְהוָה לִי אֲכַר בַּיּוֹנָה: אִךְ נַפְשִׁי
 מִקְרִית עוֹז אֶל צוֹר. אֲחוּ בְלִי מִיָּם לַעֲצוֹר. אֲחִזּוּ
 קַמּוֹת לַקְּצוֹר וְעוֹלְלוֹת לַבְּצוֹר. אֲשִׁיחָה מִיּוֹבְלָנִי עִיר
 מְצוֹר: אֲשַׁע אֶהְלִי אֶפְדְּנִי בְּצַלְמוֹת. אֲשׁוּשָׁה וְאֲשַׁבּוֹנָה
 עַד הַצַּר מוֹת. אֲטַפֵּל אֶת הַמַּחֲכִים לַמּוֹת. אֲנַהֵה מִי
 גָּבַר יְהִיָּה וְלֹא יִרְאֶה מוֹרֵת: אֲיָלוּתִי לְעֹזְרֹתִי תִרְתִּי
 תְּזוֹת. אֲיוֹמְתִי בְּכָל שָׁנָה אוֹמְרֵת הִיא הַשָּׁנָה הַזֹּאת.
 אֲיַדַע לִכְלָל בִּי מוֹדַעַת זֹאת. אִם לֹא בִי יָד יִי עֲשֵׂתָה
 זֹאת: אֲכַוֵּף לָךְ רֹאשׁ יִי חֲלִי. אֲכַרַע לָךְ בֶּרֶךְ לְחַתֵּל
 מַחֲלִי. אֲכַתִּירָךְ בְּשִׁיר מְשִׁירֵי מְחוּלֵי. אֲבֹנֶן מִי יִתְנַקֵּה
 בָּאָח לִי: אֵל תִּשְׁבַּח צַעֲקַת אֲרִיאֵל. אֱלֹוֹ לַאֲגוֹר
 יְהִיָּדָה וַיִּשְׂרָאֵל. אֲדַפְּי שְׁנָאָן אֲשֶׁר מָסַר אֵל. לֵאמֹר
 מִי יְהוָה מְצִיּוֹן יְשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל: יִשְׂרָאֵל מַעַת בְּדַרְכֵי
 לֹא הִלְכוּ. עֲזוּבוּנִי וְעֲזוּבֹתַיִם וּפְנֵי מַהֵם נִהַפְּכוּ. רַגְנֹתַי

Erhöhrung ich jamm're. Dahin ist all meine Lust, so ich gedenke,
 daß verbunden der Gottheit ich einst war; und in Thränen zer-
 fließe ich darob — ein wasserreicher Quell — und rufe: wer
 schafft Taubenflügel mir! Der Herr, einst huldreich mir gesinnt,
 entzog meiner Feste sich, und wandte Sor sich zu; ließ einer
 Wiese gleich mich ohne Wässerung, er vergriff an das stehende
 Getreide wie an der Nachlese sich; und ich klage: wer führt in
 die Feste mich! In düsterm Schatten schlage mein Nomadenzelt
 ich auf, unstätt und schwebend in Gefahr, befreundet jenen, die
 nach dem Tode schmachten, und stöhne: welcher Besiegte schau't
 den Tod nicht gerne! O Allmacht, sieh wie ich nach Hülfe spähe,
 stets wähnt mein Volk, da sei das Jahr des Heiles; und wohl
 wär's so wie ich gewähnt, hielt' nicht die Hand des Herrn es
 zurück. Herr, meine Macht, gebeugten Hauptes und gebroch'nen
 Knies steh' ich vor dir, auf daß mein Weh' du heilest, ich be-
 kröne mit Liedern dich aus froher Glückeszeit, und stehe andachts-
 voll: o daß befreundet du mir wieder würdest! O vergiß das
 Weh' Jehuda's und Israels nicht, bei denen unter Miryaden
 himmlischer Wesen du einst gethronet, und send' aus Zion uns

קִנּוּת לַתְּשׁוּעָה בְּאֵב

וְהִלַּלְתִּי וּמְעִי וְלִבִּי נִשְׁפָּכוּ . אֵיכָה תִּפְאַרְתִּי מֵרֵאשׁוֹתַי
הַשְּׁלִיכוּ :

מיוסד ע"פ ס' 3 זלזטי פסוקים:

אֵיכָה תִּפְאַרְתִּי מֵרֵאשׁוֹתַי הַשְּׁלִיכוּ . וּבִגְגֹד בִּסְסָה
הַכְּבוֹד לְזֹר הַמְּלִיכוּ . וּבַחֲלָלִים תִּנְאִי אֲשֶׁר חֲזִי נִמְלְכוּ .
וְגַם אִם בְּחֻקוֹתַי תֵּילְכוּ : לָמָּה תִּרְיֹבוּ אֵלַי בְּדָבְרְכֶם .
חֲזֹקוּ עָלַי דְּבַרְיֶכֶם . מִיְדָכֶם הִיְתָה זֹאת לָכֶם : בְּלַע
שׁוֹפְטִי בְּמוֹעֲצוֹת עֲוֹתָם . וּפָנִים הִסְתִּיר מִהֶם בְּשֵׁר
עֲוֹתָם . וַיֹּמַר לְאַבְק מִטָּרֶם לְהִבְעִיתֶם . חֲלָף וּנְתַתִּי
גִּשְׁמֵיכֶם בְּעֵתָם : סָחִי וּמְאוּס שְׂמִנִּי . בְּלָרָה בְּאִפּוֹ
וַיִּשְׂמַמְנִי . נַחֲוִמִיו מִדְּרָה יִשְׁעֵשְׁעוּנִי : גִּדַּע רֹיִם גִּרְנָם
וְעֲלוּמָם הַקָּצִיר . וּבְאַבְחַת חָרָב שְׁעַרְיָהֶם הֲצִיר . מִזִּי
רָעַב עָשׂ בְּקָצִיר . הָמוּר וְהַשִּׁיג לָכֶם דִּישׁ אֶת בְּצִיר :
דָּרַךְ בְּשֵׁתוֹ וּכְלָה בְּחָרִין . וּכְבַרְזֵל אִפְלֵ שְׂמֵי עָרִין .
פָּרְצָנִי שְׁלֵשׁ עֶשְׂרֵה פָּרִין . תַּחַת וּנְתַתִּי שְׁלוֹם בְּאַרְצִי :

das Heil! Dieweil Israel in meinen Wegen nicht gewandelt und mich verlassen, verließ ich sie und entzog ihnen meine Huld; ich grollte trauernd mit ihnen darob, und meine Huld und Milde ward verhärtet, dieweil höhrend sie von sich geschleudert, was zur Bier ich ihnen gab!

אֵיכָה Ach, daß meine Bier sie vom Haupte mir gerissen, und dem Throne meiner Herrlichkeit gegenüber einem Fremdartigen gefröhnt, das Bedingniß übertretend, das mein Seher ihnen gestellt, indem er sprach: in meinen Satzungen sollt ihr wandeln! Nicht mit mir habt sämmtlich ihr zu hadern, unerträglich war mir eure Führung, und selber zoget euer Geschick ihr euch zu! Meine Richter sind ob ihrer krümmevollen Rathschlüsse dahin, da ungerecht sie waren, entzog seine Freundlichkeit er ihnen, in Staub umwandelnd ihren Regen, beängstigte er sie, anstatt zur Zeit ihn zu geben. Der Verachtung mich preisgebend vernichtete in seinem Zorne er mich — o daß seine Tröstung mich wieder ergözte! Er brach ihre Macht und Jugendkraft, beängstigte durch das würgende Schwert ihre

הָיָה צוֹרְכֵם וּמְעוֹזֵכֵם וּמְשֹׁגְבֵכֵם. הִפֵּךְ לְאַכְזֹר וּנְלַחֵם
 בָּכֶם. הִנּוּצְרֵכֶם רַחֲקֵכֶם חוֹשְׁקֵכֶם תַּעֲבֹכֶם. וְאַיִה
 הַבִּשְׁחַת וְיִרְדְּפֵתֶם אֶת אוֹיְבֵיכֶם: וַיַּחְמוֹס פְּנֵי צֶדֶק
 מְלֵאָה. כִּי בַמִּשְׁכִּיתָהּ מָצָא כָּל טוֹמְאָה. וּמִכְבֹּדֶיהָ
 הִזְלִיחָה כְּדָוָה מִטְּמֵאָה. בְּשֵׁנוֹי וְרַדְפוּ מִכֶּם הַמַּשֵּׁה
 מֵאָה: זָנַח עָלֵינוּ קְרִית מוֹעֲדֵיכֶם. וְהֶאֱכִיל שְׁעָרֵי חֵיל
 עֲמִידַת רְגְלֵיכֶם. מִי בִקֵּשׁ זֹאת פֶּיַן וְהִגְלִיכֶם. וְגַמַּר
 אוֹמֵר וּפְנִיתִי אֵלֵיכֶם: חָשַׁב שֵׁנוֹא אוֹם לִקְטַב כְּשׁוֹשֵׁן.
 וּמַחֲלֵב עוֹלָלֶיהָ אוֹתָהּ דִּשָּׁן. קָטוּר חֲפָתָהּ הוֹעֵלָה
 כְּבִבְשָׁן. וְשָׂאֲלוּ אֵיחָה דָּגָן תְּמוֹר וְאֶכְלֵתֶם יֵשֶׁן נוֹשֵׁן:
 שָׁבְעוּ נִכְסוֹ רוֹבְדֵי רוֹבְנֵי. בָּגִיא חֲמַת כְּנִקְטָל מְכַהֲנֵי.
 הָרִי כַּמָּה שָׁנִים גָּלָה יְסוֹד מְכוֹנֵי. וְסַע מִתּוֹכִי אוֹמֵר
 וְנִתְתִי מִשְׁכְּנֵי: יֵשְׁבוּ מְבַכִּים מִנְּאֻק מֵתֵיכֶם. בְּאַרְבַּע
 מֵיתוֹת הַפִּיל מֵתֵיכֶם. וְהָרַב וְרָעַב וְחָיָה וְדָבָר שִׁיחַתְכֶם.

Thore, und Hungersnoth wüthete zur Erntezeit, anstatt Segensfülle, die er verhieß. Mir zum Verderben spannte er seinen Bogen, in Erz die Himmel umwandelnd, und dreizehn Mal mußte ich erliegen, anstatt des Friedens, der mir zugesagt. Der einst euch Hort und Burg und Stütze war, ist grausam nun gemorden euer Gegner; der euch liebe reich sonst geschützt, hat euch verstoßen nun, uneingedenk der Verheißung: ihr werdet eure Feinde verfolgen! Er stürzte die einst der Tugend geweihte Stätte, die weil Entwürdigung darin er vorfand, und ihre sonstigen Verehrer mieden wie eine Abgesonderte sie; bei der Hundert sonst vor Fünf entflohen. Der Allerhöchste verließ die Burg eurer Feste, daß da verödeten die Thore, die eurer Waller Fuß betrat: „nicht fordre ich dies!“ rief er und stieß euch in's Exil, und wandte von ihnen sich ab. Mit Haß bedrohte er das Volk, das er der Rose gleich gepflegt, daß Jugend er mit seinem Mark genährt, in qualmenden Rauch löste ihre Pracht sich auf, und statt der Fülle des Genusses, suchten sie Getreide. Niedergetreten wurden, die meines Gottesdienstes gewartet, hingewürgt im Thale meine Priester und verödet seit Jahren steht meines Tempels Grund,

קינות לתשעה באב

בְּסָר צַל פֶּיךָ וְהִתְחַלַּקְתִּי בְּתוֹכְכֶם: כָּלוּ לְשׁוֹר בְּרַגְעֵי אֱהָלֵיכֶם. וּבְכֶם נִשְׁבְּעוּ מְחֹלְלֵיכֶם. לְחִיקְכֶם נִשְׁפְּכוּ. נַפְשׁוֹת עוֹלְלֵיכֶם. בְּמוֹאֲסֵכֶם שִׁיחַ אֲנִי יי אֱלֹהֵיכֶם: לְאִמּוֹתֵם כְּדָבָר אֲנִי שׁוֹעֵי. וְצוֹר לְמַלְאָכָיו שָׁח מִנִּי שְׁעוּ. אֶרֶץ הַבְּרָמָל הֵבִיאוּתִים וְשׁוֹעֵשְׁעוּ. וְשָׁנְאוּ מִזִּכְרָה וְאִם לֹא תִשְׁמְעוּ: מָה אֶעֱרֹךְ יִשְׁיִיךְ עִם גּוֹרֵיךְ בּוֹסְסוּ. אֹמְרִים עַל סוּם נָנוּם עַל בֶּן נָסוּי. נִלְאַתִּי נִשְׁוֵא עֲזַנְתִּיכֶם כְּהַמְעָסוּי. וְאִסְרְכֶם כְּנִמְתִּי אִם בְּחֻקְתִּי תִמְאַסּוּ: נְבִיאֵיךְ תָּעוּ תַרְמִית שְׂוֵא חֲזוֹת. וְאֶדְרוֹשׁ לְסִלּוֹחַ וּפְצָתִי מִי זָאֵר. פְּתִיתִים וּכְנַגְדִּי הִשִּׁיבוּ עֲזוֹת. וְאֲנַפְתִּי וְשַׁחַתִּי אֵף אֲנִי אֶעֱשֶׂה זָאֵר: סָפְקוּ חָרְקוּ שָׁרְקוּ מוֹנִי. מִבְּפָנִים וּמִבְּחֹיץ לְהַצְמִירַת אָמוּנִי. כִּי בָנֵי יָדַימִם חָלְלוּ סְפוּנֵי. לְרַעַה וְלֹא לְטוֹבָה נָם וְנָתַתִּי פָנֵי: פָּצוּ לְפָנֵי מִי תַחֲלֶה. עִם כְּבֹד עוֹן

anstatt daß er in meiner Mitte sonst gewelkt. Weinend ob der Leichen Gestöhne saßen sie, die vierfachen Todes gefallen, durch Schwert und Hunger, Gewild und Pest verheert, als nimmer schirmend unter euch er weilte. So erlagen der Verheerung eure Zelte, so wurdet ihr zur Fluchesformel, in eurem Schooße hauchten eure Kinder das Leben aus, dieweil die Gottheit ihr verachtet. „Ach, wo ist Nahrung?“ stöhnten ihren Müttern sie zu; und zu seinen Engeln rief der Herr: wendet euch von mir! ins Land der reichen Fülle hab' ich sie gebracht zu ihrem Ergößen; doch mieden scheu sie den, der sie ermahnt mir zu gehorchen. Wozu der Mahnung noch, da deine Greise und Jünglinge dahin! sie sprachen: auf Rossen fliehen wir; und sie mußten fliehen, unerträglich ist eurer Sünden Last mir fürder, und eurer Uebertretung Strafe treffe euch! Zrrsinnig logen deine Profeten trugvolle Gesichte dir vor, ich wollte versöhnlich mich ihnen erweisen, redete ihnen zu, doch frech antwortete man mir; und grollen muß' ich d'rob und dieses thun! Und ich ward zum Hohn ringsum, in meiner Mitte wütheten man gegen meine Gläubigen, Uebermüthige entweiheten meine Würde, da zürnend zu meinem

פָּקַד וַיִּלְאַחַהּ. לֹא תַחֲבוּ עוֹד לְמוֹפֶת וּפְלֵאָה. אֲנִי וְנִסְעֵי
 וְגַם וְאִם עַד אֵלֶּה: עֲשֹׂה וַיִּרְם קְדָקוֹד בְּנֵי שְׂאוֹן!
 וְדָמִי הִשְׁפִּירְנִי בְּגִיא צְמָאוֹן. וּבְכָל שָׁנָה וּשְׁנָה הוֹסִיף
 יְגוֹן עַל אוֹן. מִעַת כָּעַם וְגַם וּשְׁבַרְתִּי אֶת גְּאוֹן: צַעֲקָה
 הוּא הוּא וְאַשְׁפָּתוֹ הִרְיָק. מִפֶּה וּמִפֶּה הִבִּיא עָלַי מְעָרִיק.
 וּבְלַעְגֵי מְעוֹג שְׁנֵי צַר הִחְרִיק. וּבְכֹלָה בָּחִי בְּנֶאֱמָם וְתַם
 לָרִיק: קוֹמִי דְבַקִּי שְׁוֹעֵי אֵל דָּמִי. וְתַנִּי בְּאוֹב מֵאֲרָץ
 קוֹלְךָ וְדוֹמִי. מִי רוּשׁ הַשְּׁקָנִי וְהַדְּמִי. וְחֲשֵׁךְ הַלּוּבִי
 בְּנֶאֱמָם וְאִם תִּלְכּוּ עִמִּי: רֵאֵה גִוְרַל אוֹיֶת הַיּוֹשֵׁם לְרוּעִים
 לְעֵת. וְלִקְאֹרֶת מְדַבֵּר הַיִּיתִי דְמוּנִית. גּוֹלָה כְּנוּיֶרֶת
 וְסָרְהָ גְנוּיֶת. בְּשִׁמְעֵי וְהַשְׁלַחְתִּי בְּכֶם אֶת חֵית: שְׂכַבּוּ
 בְּעַלְוֶה בְּתוֹא מְכַמֵּר וְאִין דוֹלָה. הַמְּלֵאִים גְּעֵר וְאִין
 מְרַפָּא עוֹלָה. הֵרִי בְּמָה שְׁנַיִם הַמְּמַנִּי לְהַתְּכֵלָה.
 אֲנוּשִׁים בּוֹבוּחַ וְאִם בְּאֵלֶּה: תִּקְרָא אִידַּע עוֹלָלָתָה עַל
 אֲרֻמוֹנִי. לְסַלְסֵל וְלְרוֹמֵם שְׁבַעֲתִים כְּאוֹנִי. תַּהוֹם צָרִי
 בְּצֵאת קוֹל מֵאֲרֻמוֹנִי. בְּנֶהֱמַמְתִּי בְּרִיב וְהִלְכְתִּי אַף

Unheil er sich mir zugewendet. Vor wem willst du beten; sprachen sie — du sündenbelastetes Volk, das ermüdet er der Abwendung preisgab; hofft auf keine Wunderzeichen mehr, da zürnend ob eurer Frevel er zurück sich zog. Darum ließ vom Feind er euch besiegen, verblutend sank im Jammerthal ich hin, und Unheil folgt auf Unheil Jahr für Jahr, seitdem zürnend den Stolz zu beugen er beschloß. Im Weheruf leert' seinen Köcher er, von allen Seiten mit Zerstörern mich umgebend; und Hohngelächter nur vernahm ich; und meine Kraft, sie schwand vergebens hin. O poche nur an, fleh' ununterbrochen, erhebe schaurig gleich dem Beschwörer aus der Tiefe deine Stimme, mit gift'gem Tranke hat er mich betäubt, daß ich im Duster walle — dieweil ich ungehorsam ihm war. O sieh dein Erbe, das deines Wunsches Ziel einst war, wie's nun zerstört, dem Nachtvogel der Wüste bin ich gleich, geschmäht, als abtrünnige Verwiesene, und dem Gewilde preisgegeben. Ohnmächtig hingestreckt liegen sie, niemand

קינות לתשעה באב

אָנִי: אַף אָנִי לְכַד בְּיוֹקֵשׁ שְׁכָרוֹן. עֲרֵבָה שְׂמַחָה
וְהַשְׁבִּית חָרוֹן. לְאֶרֶץ אֲשֶׁב וְאֶהְיֶה בְגָרוֹן. אֵיכָה יִשְׁבֶּה
חֲבֻצַּת הַשָּׁרוֹן:

מיוסד ע"פ ח"צ 378טי חרות:

אֵיכָה יִשְׁבֶּה חֲבֻצַּת הַשָּׁרוֹן. וְדַמּוּ רוֹן מִפִּי נוֹשְׂאֵי
אָרוֹן. וְנָעוּ מִמִּשְׁמְרוֹתֵם כְּהַנִּים בְּנֵי אֶהֱרֹן. בְּנִמְסַר
הַבַּיִת בְּמִסְרֵי מָרוֹן: בָּכָה תִבְכֶּה מִחֲמַשְׁתׁ סִפְרִים.
כְּנִהְרֵג כִּהְיוֹ וְנָבִיא יוֹם הַכְּפָרִים. וְעַל דָּמוֹ נִשְׁחַטּוּ
פָּרָחִים בְּצִפְרִים. וְנָדּוּ בְּצִפְרִים כְּהַנִּי צְפוּרִים. גָּלְתָה
מֵאֶרֶץ כְּלָה מִקְשָׁטָה. בְּעוֹן מַעֲשָׂוֹת וּשְׂמֻטָּה.
וּמֵאֲרֻבַּעַת שְׂפָטִים הוֹשַׁפְטָה. וּמֵעֲדֵיָה הַפְּשָׁטָה
מִשְׁמַרְתׁ מִפְּשָׁטָה: דְּרָכֵי הַיִּכָּל שָׁמְמוּ בְּנִפְרִץ כּוֹתְלוֹ.
וְהַמַּעִיל בְּנִקְרַע פְּתִילוֹ. הוֹרֵד וְהַשְׁפֵּל מִתְּלוֹ. וְנָעָה
מִשְׁתַּלּוֹ כִּהְיוֹ עֵיִתָּהּ לוֹ: הָיוּ אוֹיְבִים מִלְּעֵיבִים בְּלוֹחֲמֵי
לֶחֶם. בְּכַטְרוֹ הִלֵּא פְרוֹשׁ לָרֵעַב לֶחֶם. וְהִרְעִבוּ
וְהוֹצִמְאוּ מִמִּים וּמִלֶּחֶם. בְּכַטְלוֹ שְׁתֵּי הַלֶּחֶם מִבֵּית
לֶחֶם: וַיֵּצֵא הַדָּר אוֹם בְּכֶסֶף נֶחֱפֵת. וְתַמּוּרוֹ אֶפֶר
עַל רֹאשׁוֹ חֶפֶת. וְנִרְוֹת נִכְבּוּ וּמְנוֹרָה נִכְפָּת. כְּפִשְׁעוֹ
בְּלֶחֶם וּפֶת. נִלְכְּדָה יוֹרְפֶת: זָכְרָה זְמַן אֲשֶׁר נַעֲשָׂה
וְנִשְׁמַע הָשִׁיבוּ. וְעַתָּה עֲנוּרֵי אָמֵן לֹא אָבוּ. לַעֲנָה
וְרוֹשׁ שָׁבְעוּ וְרוּוּ. וְהוֹקְצוּ וְהוֹלְעִבוּ כְּהַנִּי עֵילְכוּ: חֲטָא

erhebt sie, die von unheilbarer Drohung betroffen, und lange schon in Wirruis schmachend, bin dem Gericht ich bloßgestellt. Ach, du stürztest meinen Pallast, den einst du erhoben siebenfach ihn verheerend, und mich bekämpfend entzogest du dich mir. Betäubt, berauscht bin ich vom Weh, dahin all meine Lust, und tosend stürmt der Grimm; und auf dem Boden sitzend klage ich: wie ist die Blume Scharons nun so welf!

חֲטָאָה וְאָמְרָה לְאֱלִיל זֶה אֵל. וְהִלְעִיגָה וְתַעֲתְעָה
 בְּחֹזֵי אֵל. עֲבוּר בֵּן הַיּוֹקְנָאָה בְּמַרְגְּזֵי אֵל. וַיֵּצֵא מִמַּעוֹן
 אֵל כְּפַר עֲוִיָאֵר: טוֹמְאָתָהּ הִחְנִיפָה תִּבֵּל. וַנְּעַלָּה
 רַב הַחֹבֵל. וְעֲנַן אֲבִק רִגְלָיו כְּאֶבֶל. וְאִין מִתְכַּרְבֵּל
 בְּכִהְנֵי אֲרֻבָּר: יְדוּ פִּרְשׁ צָר בְּבֵית זְבוּד. כִּי כְלִיָּה
 הִיבְתִּי כְדוּר הַמְּבוּל. כְּסֹאז הַשִּׁית לַחְבוּל וְנִבּוּל.
 וַיֵּצֵא בְּכַבֵּל כְּבוּל כֹּהֵן כְּבוּל: כָּל עַמָּה קוֹנְנוּ קִנְיָה.
 כִּי הִכְעִיסוּ לְאֵל קִנְיָה. בְּגוֹזֵי נִבֵּל אוֹתָם קִנְיָה. וְנִדְרָה
 מִקִּינָה מִשְׁמֶרֶת אֶלְקִינָה: לֹא לְמָרוֹם עֵין צֶפֶת. וְכֶסֶף
 עַל חֶרֶשׁ חֶפֶת. וּבְחִזּוּק מוֹסֵר הַרְפֵּת. וְנִהְרַס וְנִלְפַת
 כֹּהֵן צֶפֶת: מִמָּרוֹם הַשְּׁמִיעַ נִלְאֵתִי טַעוֹן. וְהַפְנִי בְּעִנְרוֹן
 וּבְשִׁנְעוֹן. וּפְקַד עָלַי עוֹן נֹזֵב וְנִבְעוֹן. וְנַעֲרָה מִמַּעוֹן
 מִשְׁמֶרֶת בֵּית כֹּהֵן מַעוֹן: נִשְׁקַד עוֹד עוֹן וְנִכְאָב.
 כְּחֻשְׁבֵּתִי עֲנוּגָה מִבְּלֵי אָב. וְנִמְנַעְתִּי מִלְּצַפְצַף בְּמִינִים
 וְעוֹגֵב. וְנִשְׁאָה עָלַי קִנְיָה מִשְׁמֶרֶת יִשְׁכֵּב: סֵדָה אֲבִירִי
 מוֹרֵי הוֹרְיָה. וְלֹא נִזְכַּר לִי עֲקִידַת מוֹרְיָה. וּמַרְזֵב מֶרֶד
 וּמְרִיָּה. הוֹצֵגָה עָרוֹם וְעָרְיָה. מִשְׁמֶרֶת מַעְרְיָה: עַל
 גְּבִי חֶרְשׁוֹ חוֹרְשִׁים וְהָאָרִיכוּ מַעֲנִית. וְהִרְיָקוּ עָלַי חֶרֶב
 וְחִנִּית. וְהִרְבֵּתִי צוּמוֹת וְתַעֲנִית. וּמִצּוֹרֶת תְּכַנִּית יֵצֵאָה
 יוֹנִית: פִּרְשָׁה וְאִין יָד שׁוֹלַח. לֹא הָאָמִינוּ בְּהַשְׁכֵּם
 וְשְׁלוּחַ. וְהַשְׁבֵּתָה בְּרִית מְלַח וְאִין שְׁמֵן מִמְלַח. בְּרֵאשׁ
 מִמְלַח: צְדִיק הוּא יי כִּי פִיהוּ מְרֵת. וְעָרוּ עָרוּ עַד
 הִיסוּד בַּהּ הוֹעֲרֶרֶת. וְתַמּוּר עֲזִי וְזַמְרֶרֶת. קָנִים עָלֶיהָ
 גִּחְרָר: וּבְקִצְוֵי אֶרֶץ גְּזֵרֶת מִשְׁמֶרֶת נִצְרֶת: קָרָאתִי
 לְצוּרִי וְקוּלִי לֹא עָרַב. וְקוֹנְנֹתִי בִיעַר בְּעָרֵב. וְכִבָּה
 גַּר הַדּוֹלֵק בְּמַעֲרֵב. וְרִיחַ לֹא עָרַב מִמַּאֲכָלָה עָרַב:
 רֵאָה כִּי הִסְעֶרְתִּי כְּאִנְיָה. בְּתַאֲנִיָּה וְאִנְיָה. וְקַהְלִי

קינות לתשעה באב

כצאן לטבח מנויה. ונעה מחנויה. מגדל נוניה:
 שמעו כי יצאתי בשביה. ונשרפה דת מרום שבויה
 והושתי לשמה וערבוביה. ומהסתר חבויה. נדה בית
 חזקה: שמעו כי גזתתי בצחנה. וסתם מני תחינה.
 ולא נתן לי רחמים וחינה. ומקרית חנה. נעה כפר
 יוחנה: תבא רעת שמוני הדמין. ושרנו שערי יי
 שוממין. והשיב אזור ימין. ובעון צלמים נעה גנתון
 צלמין: תבא תמריה וחשפי תזריח. וכדשא עצמותינו
 תפריח. וריח גיחוחינו כקדם תפריח. ומשלחניך תפאריח.
 שולי חמת אריח. ויקונן ירמיהו על יאשיהו:

מיוסד ע"פ ח"א 374שי פסוקים:

איכה אלי קוננו מאליו. בן שמונה שנה החל
 לדרוש מאליו. בני חם בעברם חנו עליו. ולא הזכיר
 לו סגוי מפעליו: גם בכל מלכי ישראל אשר קמו
 לגדור. לא קם כמותו מימות אביגדור. דבק בו חטא
 לצני הדור. אשר קמו אחר הדלת לסדור: האכלים
 זרע שיחור. בתמו הטוב פחמו משחור. ויגדל עון
 והשיב ימין אזור. ועוד לא שלח ידו מן החור: זכו
 אמריו כנם דת להקים. בצע אמרתו בארור אשר
 לא יקים. השך תארו כאצו רחוקים. בכצע מואסי
 דת וחקים: טובים רעים נקראו בשלחו מלאך. מה
 לי ולך היום לתלאך. ידי עם הארץ דמים במלאך.
 תעגש בכצעי את פני פלאך: פדה המוני לכת ארם
 נהרים. למען לא תעבור חרב כל שהוא באפרים. לא
 שמע לחוזה לשוב אחרים. כי גזירה נגזרה לסכסך
 מצרים במצרים: מחשאת סתירת מזוזות. הזון ענתותי
 החלו לבזות. נעו עגמים לחומו להבזות. ולא הסב

פָּנָיו וּסְפָרוֹ עַל זֹאת: סוּרוּ הַעֲדוּ עַד לֹא שִׁאֲרָה.
 וַיִּמָּאֲנוּ סוּר וּמָט יָסוּד נְשִׂיָה. פָּנָי קָרַב בְּקָרַב וְלֹא
 עֲלָתָה לֹא רְטוּיָה. וַיִּזְרוּ הַמּוֹרִים לְמֶלֶךְ יִאֲשִׁיָה: עוֹדְנוּ
 עוֹצִים עֵינָיו בְּגוֹיֵי נֹחָצִים. חֵץ אַחַר חֵץ מוֹרִים וְלוֹחָצִים.
 צְדוּהוּ וְשִׁמוּהוּ כְּמִטְרָה לַחֲצִים. וַיִּזְרְקוּ בּוֹ שְׁלֹשׁ מֵאוֹת
 חֲצִים: קָלִים הָיוּ אַחֲרָיו אֲזוֹן מוֹצֵא פִּיהוּ. וְעַד מוֹצֵא
 נֶפֶשׁ מֵעֵשׂוֹ הִפִּיחוּ. רוּחַ שִׁפְתָיו הִפְצָה מִפִּיהוּ. צְדִיק
 הוּא יִי כִי מְרִיתִי פִּיהוּ: שִׁישֵׁי נוֹף כִּי קָנָא זָעַם. לְשֵׁלֶם
 שְׂאוֹנֵם בְּעוֹן בְּצַעֲם. תָּם בָּתָם הַטּוֹב עִם זֹו כְּפּוֹשְׁעִים.
 וַיִּקְוֶן עָלָיו כָּדַר אֵיכָה יוֹעַם: תָּם בְּמִקְרָה אַחַד כּוֹס
 מְגִידוֹ לְשִׁתוֹרַת. בְּמוֹעֵד שְׁנַת הַשְּׂמִיטָה בָּנַע הַקְּהֵל
 לְאַתוֹרַת. תֵּלָה בְּעֵשְׂרִים וְשִׁתִּים מִהָרוֹם שְׁתוֹת. כִּי
 סָפְרוּ לֹא אֵיכָה בְּעֵשְׂרִים וְשִׁתִּים אוֹתִיּוֹת: אוֹתוֹת קִינּוֹת
 לְבִטָּה מְחוּלִי. עַת כִּי שִׁכַּחְתִּי מְחוּלִי. זְמוֹתִי כִי לְעַד
 יֵאָהֱלִי. רְשַׁעְתִּי וְנִסְעַתִּי וְנִשְׂאֵשׁ אֶהְלִי:

אֶהְלִי אֲשֶׁר תֵּאָבֵף עַד לֹא כִּרְאֲשִׁית עִם כְּפֹא כְּבוֹד
 לְצַרְפוֹ. לְמָה לְנִצָּחַ שְׂדֵד בְּיַד שׁוֹדְדִים. וְנִהְיִיתָ כְּרוּעָה
 בְּעַמִּיָּה. וְרַעֲשֵׁת וְרַגְנָת וְעַתָּה מַה לִּי פֹה. אֶהְלִי אֲשֶׁר
 קוֹמְמָת לְאִיתָנִי קָדָם. בְּחֶרֶדַת מִי אֵיפּוּא. לְמָה לְנִצָּחַ
 צָמַת בְּיַד צְעִירִים. וְנִהְיִיתָ כְּצַפּוֹר בְּיַד עֵל גַּג מַר
 צוֹרַח. מַה קִּירִדִּי פֹה. אֶהְלִי אֲשֶׁר פִּצְתָּ. לְמַעַנּוֹ לְצִיר

Ich, mein Stiftgezelt, das du schon, eh' entstanden
 war die Welt, zum Ehrensitze hergestellt; ist seiner Weihe Schim-
 mer, denn verfallen nun für immer! Willst gleichen du dem Hort,
 der sich verhüllet immerfort? Der grollend sich entzogen mir, und
 spricht: was mach' ich hier? — Mein Stiftgezelt, das du zum
 Urgrund alter Welt, hast hergestellt, ist es dem Angsterbeben,
 für immer hingegeben! Gleichst du dem armen Vögelein, das
 auf den Dächern weilt allein: was sollt' bei mir, mein Liebling

קינות לתשעה באב

ואתה עמוד עמדי פה. למה לנצה עורער ביד עמים
 ונהייתה כשונא וצר. ואיה אוי מושב פה: אהלי
 אשר נחית בעניי הוד לאת אשר ישנו פה ואיננו פה.
 למה לנצה מואם ביד מושלים. ונהייתה כגבור לא
 יוכל להושיע מה להך ומי להך פה: אהלי אשר בונת
 מול מכון לשבתך להופף להפו. למה לנצה יעה ביד
 ישמעאלים: ונהייתה כמס בחלל. ואין עוד נביא
 ונמת האין פה: אהלי אשר חנית מאז בו בתאיו מפה
 ומפה. למה לנצה זנח ביד זרים ונהייתה כותיק יוצא
 חוצה ולא עבר פה: אהלי אשר הכנת להשליך בו
 לפניך גורל פה. למה לנצה דוחה ביד אחרים.
 ונהייתה כגר בארץ ונמת כי לא נסוב עד באז פה:
 אהלי אשר בעון בצעי השכו כוכבי נשפו. למה לנצה

hier? — Mein Zelt, in welchem deinem treuen Boten, bei dir
 zu weilen du geboten, warum gabst preis du's wilden Horden,
 als wärst du ihm zum Feind geworden; war doch hier, einst dei-
 nes Sitzes Bier? — Mein Zelt, über das du einst gebreitet,
 die Wolken säule, die das Volk geleitet; ist es für immer nun ver-
 schmäh't? gleichst du dem Helden, der da hüßlos steht; als weil-
 test für und für, du nimmer hier? — Mein Zelt, das du auf
 Erden, zu deinem Himmelsitze ließeſt werden; ist es verlassen
 nun für ew'ge Zeiten? bleibst du entzogen dem Entweih'ren? spricht
 fürder hier, denn kein Profet zu mir? — Mein Stifftzelt, dessen
 innern Pallast, du schüßend stets umgeben hast; hast du ent-
 äußernd dich nun dessen, es vergessen? Gleichst dem bescheid'nen
 Fremdlinge du, der, da draußen geht umher? der meiner Thür
 kaum nahet hier? Mein Zelt, in welchem richtend du geweilt,
 und Völkern die Bestimmung du ertheilt; hast du dich feindlich
 nun von ihm gewandt, und gleichest einem Fremdlinge im Land?
 sprichst du: es wäre hier, nicht mehr dein Plass bei mir! —
 Mein Zelt, deß Sterne lichter Funkel, ob meiner Sünde wurde
 dunkel, bleibt es zum Hohn, bei jeglicher Nation? gleichst du
 bei mir, dem ruhelosen Wand'rer hier? Sindest du bei mir, mehr

קינות לתשעה באב
 כו
 אָפֶל בַּיַד אֲוִמּוֹת. וְנִהְיִיתְּ כְאֹרֶחַ בְּמִלּוֹן. וְעוֹד מִי לָךְ
 פֶּה: אַחֲזוֹר וְקָרַם מִפֶּה וּמִפֶּה. לְכֹל דּוֹר וְדוֹר נֹדֵעַ
 קִצְפוֹ וְחָפוֹ: עַל מָה מְבַל אֹם שֵׁת עָלַי בְּפוֹ. זֹאת
 לְבַעֲלִיל כִּי פִיד חֲקוּק בְּכַפוֹ. רַפִּיתִי בְּמוֹחָה כִּי רִגַע
 בְּאָפוֹ. וְעַד עֵתָה אֵיכָה יַעִיב בְּאָפוֹ:

מיוסד ע"פ ס"ג זלחסי חרות וזלחלע חרות:

אִי כֹה אֹמֵר כּוֹרֶת לְאָב בְּפִצָּח. בְּבֵרִית בֵּין הַבְּתָרִים
 כֹּה יִהְיֶה לְנִצָּח. וְהֵן עֵתָה בְּלָעוּ עֲצָמַי בְּרִצָּח. לְמָה
 אֱלֹהִים זְנַחְתָּ לְנִצָּח: אִי כֹה גֵשׁ כְּשֶׁה לְעוֹלָה לְרִצּוֹתֶיךָ.
 נִלְכְּדָה עַד כֹּה פִתּוּ בְּעֲדוֹתֶיךָ. וְהֵן עֵתָה דָּקְרוּ בְּפִלָּח
 רַעֲיֹתֶיךָ. יַעֲשֵׂן אַפְּךָ בְּצִאֵן מְרַעֲיֹתֶיךָ: אִי כֹה הַבְּטַחְתָּ
 עַקְדִים נְקֻדִים בְּמִשְׁאֹת. אִם כֹּה יֹאמֵר כֹּה יוֹחֵשׂ אוֹת.
 וְהֵן עֵתָה וּכְחַת עִיר מְלֹאָה תִשׁוּאוֹרֶת. הַרְיִמָּה פְּעֻמָּה
 לְמִשְׁאֹת: אִי כֹה זַעַם וְהָרַג מִצְרֵי בְּגַן נְעוּל בְּקוֹדֶשׁ.
 וַיִּפֶן כֹּה וְכֹה חֶתֶם בְּעֲדַת קוֹדֶשׁ. וְהֵן עֵתָה חֲלָקֶם אָכַל
 חוֹדֶשׁ. כָּל הָרַע אוֹיֵב בְּקֹדֶשׁ: אִי כֹה מוֹכ כְּשֶׁלַּח
 גְּאוּל עַבְדֶּיךָ. כֹּה תֹאמֵר לְשַׁלַּח עִם לְעַבְדֶּיךָ. וְהֵן
 עֵתָה יֵשְׁבוּ אַחֲרַיִם בְּבֵית וְעוֹדֶיךָ. שְׂאֲגוּ צוֹרְרֶיךָ בְּקֶרֶב
 מוֹעֲדֶיךָ: אִי כֹה כְּרִיתוֹת חֲדָשׁוֹת כְּרוֹתוֹת. בְּכֹה אָמַר
 כְּחִצּוֹת לְלֵלָה בְּמוֹפְתֵי אוֹתוֹת. וְהֵן עֵתָה לְיוֹחֲקוּ בְּנַעֲלֵיהֶם
 לְאַתּוֹת. שְׁמוּ אֶתְתֶּם אֶתְוֹת: אִי כֹה מִשְׁמַע וּמִשָּׁה

Keinen deiner würdig hier? — Ach, um und um bin ich um-
 geben, von Schrecken und von Angsterbeben, da er im Zorne
 aufgereg, hat seine Hand auf mich gelegt; doch, muß mir dieß
 zum Trost gereichen, drohen mir auch Unheilszeichen: ich heile
 meiner Trauten Wunde, mein Ingrimme wähet kaum für die
 Sekunde!" Doch zeige er nicht länger, im Zorne feindlich sich
 als Dränger!

קִנּוּת לַתְּשׁוּעָה בְּאֵב

עָלָה. כֹּה תֹאמַר לְנֹת בֵּית מְעֹלָהּ. וְהֵן עַד עֵתָה לֹא
 שָׁבוּ בְּנֵי גֹלְרָה. יוֹדַע כִּמְבִיא לְמַעֲדָה: אִי כֹה שִׁיחַ
 שְׂשִׁים אוֹתוֹת הַקְּדוּמוֹת. כֹּה תְּבָרְכוּ לְשִׁשִּׁים גְּבוּרִים
 דּוּמוֹת. וְהֵן עֵתָה עֲתָקוּ רְדוּמוֹת. בְּסִבְךָ עֵץ קְרָדְמוֹת:
 אִי כֹה פֶּן לְקוֹב עִם וַיְבָרֶךְ עִם קְדוּשִׁיךָ. בְּשׁוֹב וְכֹה
 תְּדַבֵּר הַיּוֹמֵר לְקְדוּשִׁיךָ. וְהֵן עֵתָה צְרוּ עַל עֵיר קְדוּשִׁיךָ.
 שְׁלַחוּ בָּאֵשׁ מִקְּדוּשִׁיךָ: אִי כֹה קִיחַת לְיוֹם שְׁלֹמֶךָ. כֹּה
 תַעֲשֶׂה לָהֶם לְטַהֲרֵם לְבֵית אוֹלָמְךָ. וְהֵן עֵתָה רְעִשׂוּ
 וְהִרְעִישׂוּ שָׁמַיָּךְ. לְאַרְץ חֲלָלוּ מִשִּׁבְן שְׁמֶךָ: אִי כֹה
 שְׁבַעַת שׁוֹפְרוֹת עֲרִץ. כֹּה תַעֲשֶׂה שְׁשֶׁת יָמִים לְהַפִּיל
 חוֹמָה לְאַרְץ. וְהֵן עֵתָה שְׁעָרִים טָבְעוּ בְּאַרְץ. שָׂרְפוּ
 כָּל מוֹעֲדֵי אֵל בְּאַרְץ: אִי כֹה תִשׁוּעוֹת אֲסָמִי אוֹצָר.
 כֹּכָה אָמַר אֲשֶׁר לְחוֹסִים נָצַר. וְהֵן עֵתָה טָפְחוּ פְּרָחֵי
 בְּחָצֵר. עַד מָתִי אֱלֹהִים לֹא תַחֲלֹצֵנִי מִן הַמָּצָר:

אֵיכָה אַתְּ אֲשֶׁר בָּכַר עֲשׂוּהוּ. תָּבַע מְנִי לְגִבּוֹרֹת
 נְשִׂיָהוּ. אֲשֶׁר עַד לֹא שָׁחֲקִים נִמְתָּחוּ. בְּשִׁלִּי רְמֹז הַיּוֹת
 אֲרִץ תּוֹחֹו: בַּלַּע בָּאוֹת עַרְבִירַת וְשַׁחְרִית. גָּאָה מִגִּיד
 מְרֹאשִׁית אַחְרִית. בְּנוֹי וְחָרֵב וּבְנוֹי בְּאַחְרִית. וּמַחֲזִי
 קְלָקְלַתוֹ הַחְרִית: הַחְרִית אִישׁוֹן חֶשֶׁךְ מִיָּדַע. וְקַדְמוֹנִים
 חֲזוּהוּ מְגִדַע. אִזּוּ לְרֹאשֵׁי דוּרוֹת נִתּוּצוּ נוֹדַע. עַד לֹא
 עֲשׂוּי קְרַנּוֹתָיו גִּדַע: גִּדַע גּוֹבָה קוֹמַת יָצִיר צַר. זֶה סִפֵּר
 לְפָנָיו הַבָּצַר. גְּלָמִי רָאוּ עֵינֶיךָ הַפָּצַר. בְּהַעֲבִיר כָּל
 לְפָנָיו נֶעְצַר: דֶּרֶךְ הַדּוֹחַף מִבֵּירַת הָאוֹצָר. וְהִרְאָהוּ כִּי
 הַמָּצַע קָצַר. דָּוָה לְבוֹ בְּבֶט בִּיאַרַת צַר. וַיְקוֹנֵן עָלָיו
 אֵיכָה בְּאֵיכָה בַעֲרַת צַר: צַר הִרְאָה לּוֹ בְּמַה שִׁהְיָה.
 נִתֵּן קִיר נְטוּי וְגִדְרֵי הַדְּחוּיָה. לְדוּרוֹת לְמַד נְהוּרַת נְהִי
 וְנִדְהָה. עַל שָׁבַר אֲשֶׁר הָיָה: הָיָה הַנוֹעַר מִמְּזַרְחָ. בֵּין

קִנּוּת לַתְּשׁוּעָה כֹּאב

כז

בְּתָרִים אֹרֹז בְּזָרְחָה. וְהִרְאָהוּ אַרְבַּע מַלְכֵי־זוֹת בְּרָדֶם
וְצָרְחָה. כִּי טָבַע שַׁעַר הַמְּזֻרְחָה: וַיַּחמוּס וַיִּנְצַל זָרְחָה. וַיֵּרָא
הַשְּׁלֵכֶת גְּזָרְחָה. וַאֲיִמָּה נּוֹפֶלֶת עָלָיו בְּבִזְרָחָה. וַצַּדִּיק מִדַּת
הַדִּין בָּאוּ רָאָה: רָאָה עִירוֹם וְעָרְיָה וַנִּיאָנְחָה. וְלַעֲקוּדוֹ
סוּד זֶה פֶּעֶנְחָה. עֲשֵׂשָׁה מִפֶּעַם עֵינָיו וְלֹא נָח. מִרְאוֹת
גִּזְעוֹ טוֹב וְנָח: וְנָח זֹרֵר תָּם בַּמַּחְזָה. כִּי לֹא הָאֱמִין
בְּנֵאֻם זֶה. זֶן עֵינָיו בַּמִּקּוֹם הַזֶּה. וַיֵּשֶׁר שְׂמוּמוֹ וַיִּקְוֶנָן אֵין
זֶה: חָשַׁב חֲשׂוֹשׁ בְּעוֹלָיִם וַיִּזְרְדִים. וַיִּבְנֶן כִּי בּוֹ יְהוּ רוֹדִים.
חֲנִיטָיו עַל מָה בְּדִינוֹ חֲרָדִים. וַמָּהֶם תִּבְעֵ זְכוּל מוֹרְדִים:
מוֹרְדִים זְכוּל וּמִצְפּוֹנָיו נִבְעוּ. וּמִסְמְרוֹת גַּעְלִימוֹ
בְּקַרְקָעֵירוֹ קָבְעוּ. זִיו שְׁעָרָיו מִנִּי מָה נִתְבָּעוּ. וְהַנָּס
טְמוּנִים בְּאָרְץ כִּי טָבְעוּ: טָבְעוּ טוֹרְדִים לִידַע זְמַן. כִּי
לְגַלּוֹת קֶץ אֵב זְמַן. טוֹב מִשְׁנַגְלָה לוֹ קֶץ מוֹמֵן. הַשֵּׁעַ
וְהַבְּלִיג וְהֶץ כְּמֵן: יֵשְׁבוּ וְשִׂאֲלוּ לְאֵב לִידַע. זְמַן קֶץ
הַפְּלֹאוֹת מִתִּי יִתְוַדַּע. יָקוּ לְיוֹם יִשׁוּעָה וְלֹא נוֹדַע. עַד
כִּי בָעֵתוֹ יִחַשׁ וַיִּתְוַדַּע: יִתְוַדַּע הַזֶּה לְבָם נִסְתַּכְּלוּ.
וְנִבְכְּסָה מֵהֶם וְלֹא יוֹכְלוּ. רַעֲיָה מִקְנֵאֵת בִּיתָהּ נִאֲכְלוּ.
וּבְיָנוֹן חֲיִימוֹ כָּלוּ: כָּלוּ כֶסֶלִי צִיר בְּשִׁלְחָה. וְנָס שִׁלְחָה
נָא בְּיַד הַשְּׁלַחָה. כִּי מָה בָּצַע לִי לְהַשְׁתַּלַּח. וְאַחֲרֵי
גְּלַעְדֵי יִשְׁלַח: לְאֵמוֹתֶם לִבְכוּ עוֹלָלֵי סוּף. אֵיךְ זֶה
יוֹם הַכְּסוּף. לְבָם הַכֵּין לְשׁוֹרֵר מְסוּף. יִי יִמְלֹךְ בְּזוֹרַע
חֲשׂוּף: חֲשׂוּף זָרוּעוֹ בְּיַד רָמָה. נִגְלָה בִּימֵן רוֹמְמָה.
בְּנִים בְּשָׂרוֹ חֲמָה זְרוּמָה. קִצְרָה נִפְשָׁם בְּגִיא אֲרָם
לְדַעַת עַל מָה: מָה מְצֵאֵת עוֹלָתָהּ בִּי. כִּי בְּגוֹר בְּגִרְתָּ
כִּי. מִמְּדַבֵּר הַמְּרָתָּ בִּי. וְעַד עֲתִידָהּ לֹא הָאֱמַנְתָּ בִּי:
נִבְיֵאִידִךְ נִטְעִי אֲבִיגְדוֹר. נִסְתַּכְּלוּ פְרָצוֹת לְגִדּוֹר.
נִגְלִיתִי יוֹם נִקְרָם לְסִדּוֹר. וְלֹא קִדְשׁוּ פְרִיצֵי הַדּוֹר:

קִינּוֹת לַתְּשֻׁעָה כַּאֲב

הַדּוֹר יִזְמוּ רַעַת סוֹד וּדְפָקוּ. הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם שְׁמַעוּ
וּפְקֻקוּ. יַעַן בְּשִׁמְעֶם זֹאת נִתְמַקְמְקוּ. וְעַל כַּפַּיִם סָפְקוּ:
סָפְקוּ שָׁשׂוּ בְּאֵי הָאָרֶץ. כִּנְפְּלוּ בְיָדֵם מְדַבֵּי אָרֶץ. סִבְרוּ
כִּי יִשְׁעֵם יִרְץ. וְעַל יָדָם יִתְכַוֵּן מְשׁוֹשׁ כָּל הָאָרֶץ: פָּצוּ
פִּיהֶם חַג לִי בְשִׁילָה. דַּמּוּ כִּי לְעַד יִהְיֶה שֵׁם מְשָׁלוֹ.
פָּעְלוּ שְׁקֵר וְהִשְׁיִלוּ. עַד כִּי יִבֹא שִׁילָה: שִׁילָה רָצָה
כַּחֲלָה מַעִיסָה. וְנִמְאַס בְּאִשֶׁר בּוֹ נַעֲשֶׂה. רָאוּ מַה
עֲבִירָה עוֹשֶׂה. לְכֹל אֲשֶׁר חָפֵץ עֲשֶׂה: עֲשֶׂה עִמִּי אוֹת
בְּצִיּוֹן. וּדְעַתּוּ חֲשֵׁק קִשְׁיוֹן. עֲדַפְתִּי כְּחוֹרֵב בְּצִיּוֹן.
עַד אֲשֶׁר יוֹפִיעַ אֱלֹהִים מְצִיּוֹן: צַעַק צִיּוֹן אֵיךְ נָתַן.
לְשׁוֹם עָלַי גּוֹי אֵיטָן. צָהַל וּרְקַע עַל הַמִּפְתָּן. וּבַחֲמַתּוֹ
חִתִּיתוֹ נָתַן: נָתַן בְּעַתּוֹתָיו עֵת הוֹכִילֵנִי רוֹקְמִי. תִּרְתִּי
לְעַד בָּהּ לְקוֹמְמִי. בּוֹשֵׁתִי וְגַם נִבְלַמְתִּי כָּל בְּחֻקֵּימִי.
וּבְחָרִי אַף גַּם לִי קוֹמִי: קוֹמִי קִשְׁבְּתִי בְּהַזְנַחָה. קוֹמִי
וּלְכִי כִּי לֹא זָאֵרַת הַמְּנוּחָה. קָצַתִּי בְּתִי מֵאַנְחָה.
וְהַגִּשְׁתִּי וְלֹא עָרְבָה מְנוּחָה: רָאֵה רֹעַ נַפְשִׁי זְנוּחָה.
מְשָׁלוֹם וּמְשָׁלוֹה וּמַהֲנַחָה. רְטוּשָׁה בְּחָרִי נִשְׁף אֲנוּחָה.
גַּם שֵׁם לֹא נָחָה: נָחָה יָדוֹ וּבָהּ נָכוּוּ. אֲנוּשִׁים עַל
רֵאשִׁים כָּרְכְּבוּ. גָּעוּ עַל נַהֲרוֹת בְּבָר כִּנְתַעֲכְבוּ.
וּכְעוֹלָלוּ עוֹלָלוּ הוֹצִירָה שְׁכָבוּ: שְׁכָבוּ שׁוֹבִים גְּוִיִּם
מִדְּקִירִים. מִתְעוֹלָלִים בָּמוֹ כָּמוֹ בְּקִירִים. שֵׁהֶם יוֹבּוּ
מִדְּקִירִים. וּמִי פָרַת קָרְבִּימוֹ דוֹקְרִים: תִּקְרָא טִבַּח מִסֶּךְ
לְמִבְּקִירִים. קִיר עָרָה מִקְרָקִירִים. וְכָל עִם וּלְשׁוֹן כָּם
סוֹקִירִים. וְעַלֵּיהֶם מְקוֹנְנִים בְּנֵי צִיּוֹן הַיְקָרִים: הַיְקָרִים
קוֹד בְּרָמָה הַשְּׁמִיעוּ לְכַבֵּה. מַה זֶה וְעַל מַה זֶה הַקְרָנוּ
כֹּה. יַחַד זֶה אוֹמֵר כֹּכָה. וְזֶה אוֹמֵר כֹּכָה. רָגְנוּ לְהַמִּיר
לְשׁוֹן אֵיכָה בְּלִשׁוֹן אֵי כֹה:

מיוסד ע"ס שלשה ט"ז צדלטי פסוקים :

אֵיכָה אֲשַׁפְּתוּ פִּתּוּחַ בְּקִבְרִי - וְלִרְוּדִי בְּאֵף הוֹסִיף
אָכַר. אֲנִי הַגֹּבֵר: אֵיכָה אֲשָׂא עֵוֹן הַג. וְחַסֵּם פִּי מִפְּלִל
וְדַהַג. אוֹתִי נָהַג: אֵיכָה אֶיְצַעְמוּ לְשִׁפּוֹד. הִכִּיל נְלֵאתִי
וְגַם שִׁפּוֹד. אֵךְ בִּי יֵשׁוּב יְהַפּוֹד: זְכוּר אֶפִּיפְתִּי בְּשָׂרִב.
וְגַם בִּי יִנְטוּ צִלְלֵי עָרִב. וְהִבֵּאתִי עֲלֵיכֶם חָרִב: בְּכֹה
תִּבְכֶּה בַּעֲרַת כָּל חֲסָרִי. וּבְעֵזוֹב אוֹרַח יִסְרִי. בְּלֹה
בְּשָׂרִי וְעוֹרִי. בְּלַע בַּיִת לְרוֹם מְזֻקָה. וּבְכִרְזֵל סִבְבֵי
גִּקְהָה. בָּנָה עָלַי וַיִּקְהָה: בְּנִי בִטְנִי לְאֹכּוֹל הַקְּשִׁיבֵנִי. מִנִּי
צַר אַחֲזוֹר הַשִּׁיבֵנִי. בְּמַחְשָׁבִים הוֹשִׁיבֵנִי: נִחַלְתִּינוּ
כְּנִשְׁשׁוּ בֵּיר לֹחֵם. נֵם לֹא אַחוּס וְלֹא אֲרַחֵם. בְּשִׁבְרִי
לָכֶם מִטָּה לָחֵם: גָּלְתָה גְהוּצָה לְעִמּוֹת עָדִי. מַחְפָּה
לְגִלּוֹת לְעֵתְדִי. גָּדַר בְּעָדִי: גָּדַע גְּאוֹן גְּדִיב וְשׁוּע.
וְהַשִּׁיב יָמָי אַחֲזוֹר מִלְּהוֹשִׁיעַ. גַּם בִּי אֲזַעַק וְאֲשׁוּע:
גַּם גָּבַר עָלַי פּוֹרְכִי. וּבִנְאָקִי סָתַם חֲרָבִי. גָּדַר דְּרָכִי:
יְתוּמִים גְּרוּשִׁים מֵאַחֲזוֹת. וְלֹא שָׁב אִפּוֹ בְּכָל זֹאת.

Ach, offen gleich dem Grabe sehe seinen Röchel ich vor mir, während beflügelt der Feind mir nahete, mir, der mächtig sonst war! Wie soll der Verschuldung Abndung ich ertragen, verstummt vor dem Hohne ist mein Mund, der allenthalben mich verfolgt. Ach, wie ergoß so plöblich sich sein Grimm, daß ich zu ertragen es kaum vermag, indem ununterbrochen erl mich umfluthet. Ach, gedenke wie im heißen Drange ich jamm're, ob des Spruches: ich bringe zur Zeit der Abendshatten über euch das Schwert! Weinen muß darob ich, daß mir's an Allem fehlt, dieweil meine Abtrünnigkeit er bestraf, daß wundenvoll da ist mein ganzer Leib. Verheert ward mein erhabener Tempel, mein geweihter Wald durch Waffenmacht zerstört, durch den, der mit Bollwerken mich umgab. Er verhieß es mir, daß die eig'ne Leibbesfrucht mir Nahrung werde seyn, ließ dem Feinde mich erliegen, und im Dunkel mich weilen. Da preisgegeben dem Kämpfer unser Erbe, sprach er's aus: will Schonung nicht und Mitleid haben, und jeden Nahrungsweig euch brechen. Und da

קינות לתשעה באב

וְאָמַר אִם בְּזָאֲרַת: דְּרָבִי דִּינָן סָף לְהֶאֱבִילִי. גְּלוּת
שִׁשָּׁף הַזְּבִילִי. הַזֵּב אֹרֵב הוּא לִי: דְּרָף הַזֹּחֵק עַל
בְּמוֹתֵי לְהִשְׁתַּרְר. שָׁעוּ מִנִּי בְּכָבִי אֲמַרְר. דְּרָבִי סוֹרֵר:
דְּבַק יוֹלְקִי וְצַדְנִי בְּרִשְׁתּוֹ. עָלִי לְלִטּוֹשׁ מִחֲרִשְׁתּוֹ.
דְּרָף קִשְׁתּוֹ: מִיִּמִּינוּ דָּלָה וְנָם אֲשַׁמְכֶם. גִּיּא גְּלוּת
אוֹבִידְכֶם לְהַכְלִימְכֶם. וְהִלְכְתִּי עִמְכֶם: הוּי הָהָ לְיוֹם
בְּכִוּוֹתִי. וְצַרְכְּתִי אִשׁ בְּוִוֹתִי. הִבִּיא בְּכִלְיוֹתֵי: הִזָּה
הוֹלֵךְ מִפְּנֵי מוֹעִימִי. וּבְעַסִּים דְּמִי הַטְּעִימִי. הִיִּיתִי
שְׁחוֹק לְכָל עַמִּי: הָאוֹכְלִים הַקְּדִשְׁפָּסַח בְּלִיל שְׁמוּרִים.
הָאֲכִילִם בְּכַפֵּן רֵאשֵׁי חֲמוּרִים. הַשְּׁבִיעֵנִי בְּמִוֹרִים:
עַל צוֹאֲרִינוּ הַשְּׂרִיג וְחֵלֵל שְׁכֶם. וְנָם אֲפַקֵּד עַל
עוֹנְתֵיכֶם. וְאֲכַלְתֶּם בְּשֵׁר בְּנִיכֶם: וַיֵּצֵא וְקָדְקֵד סִפְח
וְרָצִין. וְחֹזֵק מוֹסְרֵי בִי וְאֶתְלוֹצֵץ. וַיִּגְרַם בְּחָצֵץ: וַיַּחֲמוֹם
וַיִּנְצֵל מְעַדִּי לְהַכְפִּישִׁי. וּמַגּוּבָה לְתַהוֹם הַרְפִּישִׁי.

musste hinwandern die Makellose, allen Schmuckes entkleidet, aus geschirmter Stätte ins Exil, aller Aussichten beraubt. Da beugte er jeglicher Größe Stolz, zog die helfende Rechte zurück, stieg auch mein Hilfruf laut empor. Darob siegte auch mein Quäler, verschlossen war bei meinem Stöhnien der Erhörnung Port, und jeder Ausweg mir verlegt. Ob auch die Verwaisten aus ihrem Erbe verjagt, legte dennoch seine Wuth sich nicht; und wie zur Trauer auch er jede Lust mir umgewandelt, er führte dann nach Babilon mich hin, das einen Bären ähnlich mich umlauert. Auf meinen Höhen trat herrschend der Dränger einher — o wendet euch von mir, lasset vor Erbitterung mich weinen, daß empörend ich im Wandel war: Drum kam's auch, daß mein Verfolger mit seinem Nege mich umschlang, daß seine Waffen er wider mich gewetzt und seinen Bogen er gespannt. Erschöpft an jedem Hülfquell — sprach er — will ich euch verheeren, will zum Hohn in das Exil euch führen, und selber mit euch gehen. Und ach, so kam der Tag meines Jammers, an dem der Zornesflammen Narben ich erhielt; er wandte sich von meinem Quäler ab, der mein Blut zum Trank mir reichte, als wär's Traubensaft, und mich

ותזנח משלום נפשי: ויגדל ובבד נאק רצחתי. ובקדקדי
 עלה צוחי. ואומר אבד נצחתי: מצרים וכוש שח
 אשיבכם. ואשפטיכם בזמותיכם. והשמדתי את
 כמותיכם: זכרה זאת כי נבאש גרדי. ולבלה פן
 מכבוד רדי. זכר עגני ומרודי: זנת זעם ורב הקשיח.
 ובהתעברו עם משיח. זכור תזכור ותשוש: זכות זקני
 ופעלים אביא. כי בכן פריץ נתיבי. זאת אשיב אל
 דבי: אבותינו זעקו וכלו מדבה. ושח על רעתנו כי
 רבה. ונתתי את עריכם חרבה: חטא חו כי בעון
 נכתמנו. המור כי בצחיון גזהמנו. חסדי יי כי לאתמנו:
 חשב חורשי לקרקר קיר קיריים. ומר יבביון מכותי
 סוקרים. חדשים לבקרים: חשך חזון מגישי אשי.
 קיר בעור לגששי. חלקי יי אמרה נפשי: עבדים
 חסמונו מלגדור פריץ. ותוכחורת קשורת פן בחרץ.

zum Hohne öffentlich gemacht. Und die in der Beachtung Nacht
 geweihtes Brod sonst genossen, mußten im Drange von Aesern
 sich erhalten, sich sättigen an Bitterkeit. Ein schweres Joch flocht
 er um unsre Schulter, und sprach: zur Strafe eurer Schuld
 sollt eurer eignen Kinder Fleisch ihr essen müssen! Da ging er
 fort von mir, und ich ward auf's Haupt geschlagen, der herben
 Züchtigung wegen frei zur Schmach, und durch Ries gebrochen
 meine Zähne. Entblößt von jeglicher Schmuckes Zier, stürzte von
 der Höhe er mich in der Tiefe Schlamm, und jeglichen Friedens
 beraubt ward meine Seele. Ach, da stieg jammerschwer mein
 Seufzen empor, bis an die Scheitel mich durchschauend — und
 jede Hoffnung gab ich auf. Nach Mizraim und Rusch — sprach
 er — führ' ich euch hin, will richten euch nach eurer Unzucht
 und tilgen eure Höhen. O denk', wie da zum Eckel meine Nar-
 be, deine Traute allen Schmuckes beraubt — sei meines Jam-
 mers eingedenk! Mit absichtlicher Härte verstieß er zürnend mich,
 wies von sich seinen Gesalbten, darob ward ich gebeugt. Das
 Verdienst meiner Ahnen will ich erwähnen, dieweil er jeglichen
 Ausweg mir ver chloß, will darauf ich mein Hoffen richten. Ob
 der Verläumdung schwanden unsre Ahnen hin; ob unsrer Bos-

וְהַשִּׁמּוֹתַי אֲנִי אֶת הָאָרֶץ: מִמֵּאַתָּה טַפְּלָה וְנָטָה קָו.
 וְלֹא נִסּוּג אַחֲזֹר מִקְּוֵי. טוֹב יִי לְקֵוֵי: מִבְּעוֹ טִירוֹתַי וּפִי
 צָר דָּמָם. וְכָל עֹזֵר עָלַי שָׂרָק וְשָׁמַם. טוֹב וַיַּחֲלִי
 וְדוּמָם: טוֹבִים טַפְּסִים נִבְּלוּ כְּהוֹסִיפוּ לַמַּעוֹל. וּבְמַעַלְלֵי
 חָרָה בִּי לַפְּעוֹל. טוֹב לַגִּבּוֹר בִּי יִשָּׂא עוֹל: בְּנַפְשֵׁנוּ נִבְיָא
 מִרָף נִבְרָה. בִּי כִמוֹ בְּרַחַת וּבְמִזְרָה. גַּם וְאַתְּכֶם אֲזָרָה:
 יְדוֹ יָרָה בִּי אֹזֵר בְּסֶדְרוֹם. וְעַל כָּל אֵלֶּה הִזְנֵאתִנִּי בְּרַחַת
 אֲדוּם. יֵשֶׁב בְּדָר וַיְדוּם: יֵשְׁבוּ יְגוֹנִים בְּנֵי עַל חוֹפֵהוּ.
 כִּי כְּבֹד עָלַי אֶפְהוּ. יִתֵּן בְּעַפְרֵי פִיהוּ: יְדֵי יוֹסְדֵי שְׁתוֹ
 בִּי מַחִי. וְקִשְׁבֹתִי מִפִּי צָר שְׁחִי. יִתֵּן לְמַבְהוֹ לְחִי: עוֹרֵנוּ
 יוֹעַם כְּחָרָם בְּקָרֶץ. וּגְוִיתֵינוּ שִׁמְנוּ בְּאָרֶץ. אִזּוֹ תִרְצָה
 הָאָרֶץ: כָּל כְּבוֹד תִּתְאַרְנוּ הַכָּלָם. וְצוּר אֲזָרְחוֹתֵינוּ חֶסֶד
 כָּלָם. בִּי לֹא יִזְנַח לְעוֹלָם: כָּלֵינוּ כְּמַעַט בִּי בִּי גִלְחָם.
 וְעַל הִרְעָה הוּא נָחַם. בִּי אִם הוֹגָה וְרָחַם: כָּלָה כְּעֶסוּ
 וְהִצִּית לְהִבּוֹ. וּבִתְכֹלִית שִׁשָּׂה מְאוּרֵי אֹזֵר כָּבוֹ. בִּי לֹא

heit, die da groß, sprach er: — ich mache zur Ruine eure Städte! Doch ob er unsrer Sünden Fleck auch sah, der Gottheit Huld bewirkte es, daß wir nicht gänzlich sanken. Drohend stürzte der Feind die Festungsmauern nieder, vor Erbitt' rung weinten, die meine Wunden sahen, mit jedem Morgen neu. Meiner Geweihten und Priester Profezeihung hörte auf, im Dunkel gleich dem Blinden mußte ich tappen, und meine Seele rief doch: Herr, du bist mein Theil! Da hielten Sclaven mich ab, herzustellen jeglichen Riß, schwere Ahndung ward über mich verhängt und des Landes Zerstörung mußte ich seh'n. Doch, hat er ob der Entweihung auch die Richtschnur gespannt, zog doch er sich zurück von jenen, die auf ihn hoffen — da allgütig der Herr. Meine Palläste sanken, mein Mund verstummte im Drange, der mich sah, staunte entsetzt, duldend der Erstarrung hingegeben. Glückselig jene, die als Säuglinge fielen, ob des Frevels, glücklicher als jener, der als Mann, der Leiden Joch mußte tragen! Mit Lebensgefahr mußten um der Speise Labung wir ringen, und wie durch Wann' und Schwing' umhergeschleudert, ward allent-

עָנָה מְלָבוּ : נָשִׁים כְּפָרוּעוֹת יוֹשְׁבוֹת שְׁמָה . כְּכֹל שָׁנָה
 וְשָׁנָה מִזְכִּירוֹת אֲשֶׁמָּה . כֹּל יְמֵי הַשְּׁמָה : לֹא אֲלִיכֶם
 לוֹחֲצֵי גִלּוֹ . וְעַל בְּנֵי הָעֵבֶיר גִּלּוֹ . לְדַבָּא תַּחַת רִגְלָיו :
 לְאֲמוֹתֶם לָעֵת כְּמָהוּ מְשַׁבֵּר . יַעַן כִּי גִרוֹן פִּתּוּחַ כְּבָקָר .
 לְהַשּׁוֹת מְשַׁפֵּט גָּבֶר : לֹא לְמַחֹת פֶּיץ לְעַם קְרוֹבוֹ . וְאִיךְ
 מִתְעַר הוֹצִיא חֶרְבוֹ . לְעֵינַי אָדָם בְּרִיבוֹ : שָׂרִים לְכוֹדִים
 הוֹצִיא מְשַׁעְרִים . תֵּרַת כְּתֻאֲנִים הַשּׁוֹעְרִים . לְעוֹלָל
 הַנְּשֹׂאָרִים : מְמָרוֹם מְגִלָּה כְּתַב בְּנָהִי . קִינִים וְהִגָּה
 וְהִי . מִי זֶה אָמַר וַתְּהִי : מָה אֲעִידְךָ מְאוּמָה מְלִהְרָצָה .
 נְתוּנָה בְּיַד מְרִיב וּמִתְנַצֵּה . מִפִּי עֲלִיזִין לֹא תֵצֵא :
 מִחֲשֵׁאֵת מְרִיחֵי אֶקוּנָן . מְנַחֲמֵי בְמִיִּין מִתְרוֹנָן . מָה
 יִתְאוּנָן : בְּחֹקִים מוֹטְטוּ בְּשָׁלוֹ לְחָרֵב . וְשִׁכְנָה הוֹעֲלָה
 מִקְרָב . וְכָשְׁלוּ אִישׁ בְּאֵחָיו בְּמַפְנֵי חָרֵב : גִּשְׁקוֹד נָשָׁל
 עוֹל פּוֹרְכָנוּ . וַיִּתְעַב שֵׁי עֲרֻכָנוּ . נַחֲפָשָׁה דְרָבֵינוּ : גְּבִיאִיךְ

halben ich zerstreut. Wie Sodom zerstörte die Flamme mich, und ich verfiel dem Drange, starr und einsam weiland. Kummervoll weiland, belastet von meines einstigen Beschüßers Zorn, und mein Mund von Erde voll. Verheerend trafen mich die Hände meiner sonstigen Erhalter: Krümme dich! rief rauh der Feind mir zu, und dem Schläger mußte die Wange ich bieten. Geschwärzt gleich irdenem Scherben ward unsre Haut im Drange, unser Leib, der Erde gleich, die da sühnen mußte unsre Schuld. All unsre Herrlichkeit, sie ward zur Schmach — doch ist der Hort voll Huld in seinen Wegen, und verläßt auf immer nicht. Schon wähnt' ich gänzlich hinzusinken, als er mich bekämpfte; doch änderte er seinen Schluß, erbarante sich, nach dem durch Zucht er uns geläutert. Wohl hat des Zornes Flammenschlüsse er entzündet, doch, um oer Erhaltung willen verlißt er ihn; da nicht aus einem Antriebe er quälte. Verstört sitzen die Frauen und erparrt, beweinen Jahr für Jahr die alte Schuld, so lange die Verwüstung währt. Nicht treffe euch dies, die ihr den einstigen Gegenstand seiner Wonne kränket, der mit seinen Wogen nun seine Kinder umflutet, daß zu seinen Füßen sie sich krümmen. Im Drange schmachkend, jammern sie empor, der Mund

קינות לתשעה באב

נִאֲצוּ לְקָרוֹץ עַפְעָפִים. וְאִכְזְרוּ עָלֵינוּ אֶרֶךְ אַפִּים. נִשְׂאָ לְבַבְנוּ אֶל כַּפִּים: גָּעוּ וְנָדוּ רֹאשׁ בְּמַהְמוּרֵנוּ. רָשָׁעִים מִפִּילִים בְּמַכְמוּרֵנוּ. נַחְנוּ פִשְׁעֵנוּ וּמְרִינוּ: זִקְנִים וְנִינָם לְרוֹב סְגוּיִם. אֲכָלוּם וְהַשִּׁיתוּם מִשָּׁל בְּעַמִּים. כָּנָם וְאַבְדָּתָם בְּעַמִּים: סָלָה שְׁמִי קְטוּרָה בְּאָף. וְאַפְעַר פִּי וְאַשְׂאָף. סִבּוֹת בְּאָף: סָפְקוּ סוּטְגֵי כַף וְאַשְׁתוּגֵן. וְאַצְעַק חֶמֶס וְאַתְאוּגֵן. סִבּוֹת בְּעֵגֶן: סוּרוּ טְמֵאָ שְׁחוּ מֵאֲשִׁמֵּינוּ. בְּהִנָּתֵן בְּכַרְזֵל שְׁמִינוּ. סְחִי וּמְאוּס תְּשִׁימֵנוּ: שָׁכַת מְשׁוֹשׁ וְשִׁמֶם מְשׁוֹרְרִים. וְרוּדְפֵי קָלוּ מִנְּשָׂרִים. לֹא אֶבֶד הַנְּשָׂאֲרִים: עַל אֱלֹהִי עֲשִׂקוּנוּ בְּחֵרוּפֵיהֶם. וְהַגְדִּילוּ שְׂאוֹן גְּדוּפֵיהֶם. פָּצוּ עָלֵי פִיהֶם: פָּצוּ פְּעוּרֵי פֶה מִבְּאֵר שַׁחַת. וְאַטְרוּ עָלֵי בְּתוֹכַחַת. פַּחַד וּפַחַת: פְּגִי פֶּאֶר חֶפֶת מְעוּנֵי. הַקָּמִיל וְהַקִּים מְעֵנִי. פְּלָגֵי מַיִם תִּרְדַּע עֵינַי: נִפְלְאוּ עֲטָרַת עוֹז מִשְׁעַנָּם. וְצַר בְּשִׁבְעָה דִּינִים דָּגָם. וְהַתוֹדוּ אֶת עוֹנָם: בְּרָשָׁה פּוֹצְצָה אוֹי בִּי

ein offenes Grab, — da auch das Nöthigste dem Manne ist entzogen, verhiess er's doch: sein trautes Volk nicht ganz zu tilgen, und doch reißt aus der Scheide er das Schwert, um kämpfend nun den Irdischen zu kränken. Gefesselt schleifte die Edeln man aus den Thoren, gleich verderbten Feigen sie preisgebend, und verderbend jeglichen Rest. Er selbst schrieb die Rolle voll Jammer- und Klageliedern in seinen Höhen, er, der da sprach und — es ward. Wozu noch dir künden, daß nichts deine Wiederaufnahme auffhält! die du dem Kampf und Hader preisgegeben; vom Allerhöchsten kömmt ja Unheil nie! — Ob meiner Verführer Sünde muß ich klagen, indeß mein Erbster wie vom Weine taumelt, wo läge meiner Klage Grund denn sonst! Schwankend stürzten Jünglinge hin, vom Schwerte getroffen, der Gottheit Glanz war aus unsrer Mitte gewichen; von des Drängers Joch belastet, wies unsre Opfergaben sie zurück, d'rum laßt unsern Wandel uns prüfen. Schmäählich betrogen deine Profeten mit falschen Blicken dich, d'rum wandelten die Langmuth sie in Härte um; laßt denn mit Inbrunst uns die Hände falten! Ob unsrer Verstrickung

סָגְרָה. תָּמּוּר עֹזוֹ מִתְּנִיָּה הַגָּרָה. עֵינֵי נִגְרָה: עֲשֵׂה
 עֲבֵרְתוֹ וַיַּחֲרָה. וְעָרַף אֶת מְרוֹן מְגָרָה. עַד יִשְׁקִיף וַיֵּרָא:
 עוֹדְנוּ עַף כְּבוֹד וְעָלָה. וְעָשָׂר מִסְּעוֹרַת הוֹעֵלָה. עֵינֵי
 עוֹלָלָה: עַל זֶה פָּסַק נֹוִי נְעָמָם. וַיֵּשֶׁח לֹא אֶעֱזֹבְכֶם בְּכַף
 זוֹעָמָם. אִף אֲנִי אֵלֶיךָ עַמָּם: צַדִּיק צוֹ צַעְדֵי לְסִפּוֹר.
 וּבְעַקְלָתִי יוֹשֵׁר וְאֶכְפּוֹר. צוֹר צְרוּנִי בְּצַפּוֹר: צַעַק צוּרִי
 וְסִבְךָ מֵעֵבוֹר. וּבַחֲלָלִי עָרַךְ לְשִׁבּוֹר. צָמְתוּ בְּבוֹר:
 צְרוּ צַעְדֵי וְסַע דּוֹרְשֵׁי. וּבְעֵלּוֹתֶם עָלַי לְהוֹרְשֵׁי. צְפוּ
 מַיִם עַל רֵאשֵׁי: עַל הַר צִיּוֹן צָבָאוּ לְהַכְרִיתִי. וְצוֹר שָׁח
 אֶחְמוֹל עַל שְׂאֵרֵיתִי. וְזָכַרְתִּי אֶת בְּרִיתִי: קָרָאתִי קָשׁוּב
 חֲרַפְתָּ מוֹנֵי. עַל הַלְחִי מִכַּיִם בְּנֵי. קָרָאתִי שְׂמֵךְ יְהוָה:
 קוֹמִי קָרָאִי כִּי לֹא תִכְלָם. וַיִּתְעַנְּנוּ לְרוּב שְׁלוֹם. קוֹלִי
 שָׁמְעַתָּ אֵל תַּעֲלֶם: קָלִים קָדְחוּנִי וְעַלְמַת מְרָאָה. הָשִׁב

schütteln sie das Haupt, stürzten frevelhaft uns in die Schlinge, und so verfielen wir der Sünde. Darob wurden Greise wie die Jugend in Massen vernichtet, wurden zur Spottes Zielscheibe im Kreise der Nationen, so wie er es verhieß. Niedergetreten wurden die räuchernden Priester, und schmachmend steh' ich da — dieweil zürnend du dich mich verhüllst. Staunend schlagen meine Gegner in die Hände, und ich jamm're vom Drange überwältigt, dieweil du eine Wolke um dich zogst. Hinweg Entehrte! rief verdammend man mir zu, es ist der Himmel eisen über mir, wie ich der Verachtung bloßgestellt. Längst ist jede Lust dahin und jeder Sang verstummt, mit Adlerflügeln folgt mir das Weh', den Rest mit Untergang bedrohend. Den Ruf des Hohn's, der Lästung nur vernahm ich, der da verderblich, mahnend mich umgab, und mit Leben mich erfüllt. Dahin ist das Zeit meines Ruhmes, darob zerfließt in Thränen mein Auge — ach, da nun Krone und Stütze mir entfallen, und siebenfach ich bin gerichtet — leg' ab ich das Bekenntniß meiner Schuld. Jammernd falte ohne Ausweg ich die Hände, die ich ehemals mit Macht umgürtet stand — und zerfließt in Thränen. Wollführt hat seines Grimmes Schluß er nun, o mög' der Kampf zu Ende seyn und mildervoll er wieder niederschauen! Ach, seine Herrlichkeit zog

קינות לתשעה באב

בְּזָרִים מוֹרְאִיךָ. קִרְבֶּתָּ בַיּוֹם אֶקְרָאֲךָ: אַתָּה יי קִץ אֵל
 תִּכְזֹב. עַד מָתִי כְחֹרֶשׁ אֵעֹזב. וְהָאָרֶץ תִּעְזֹב: רָאה
 רוֹגֵז מִכַּת אָנוּשִׁי. וְאוֹמֵר בְּהִנְטָשִׁי בְנָשִׁי. רִבֵּת יי רִיבִי
 נַפְשִׁי: רָאה רוֹזֵב בְּעֵתוֹתַי. הַשִּׁימוֹת כָּל עֲדָתִי. רָאִיתָ
 יי עֲוֹתַתִּי: רוּחַ רִפְתָּה בִּי מֵאִמְתָּם. לְבַלְעֵי הָעֵדוּ
 חֲמָתָם. רָאִיתָ כָּל נִקְמָתָם: לָמָּה בְּרַחֵק תַּעֲמֹד
 בְּדַבְרָם עֲזוֹת. נִמְתָּ הַנְּשָׁמָה אוֹשִׁיב פְּרוֹזוֹת. וְאִף גַּם
 זֹאת: שָׁמְעוּ שְׁנוֹקְשָׁתִי בְּדַחִיפָתָם. וּבִדְקַק עָלָה עִיפָתָם.
 שָׁמַעַתָּ חֲרָפָתָם: שָׁכְבוּ שׁוֹחֲחִים בְּנֵי מִיגוֹנָם. וְשׁוֹבִייהֶם
 גָּאָה מְאוֹד גְּאוֹנָם. שִׁפְתֵי קָמִי וְהִגִּינוּם: שִׁישֵׁי שׁוֹסְתֵי
 בִּי בִי יַד מָטָה. מִשְׁפָּלָת עַד שְׂאוֹל מָטָה. שְׁבַתָּם
 וְקִימָתָם הַבִּיטָה: הַשִּׁיבֵנו שְׁלֵם שְׁלֹם שָׁנִים. וְתֹאמֵר
 אֶפְדֵם מִשְׂאוֹנִים. וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית רֵאשׁוֹנִים: תִּבְאֵ
 תְּשׁוּרָנִי וְתַצִּילֵנִי מִדְּקָמוֹל. הֵם שָׁגְבוּ חֵיל וְאוֹיֵךְ אָמוֹל.

ferne sich von mir zurück, und nach den Höhen schmachtet nun
 mein Blick. Ach, dahin ist unsre Zier und Lust, verlasse deinem
 Worte gemäß, uns nicht, und weile unter uns! Wohl geschah's
 auf des Ungerechten Geheiß, daß man zur Rechenschaft mich zog;
 darum, als das Recht ich läugnend verkrümmte, ward gleich
 dem Vogel ich umgarnt. Mein Ruf, er drang nicht hin vor mei-
 nen Hort, der ob meiner Entweichung zum Gegner mir ward,
 daß so tief ich versank. Umstellt wurden meine Tritte, da mein
 Beschützer sich zurück zog, auf meinem Rücken ward gepflügt,
 und von Strömen ward ich umfluthet. Doch vergebens war wi-
 der Zion der Kampf, mein Hort verhieß Erbarmen meinem Reste,
 und eingedenk des Bund's zu sein. Und als ich um Erhörung rief
 zu Gott, ob meiner Qual, da sprach er: nimmer sollst beschämt
 du werden, noch winkt des Friedens Fülle dir; nicht immer
 lässest du mich unerhört! Dem Leichtsinn nur entziehst du dich,
 wenn man Fremdartigem in Ehrfurcht huldigt, doch nahe bist
 du meinem Andachtsruf. O führ', Herr, meines Wehes Ziel
 herbei, laß nicht gleich ödem Acker mich verfallen, verfallen nicht
 das Land! Sieh', es tobt das Weh' in mir, mich schon vergessen

תָּשִׁיב לָהֶם גְּמוּלָה: תִּקְרָא תִּגְלָה יוֹם כָּמוֹס בְּלִבִּי.
 וּמִחֲפָזֵי עוֹלוֹת לַפְּעוֹל מִלֵּב. תִּתֵּן לָהֶם מִגְּנֹרֶת לֵב:
 תִּצְיִלֵנִי מִמּוֹקְשֵׁי בְּנֵי אָדָם. סוֹטְנִים לְהַפִּיל בְּלִי
 דְּהַעֲמִידָם. תִּרְדּוּף בְּאֵף וְתִשְׁמַדְם: כִּי תִמֵּד רוֹקְדִים
 וְשׂוֹחֲקִים. וּמִתּוֹרֶתְךָ אָנוּ לֹא רוֹחֲקִים. הִשְׁיבֵנו וְהוֹרֵנוּ
 אֱלֹהֵי הַחֲקִים:

זְכוֹר אֲשֶׁר עָשָׂה צָר בְּפָנִים. שְׁלַח חֲרָבוֹ וּכְאֵל לְפָנֵי
 וּלְפָנִים. נִחַלְתָּנוּ בַּעֲת כְּטַמְאָה לָחֶם הַפָּנִים. וְגִידֵר
 פְּרֻכָת בַּעֲלַת שְׁתֵּי פָנִים: יתומים גַּעַל בְּמִגְזֵן מֵאָדָם.
 וַיִּמְדַּד קוֹן בְּמַרְאֵה אַדְמָדָם. מִיִּמְנוּ דָלָה וְהַשְׁפִּיר חֲצִי
 מְדָם. בְּיָצֵא מִן הַבַּיִת וַחֲרָבוֹ מִלְאָה דָם: עַל הַגּוֹתוֹ
 הַיּוֹת גָּבַר. וַנָּשָׂה אֵל אֵל יָרוּ לְמוֹלוֹ לְגַבַּר. מְצַרִּים
 וְכָל אֹם אִם בָּם גָּבַר. אֲנִי בְּתוֹךְ אוֹיְוֵי אֲרוּץ אֵלָיו
 בְּצוּאָר: אֲבוֹתֵינוּ זָרָה בְּהַכְנִיסוֹ בַּחוּרָיו אֲכָלָה אִשׁ.
 וְזֶה זוֹנָה צוּעָה הַכְּנִים וְלֹא נִכְוָה בְּאִשׁ. עֲבָדִים חָתוּ
 כְּתוּכוֹ לְבַת אִשׁ. וְעַל מֶה בְּבֵית אִשׁ מְמָרוֹם שְׁלַח
 אִשׁ: בְּנַפְשֵׁנוּ טִבְעֵנוּ בְּהוֹצִיא כְּלֵי יִשְׂרָאֵל. וְשָׁמָּם בְּאֵנִי
 שֵׁיט בָּם לְהַשְׂרֵת. עוֹרְנוּ נִמְק בְּהַשְׁבִּים מִשְׂרָת. וְלֹא
 כָּצִיא תִשְׁעִים וּשְׁלֹשָׁה כְּלֵי יִשְׂרָאֵל: נָשִׁים בְּשָׂרוֹ כִּי כָּא

während ruf' ich: nimm, Herr, dich's meiner an! O blick' auf
 meine Angst hernieder, auf meiner Gemeinden Zerfallenheit; schon
 sinkt mir aller Muth, und du stehst mir ferne, der du es doch
 verheissen: ich setze die Zerstörte wieder ein! O laß dem Wehe ja
 mich nicht erliegen! vom Kummer gebeugt ist meine Jugend,
 und in der Tiefe ich versunken. Gib wieder mir des Heiles Jahre,
 gib Befreiung mir vom Weh, und sey des Bund's der Alten ein-
 gedenk! O nahe freundlich mich beachtend dich mir, mir zur Er-
 haltung, die nach deinem Wohlgefallen ich nur strebe; tilge in
 mir jeden Lasterfün, daß irdischem Truge ich nicht erliege, daß
 von deiner Lehre nie ich mich entferne, führ' du belehrend mich
 deiner Sägung zu!

קינות לתשעה באב

עריץ. בקרקע הבית געליו החריץ. שרים לפתו כבוא
 פריץ. בבית קדש הקדשים צחנתו השריץ: בחורים
 מבחויץ צגו מחזקים. ותרו כי יזק בששים רבוא
 מזיקים. זקנים נבערו בהרשוהו משחקים. עשות
 רצונו והוא אסור בזיקים: שבת סומן ויבא ארמון.
 ויסבב חומה ויעות המון. נפלה עברה על גני פצל לח
 לזו וערמון. עד כי נושט מדזק ארמון: על פתח הר
 הבית החל לבא. ביד ארבעה ראשי טפסריו להחריבו.
 על צד מערכי לזכר השריר בו. וצג אחר כתלנו ולא
 רב ריבו: אתה קצפת והרשת קפנות. ילדים אשר
 אין בהם כל מום משם להפנות. למה רגשו גוים ולא
 שעת אל המנחה פנורת. ושלחום בארץ עוין בשלש
 ספינות: השיבנו שועו כבאו בנבכי ים. ושתפו עצמם
 יחד לנפול בים. שיר ותשבחות שוררו פעל ים. כי
 עליה הזרנו על מצולות ים: כי תהומות באו עד
 נפשם. כל זאת באתנו ולא שבחנוה חלו לממשן.
 תקותם נתנו למשיב מבשן. וברת קול נשמעה עורה
 למה תישן:

מיוסד ע"פ ח"צ זלחסי חרות זלופיות סניות:

אם תאכלנה נשים פרים עוללי טפוחים. אללי לי:
 אם תבשלנה נשים רחמניות ילדים המרודים טפחים
 טפחים. אללי לי: אם תגזנה פאת ראשם ותקשרנה
 לסוסים פורחים. אללי לי: אם תדבק לשון יונק לחיד
 בצמאון צחיהים. אללי לי: אם תהומנה זו לעמת זו
 בואי ונבשל את בנינו צורחים. אללי לי: אם תועדנה
 זו לזו תני את בנה והוא חבוי מנתח נתחים. אללי לי:
 אם תזמינה בשר אבות לבנים במערות ושיחים. אללי

לִי: אִם תְּחַוִּיבֵנִי בְּנוֹרַת אֵל חֵיק אֲמוֹתֶם נִתְּפָחִים.
 אֱלֹהֵי לִי: אִם תִּמְזַסְּנָה רוּחֹת עֲלֵלִים בְּרַחוּבוֹת קָרְיָה
 טְפוּחִים. אֱלֹהֵי לִי: אִם תִּיקְרַנָּה בְּשִׁכּוֹל רַחֵם וְצִמּוּק
 שָׂדִים וְאִם עַל בָּנִים שָׁחִים. אֱלֹהֵי לִי: אִם תִּכְשַׁלְנָה
 שְׂמוֹנָה מְאוֹת מְגִנִּים בְּעֶרְב אֱלוֹהִים. אֱלֹהֵי לִי: אִם
 תִּלְוֶה טָנָה רוּחֵם בְּמִינֵי מְלוּחִים וְנוֹדוֹת נְפוּחִים. אֱלֹהֵי
 לִי: אִם תִּמְעַטְנָה מֵאֶלֶף מֵאָרָה וּמֵמֵאָה עֵשְׂרֵה עַד
 אַחַד לְמִפְּחִים. אֱלֹהֵי לִי: אִם תִּנְזַסְּנָה לְמִסַּד הַיְכָל
 שְׂמוֹנִים אֶלֶף כְּהֻנִּים פְּרָחִים. אֱלֹהֵי לִי: אִם תִּשְׂרַפְּנָה
 שָׁם כָּל אוֹתָן הַנִּפְשׁוֹת בְּקוֹצִים כְּסוּחִים. אֱלֹהֵי לִי.
 אִם תִּעַרְפְּנָה עַל דָּם נָקִי שְׂמוֹנִים אֶלֶף כְּהֻנִּים מְשׁוּחִים.
 אֱלֹהֵי לִי: אִם תִּפְתְּנָה נְפִשׁוֹת מְדַקְרִים מְרִיחַ תְּנוּבוֹת
 שִׁיחִים. אֱלֹהֵי לִי: אִם תִּצְבְּרָנָה עַל אֶבֶן אַחַת תִּשְׁעָה
 קַבִּין מוֹחֵי יְלָדִים מְנָחִים. אֱלֹהֵי לִי: אִם תִּקְעֶנָּה שְׁלֹשׁ
 מְאוֹת יוֹנָקִים עַל שׂוֹכָה אַחַת מִתּוֹחִים. אֱלֹהֵי לִי: אִם
 תִּרְאִינָה רַבּוֹת וְעֲנוּגוֹת כְּבוֹלוֹת עַל יַד רַב טְבָחִים.
 אֱלֹהֵי לִי: אִם תִּשְׁכַּבְּנָה בֵּין שְׁפָתַיִם בְּנוֹרַת מְלָכִים
 מְשַׁבְּחִים. אֱלֹהֵי לִי: אִם תִּתְעַלְּפְנָה הַבְּתוּלוֹת וְהַבְּחוּרִים
 בְּצִמְאוֹן צְחִיחִים. אֱלֹהֵי לִי: וְרוּחַ הַקּוֹדֶשׁ לְמוֹלֵם
 מְרַעִים. הוּזִי עַל כָּל שְׁכֵנֵי הָרָעִים. מַה שְׁהַקְרֵם
 מוֹדִיעִים. וְאֵת אֲשֶׁר עָשׂוּ לֹא מוֹדִיעִים. אִם תִּאֲכַלְנָה
 גִּישִׁים פָּרִים מְשִׁמִּיעִים. וְאִם יִהְרַג בְּמִקְדָּשׁ יִי כֹהֵן וְנָבִיא
 לֹא מְשִׁמִּיעִים:

תיוסד ע"פ ח"צ אחר תיבת ולתה ולחר תיבת ולמס:

ואתה אמרת הטיב אטיב עמך. ונפלינו אני ועמך.
 ולמה בנה מהללי שמך. שפכת עליהם זעמך: אתה

קינות לתשעה באב

גִּדְלָתָ וְרוֹמְמָתָ בָּנִים לְהִנְקָ. כַּאֲשֶׁר יֵשׂא הָאוֹמֵן אֶת
הַיּוֹנֵק. וְלָמָּה דוֹדָנִים דָּצוּ לְזִנְקָ. וְאַרְיֵה גִּוְרוֹתָיו לְחִנְקָ:
אֶתְּרָה הַנִּקְתָּ דָּבַשׁ מִסֶּלַע. וְתוֹצִיאָה נוֹזְלִים מִסֶּלַע.
וְלָמָּה שׁוֹפְטֵיהֶם נִשְׁמְטוּ בְיַדִּי סֶלַע. וְעוֹלְלֵיהֶם נִפְצוּ
אֶל הַסֶּלַע: אֶתְּרָה זִנְחָתָ וְתַמָּאס כָּל גּוֹי. לְקַחְתָּ גּוֹי
מִקְרֵב גּוֹי. וְלָמָּה חָשׁ וְעָלָה עַל אֶרְצֵי גּוֹי. וְאָמְרוּ לְכוּ
וְנִכְחָדֵם מִגּוֹי: אֶתְּרָה טְאֵמִיתָ שְׂשִׁים וּשְׁמוֹנִים. לְהֵבִיא
גּוֹי שׁוֹמֵר אֲמוּנִים. וְלָמָּה יִזְמוּ מוֹאֲבִים וְעַמּוֹנִים. לָעַם
זוֹ בְּכִרּוּבִים מוֹנִים: אֶתְּרָה כִּוְנָתָ לְשֶׁבֶת הַיְּרֵדָה. הֲרֵי זֶה
קִנְיָתָה יְמִינָה וְיָדָה. וְלָמָּה לְאַחֲזֹר הַשֶּׁבֶת יְמִין יָדָה.
וְתִנְבַּל כִּסֵּא כְבוֹדֶיהָ: אֶתְּרָה מְרוֹם לְעוֹלָם יי רֵאשׁוֹן.
כּוֹנֵנָתָ מְרוֹם מְרֵאשׁוֹן. וְלָמָּה נֵאִין רָשָׁע בְּפֶה וּבְלִשׁוֹן.
עַד כִּי נָגַע צָר בְּאִישׁוֹן: אֶתְּרָה שִׁשֶּׁת לְטוֹב עֲלִימוֹ.
כְּשִׁיחַ תְּבִיאֲמוּ וְתִטְעֲמוּ. וְלָמָּה עֲרִיץ חֲרָף וְאָמַר אִי
אֱלֹהֵימוֹ. וְאָכַל חֶלֶב זִבְחֵימוֹ: אֶתְּרָה פּוֹרְרֵת בְּעֶזְרָה יָם.
וְתִסְקֶה בְּדִלְתֵים יָם. וְלָמָּה צָלְלָתִי עַד גְּבֻכֵי יָם. וְגִדְלָה
שִׁבְרֵי כָּים: וְאֶתְּרָה קְדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת קְדוֹשִׁים. בְּקִרְבָּ
יְשִׁישִׁים הַמְּקוֹדְשִׁים. וְלָמָּה רָגְשׁוּ גוֹיִם וּבְרַעַשׁ רֹעֲשִׁים.
וְהִשְׁמִנוּ בֵּית קוֹדֶשׁ הַקְּדוֹשִׁים: וְאֶתְּרָה שָׁמַע אֱלֹהֵינוּ כִּי
הָיִינוּ חֲרָפָה. וְסָבַתְךָ כַּאֲשֶׁר נִשְׁרַפָה. וְלָמָּה תִּבְלַע
נַחֲלֵת חֶפֶה. תִּצְמִיחַ תְּרוּפָה וְעֲלֵינוּ חוֹפְפָה: וְאֶתְּרָה
צְדִיק עַל כָּל הַבָּיִת. לָהּ יי הַצְּדִיקָה וְנִצְדִיקָה בְּחֶפֶה.
וְלָמָּה נְהִינוּ וְלָנוּ הַדְּבָה. כִּי כָל זֹאת בְּאֶתְּנוּ בְּחוּבָה:

מיוסד ע"פ ח"צ לאחד סוֹת צי"ת:

לָהּ יי הַצְּדִיקָה בְּאוֹתוֹרַת אֲשֶׁר הִפְלֵאתָ מֵאֵז וְעַד

לך Das Recht, o Herr, es ist auf deiner Seite, indem durch
Wunder seit je du uns hast ausgezeichnet; an uns ist's, uns zu

עָתָה. וְלָנוּ בּוֹשֶׁת הַפְּנִים בְּכַחֲנָה אֲשֶׁר נִצְרַפְנוּ וְאוֹתָנוּ
 תַּעֲבֹתָ: לָךְ יי הַצְדָּקָה בְּגוֹי מִקְרֵב גּוֹי לְקַחְתָּ בְּמַסּוֹת.
 וְלָנוּ בּוֹשֶׁת הַפְּנִים בְּרוּפֵי אֲשֶׁר נִמְצָא בָּנוּ כַּמַּעֲשִׂיהֶם
 עֲשׂוֹת: לָךְ יי הַצְדָּקָה בְּהִלְכוֹ אֱלֹהִים לַפְּהוֹת לוֹ לְעַם.
 וְלָנוּ בּוֹשֶׁת הַפְּנִים בְּנִימְרוֹ עַל יַם בַּיִם סוּף גּוֹי בְּאַלְהֵיו
 בְּפִשְׁעֵם: לָךְ יי הַצְדָּקָה בְּזִכְרֹ וְאַתֶּם עַדִּי וְאַנִּי אֱלֹהִים.
 וְלָנוּ בּוֹשֶׁת הַפְּנִים בְּחַרְפְּנוּ יי בְּסִין קוּם עֲשֵׂה לָנוּ
 אֱלֹהִים: לָךְ יי הַצְדָּקָה בְּטַעַם שֶׁהִטְעַמְתָּנוּ כְּצַפִּיחַת
 בְּדָבֶשׁ. וְלָנוּ בּוֹשֶׁת הַפְּנִים בְּיּוֹם הַקְּרַבְנוּ לְפָנָיו סוּלַת
 וְשֶׁמֶן וְדָבֶשׁ: לָךְ יי הַצְדָּקָה בְּכִלְפוּל מִן וּבְאֵר וְעַמּוּד
 עֵגֶן. וְלָנוּ בּוֹשֶׁת הַפְּנִים בְּלֶחֶם הַקִּקְלֵקֵל אֲבוֹתֵינוּ
 בְּאַהֲלֵיהֶם בְּרַגְגָן: לָךְ יי הַצְדָּקָה בְּמַדְבָּר לֹא חֶסְרוֹנוּ
 דָּבָר. וְלָנוּ בּוֹשֶׁת הַפְּנִים בְּנִאֲצוֹת לֶבֶן וְחִצְרוֹת וְדִי זָהָב
 כְּמַדְבָּר: לָךְ יי הַצְדָּקָה בְּסִיחּוֹן וְעוֹג וְכָד מְמַלְכוֹת

schämen, da bei aller Läuterung wir deine Verachtung nur erstrebt. Auf deiner Seite ist das Recht, da du an uns Gefallen hast gefunden; an uns ist's, uns zu schämen, dieweil im Thun entartet wir gewesen. Auf deiner Seite ist das Recht, da als Gottheit zum Volk du uns erwählst; an uns ist's, uns zu schämen, da schon am Binsensee wir uns gegen dich empört. Auf deiner Seite ist das Recht, indem du uns zu Zeugen deiner Gottheit hergestellst; an uns ist's, uns zu schämen, da schon am Sinai durch einen Abgott wir dich kränkten. Auf deiner Seite ist das Recht, da honigsüße Speise du uns reichtest; an uns ist's, uns zu schämen, da wir hiefür dem Göbenthum gefröhnt. Auf deiner Seite ist das Recht, da mit himmlischem Manna du uns nährtest, uns Brunnen und Wolkenfäule gependet; an uns ist's, uns zu schämen, indem wir grollend für unerträgliche Speise es erklärten. Auf deiner Seite ist das Recht, da in öder Wüste an Nichts du es uns fehlen ließeest; an uns ist's, uns zu schämen, dieweil wir eben da dich oft gekränkt. Auf deiner Seite ist das Recht, da über Kanaans Herrscher du uns siegen ließeest; an uns ist's, uns zu schämen, da Achan schon durch Veruntreuung dich erzürnt. Auf deiner Seite ist das Recht, da vierzehn siegreiche

קינות לתשעה באב

בָּנֵעַן. וְלָנוּ בּוֹשֶׁת הַפְּנִים בְּעֵבֶן אֲשֶׁר מֵעַל בְּלִי מִצֵּא
מָעֵן: לָךְ יי הִצְדָּקָה בְּפֹעַל אֲשֶׁר פָּעַלְתָּ בְּאַרְבָּעָה
עָשָׂר מוֹשִׁיעִים. וְלָנוּ בּוֹשֶׁת הַפְּנִים בְּצֶלֶם מִיכָה כִּי בּו
אֲנַחְנוּ פּוֹשְׁעִים: לָךְ יי הִצְדָּקָה בְּקִימַת שִׁילָה וְנוֹב
וּגְבַעֲזוֹן וּבֵית עוֹלָמִים. וְלָנוּ בּוֹשֶׁת הַפְּנִים בְּרִשְׁעֵי שְׁנַמְצָא
בָּנוּ שְׁחָרְבוּ וּבָם אָנוּ נִכְלָמִים: לָךְ יי הִצְדָּקָה בְּשָׁנֵי
הָרַבְנוֹת שְׁחָרְבוּ בְּבַצְעֵנוּ וְאָנוּ קִימִים. וְלָנוּ בּוֹשֶׁת
הַפְּנִים בְּשׁוּבְנוּ אֵלֶיךָ בְּכָל לַב שֶׁתָּשׁוּב עֲלֵינוּ בְּרַחֲמִים:
לָךְ יי הִצְדָּקָה בְּתִשְׁעֵי מְאוֹרַת שָׁנָה שְׁחִיתָה שְׁנָאָה
בְּבוֹשָׁרָה מְלֵה־שְׁמַע. וְלָנוּ בּוֹשֶׁת הַפְּנִים בְּתַבַּע אִישׁ
הַמּוֹדוֹת וְשׁוֹעֵי הַטָּה אֱלֹהֵי אֲזַנְךָ וְשָׁמַע:

מיוסד ע"פ תשר"ק צלותיות למלכות:

הַטָּה אֱלֹהֵי אֲזַנְךָ לְתַפְלָצַת מְנַאֲצַת מִי לִי בַשָּׁמַיִם.
וְשָׁמַע שְׁאֲגַר צוֹרְרֶיךָ הָאוֹמְרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיְסוֹד
שֶׁעַר הַשָּׁמַיִם: הַטָּה אֱלֹהֵי אֲזַנְךָ לְרַגְשַׁת הַדּוֹכְרוֹת עַל
צְדִיק עֲתָק. וְשָׁמַע קוֹל שְׁאוֹן מְעִיר בְּחִימָה שְׁפוּכָה
לְיִטְתְּךָ: הַטָּה אֱלֹהֵי אֲזַנְךָ לְצִיר שְׁלַח וְגַם קוֹמוֹ וּנְקוּמָה
עָלֶיךָ לְמַלְחָמָה. וְשָׁמַע פְּלָצוֹת הוֹמִים בָּא הַעַת אֶתוֹ

Vertheidiger du uns hergestellt; an uns ist's, uns zu schämen,
da wir dem Bilde Micha's nachgebuhlt. Auf deiner Seite ist das
Recht, da du zu Nob, Schilo und Gibeon, so wie die zwei
geweihten Tempel hergestellt; an uns ist's, uns zu schämen, die-
weil erröthend wir's bekennen müssen, daß ob unsrer Sünde
sämmtlich sie zerstört. Auf deiner Seite ist das Recht, das zwie-
fach ob unsrer Schuld unsre Tempel zerstört wurden und dennoch
wir bestehen; an uns ist's, uns zu schämen — und reuig kehren
zu dir wir zurück, daß in Huld und Erbarmen du wieder uns
aufnimmest! Auf deiner Seite ist das Recht, da Jahrhunderte
du schweigend Langmuth übtest; an uns ist's, uns zu schämen,
und mit dem geschäftigen Daniel beten wir: o neige, Herr, dein
Ohr und höre!

קִינוֹת לַתְּשֻׁעָה בְּאֵב
לֵה

בְּבֵיתוֹ לְהִלְחָמָה: הָיְתָה אֱלֹהֵי אֲזַנְךָ לְעַצּוֹ עֲצָה וְחִשְׁבוֹ
מְזִימָה בִּלְיֹכְלוֹ. וְשָׁמַע שְׁיַחַת נֹעְצוֹ לִב־יַחְדּוֹ עָלֶיךָ
עֲלוֹת נִסְתַּכְלוּ: הָיְתָה אֱלֹהֵי אֲזַנְךָ לְנֹאצוֹ וְשִׁלְחוֹ בְּאִישׁ
מִקִּדְשׁ מוֹרָא. וְשָׁמַע מִחֶרְפֵיךָ מִדְּמִימֵי תוֹדָה וְקוֹל
זְמִרָה: הָיְתָה אֱלֹהֵי אֲזַנְךָ לְלִצִּים לְצוֹן חֲמָדוֹ לָהֶם.
וְשָׁמַע כָּל חֶרְפָּתָם אֲשֶׁר חֶרְפוּךָ וְהִפֵּל אִימַתְךָ עֲלֵיהֶם:
הָיְתָה אֱלֹהֵי אֲזַנְךָ לְיַהֲרוֹ וְהוֹצִיאֵם כְּרוֹבִים בְּרַחוּבוֹת
מִחֲזִירִים. וְשָׁמַע טְרַחוֹת טִינוּפָם כִּהֲעֵלוּ עַל מִזְבְּחֶךָ
חֲזִירִים: הָיְתָה אֱלֹהֵי אֲזַנְךָ לְחַלְלוֹ וְטָנְפוּ בֵּית קוֹדֶשׁ
הַקִּדְשִׁים. וְשָׁמַע זִדִּים מְזַרְקִים לְמוֹלֶךְ מִילוֹת קְרוֹשִׁים:
הָיְתָה אֱלֹהֵי אֲזַנְךָ לְלוֹעֲזִים מְעֹזִים מַצַּח לָכוּ וּגְלַחְמָה
אֶתוֹ בְּבֵיתוֹ. וְשָׁמַע חוֹת הוֹלְכִים מְהַלְלִים כִּי אֵין הָאִישׁ
בְּבֵיתוֹ: הָיְתָה אֱלֹהֵי אֲזַנְךָ לְדַלִּים וְעֲנִיִּים כִּי הִשְׁפְּלוּ
מְאוֹד. וְשָׁמַע גּוֹדֵל צַעֲקָתָם וּבְכִיָּתָם לְמְאוֹד: הָיְתָה
אֱלֹהֵי אֲזַנְךָ לְבוֹזָה וּמְלַעְגָתָה מֵהַ תּוֹחִילִי וְאִינוּ נִבְנָה.
וְשָׁמַע בְּכִירַת מִסְפִּידִים וְקוֹרְעִים וּמַחֲכִים מִתִּי יִבְנָה:
הָיְתָה אֱלֹהֵי אֲזַנְךָ לְאוֹמְרִים עֹזֵב וְשֹׁכַח וְנִפְשׁ וְלַעֲד
שׁוֹמֵם. וְשָׁמַע אֲנָקַתְנוּ וְקָנָא קִנְאָתְנוּ וְהָאֵר פְּנֵיךָ עַל
מִקִּדְשֶׁךָ הַשָּׁמַיִם:

הַקִּינָה הַזֹּאת מְיוֹסֶדֶת עַל עֶשְׂרֵה הַדְּוָגִי מַלְכוּת וּמְיוֹסֶדֶת ע"פ ח"צ וְח"כ חַתּוּם
סס הַמַּחֲצֵר מֵאִיר כד כצו יחיא"ל:

אֲרֵזֵי הַלְּבָנוֹן אֲדִירֵי הַתּוֹרָה. בְּעֵלֵי תְרִיסִין בְּמִשְׁנֵה
וּבְגִמְרָא. גְּבוּרֵי כַח עֲמֻלָּה בְּטַהֲרָה. דְּמָם נִשְׁפָּךְ

Männer wie die Cedern des Libanon, Stammhalter und
Schildträger des Gesetzes, die Helden der Mischna und Gema-
ra, Männer von eben so entschiedener Thatkraft als reiner und
lauterer Gesinnung — fielen unter den Schlägen der Gewalt,
und vergossen ward ihr Blut. Sehne sind die Heiligen, die für

קינות לתשעה באב

וְנִשְׁתָּה גְבוּרָה. הִנֵּם קְדוֹשֵׁי הַרוּגֵי מַלְכוּת עֲשָׂרָה:
 וְעַל אֵלֶּה אֲנִי בּוֹכֶיָה וְעֵינַי נִגְרָה. זֹאת בְּזָכְרִי אֲזַעֵק
 בְּמָרָה. חֲמִדַת יִשְׂרָאֵל כְּלֵי הַקּוֹדֶשׁ גָּזֹר וְעֲשָׂרָה. מְהוֹרֵי
 לֵב קְדוֹשִׁים מִתּוֹ בְּמִיתָה חֲמוּדָה: יְדוּ גֹזֵל מִי רֵאשׁוֹן
 לַחֲרֹב בְּרוּרָה. כְּנַפּוֹל גֹּזֵל עַל רֶכֶן שְׂמֵעוֹן פֶּשֶׁט
 צִוְּאוֹ וּבָכָה כְּנִגְזָה גְזִירָה. לְרֶכֶן שְׂמֵעוֹן חֹזֵר הַשָּׂדֶה
 לְהָרְגוֹ בְּנֶפֶשׁ נְצוּרָה: מְזַרְעֵ אֶהְרֹן שְׂאֵל בְּבִקְשָׁה
 לְכַבּוֹת עַד בֶּן הַגְּבִירָה. נִטְלָה רֵאשׁוֹן וְנָתַנוּ עַל אַרְכְּבוֹתָיו
 מְנוּרָה הַמְהוּרָה. שֵׁם עֵינָיו עַל עֵינָיו וּפְיוֹ עַל פְּיוֹ בְּאַהֲבָה
 גְּמוּרָה. עֲנָה וְאָמַר פֶּה הַמְתַּגְּבֵר בַּתּוֹרָה. פֶּתְאוֹם
 נִקְנְסָה עָלָיו מִיָּתָה מְשׁוּנָה וְחֲמוּרָה: צוּה לְהַפְשִׁיט אֶת
 רֵאשׁוֹן בְּתַעַר הַשְּׂכִירָה. קִים בְּעוּרוֹ אֲמָרִי לְנַפְשְׁךָ שְׁחִי
 וְנַעֲבוּרָה: רָשַׁע הַפּוֹשֵׁט עַת הַגִּיעַ לְמָקוֹם תְּפִילִין

den Glauben sind gefallen, ein Opfer der Willkür und Gewalt. Um sie weint und blutet mir das Herz, thränt mein Auge, jammere und Klage ich, wenn ich ihrer gedenke, die Israels Zierde und Stolz gewesen, die Träger des Heiligen, auf deren Haupt einst Kron' und Diadem geruhet. Mit reinem Herzen, heiligem Sinn erlitten sie den schweren Tod.

Das Loos entschied, wer zuerst dem Schwerte verfallen sey, und es fiel das Loos auf — Rabbi Simon. Und er hielt hin den Hals, und weinte, als er verhängt ward über ihn, und der Zwingherr ließ ihn tödten mit kaltem Blut und Herzen.

Ein Priester war aus Aharons Stamme, der bat, daß ihm gestattet sey, zu weinen um den treuen treuen Sohn des göttlichen Geseßes; er nahm sein Haupt, die reine Leuchte, in der das Gotteslicht geleuchtet, und legte es auf seine Knie, drückte seine Augen auf die seinen. den Mund in reiner Zärtlichkeit und Liebe auf den seinen, und sprach: „Ach, der Mund, der siegend Gottes Wort verkündet, des ist verstummt!“ Und plötzlich ward auch über ihn verhängt der schnelle, schwere Tod. Der Zwingherr ließ das Fell vom Haupte ihm abziehen mit dem Messer; so erfüllte er an seinem eigenen Leib und Fleisch das Wort der Schrift: „beug' und blick' dich, daß sie dich mit Füßen treten!“ Wie der

מִצֹּת בָּרָה. צָעַק צָעָקָה וְגִזְזָה עוֹלָם וְאָרֶץ הַתְּפוֹרָרָה:
 מֵאַחֲרָיו הִבִּיאוּ אֶת רַבִּי עֲקִיבָה עֹמֵר הָרִים וְמוֹתְנָן זֶה
 בְּזוֹ בְּסִכְרָה. וְסִרְקוּ אֶת בְּשָׂרוֹ בְּמִסְרָק בְּרֹזֶל לְהַשְׁתַּבְּרָה.
 יָצְתָה נִשְׁמָתוֹ בְּאֶחָד וּבְרַת קוֹל אָמְרָה. אֲשֶׁר־יָרַבִּי
 עֲקִיבָה גּוֹפֵךְ טָהוֹר בְּכָל מִינֵי טְהָרָה: בֶּן בְּבֹא רַבִּי
 יְהוּדָה אַחֲרָיו הִבִּיאוּ בְּשִׁכְרוֹן לֵב וְאַזְהָרָה. נְהַרְגֵנּוּ
 שְׂבָעִים שָׁנָה בִּיְדֵי אֲרוּרָה. יוֹשֵׁב בַּתְּעֵנִית הִיָּה נָקִי
 וְחָסִיד בְּמַלְאֲכָתוֹ לְמַהָרָה: רַבִּי חֲנַנְיָה בֶּן תַּרְדִּיּוֹן
 אַחֲרָיו מִקְהִיל קְהֵלוֹת בְּצִיּוֹן שְׁעָרָה. יוֹשֵׁב וְדוֹרֵשׁ וְסֹפֵר
 תּוֹרָה עִמּוֹ וְהִקְפִּיזוּהוּ בְּחֻבְלֵי וְמוֹרָה. אֶת הָאוֹר הַצִּיּוֹתוֹ
 בָּהֶם וּכְרָכְהוּ בְּסֹפֵר תָּרָה. סְפוּגִין שֶׁל צָמֵר הִנִּיחוּ עַל

gottlose Mensch, der ihm das Fell vom Haupte zog, an die Stelle kam, wo er die Tephillin trug nach Gottes Lehre und Gebot; da schrie er fürchterlich, daß die Welt erschüttert ward, und die Erde bebete.

Nach ihm kam Rabbi Akiba, der mit scharfem Sinn und Geist, was fest wie Berge stand, entwurzeln und zermalmen konnte; und sie kämmten ihm das Fleisch vom Leibe mit eisernen Kämmen, um seinen Muth zu brechen; aber er bekannte seinen Glauben, und mit dem Worte: „Gott der Einige und Einzige.“ ging ihm die Seele aus! Und eine Gottesstimme rief: „Wohl dir, Rabbi Akiba, rein ging deine Seele aus dem reinen Leib!“

Nach ihm kam Rabbi Zuda ben Baba, der ging mit gebrochenem Herzen und ahnungsvoller Seele in den Tod; ein Greis von siebzig Jahren, fiel er durch verruchte und verfluchte Hand; ein frommer Büßer, der stets gefastet und sich selbst kasteiet; ein Mann von reinem Sinn und lauterm Wandel, fromm und bieder, der emsig stets und eifrig Gottes Werk betrieb.

Rabbi Chananjah ben Teradjon kam nach ihm; der hatte Schulen gestiftet, Jünger in Schaaren versammelt, und wie er saß und lehrte, ward er ergriffen, und die Sopher Thora hatte er bei sich; und sie wickelten ihn in die Thora ein, schichteten Weinlaub und Ranken auf um ihn herum, und zündeten das Feuer an. Schwämme von Wolle legten sie ihm auf die Brust, um ihm das Herz zu kühlen, daß er nicht so eilends sterbe.

קינות לתשעה באב

לְבוֹ שְׁלֹא יָמוּרַת מְהֵרָה: חֲסִיד רַבִּי יִשְׁכַּב הַסּוֹפֵר
הֲרַגוּהוּ עִם עַמּוֹרָה. זָרְקוּהוּ וְהַשְׁלִיכוּהוּ לְכָלֵבִים וְלֹא
הִקְבֵּר בְּקְבוּרָה. יֵצֵתָה בֵּת קוֹל עָלָיו שְׁלֹא הִנִּיחַ כָּלוּם
מִתּוֹרַת מֹשֶׁה לְשִׁמְרָה: וְאַחֲרָיו רַבִּי הוֹצֵפִית בְּיוֹם
עֲבָרָה. עוֹף הַפּוֹרֵחַ נִשְׂרַף בְּהֵבֵל פִּי כְּבַמְדוּרָה. צַדִּיק
רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן שִׁמוּעַ בְּאַחֲרוֹנָה נִהְרַג בְּמִדְקָרָה. יוֹם
עָרַב שֶׁבֶת הָיָה זְמַן קְרוּשׁ וַיִּקְדַּשׁ וַיִּקְרָא. חָרַב שְׁלֹפּוֹ
עָלָיו וְלֹא הִנִּיחוּהוּ בַחַיִּים לְגוֹמְרָה. יֵצֵתָה נִשְׁמָתוֹ כְּבָרָא
אֱלֹהִים יוֹצֵר וְצָר וְצָר צוּרָה: כְּהֵנָּה וְכַהֲנָה הוֹסִיפוּ כְּנִי עוֹלָה
לְעֻזּוֹת בְּגַעְרָה. בְּסִקְלָה שְׂרִיפָה הָרַג וְחָנַק מִי יוֹכֵל
לְשַׁעְרָה. נוֹתַרְתָּ מִמְּנָה יֹאכְלוּ אֲרִיּוֹת שָׂה פּוֹרָה. חִזָּה
הַתְּנוּפָה וְשׁוֹק הַתְּרוּמָה. טָרְפוּ אֲרִיָּה וְהַכְּפִירָה: יִיטִיב

Es erschlugen auch die Gottlosen den frommen Rabbi Jeschewaw, den Schriftkundigen, und warfen ihn den Hunden vor, daß er nicht bestattet werde und im Grabe ruhe. Von ihm ging eine Gottesstimme: daß er von Allem, was in Moses Lehre und Gesetz geschrieben stehe, Keines je unbeachtet und unbefolgt gelassen habe!

Nach ihm fiel Rabbi Chuzpit an einem Unglückstage. Der Vogel, der in den Lüften flog, ward verbrannt durch seines Mundes Hauch und Odem; (so feurig glühend und beredt war sein Wort.)

Der letzte war Rabbi El'asar ben Sammua, der Fromme und Gerechte, der unter des Schwertes Schärfe fiel. Es war gerade an einem Freitag Abend, als er den Sabbath heiligte, und das Kiddusch sprechen wollte. Und sie zückten gegen ihn das Schwert, und ließen ihn nicht lebend enden das Gebet. Mit dem Worte: „Das Gott geschaffen und gemacht, Gott der Schöpfer und der Bildner“ — ging ihm die Seele aus!

So haben die Gottlosen viele und viele gemartert und geängstigt, gesteiniget und verbrannt; mit Schwert und Strang und Feuer gewüthet gegen sie. Wer könnte das Alles beschreiben? Was übrig blieb, das ward zerstreuet wie eine Heerde Schafe, und die Schafe fraß des Löwen Bier, die gottgeweihten Opferstücke zerriß der wilde Leu.

י ולא יוסיף עוד ליסרה. אפי' ברבים בושלות חלק
יעקב ומושיע בעת צרה. לצדק ימלך מלך. יאמר שלמו
ימי אבליך. לאורו נסע ונגלך:

החרישו ממני ואדברה. ויעבור עלי מה. חמס
אזעק ושור לך שוכן שממיה. הציקתני רוחי ולא
אוכל ארומה. ביולדה אפעה אשאף ואשומה. מספר
מר אעשה ואקונן בנהימה. דברי שאגותי יתכו בימה.
ספדי על עדתי אשר נתנה לשמה. אריד בשיחי
ואהימה. וקול נהי ארימה: איך שבת משוש וערבה
שמחה. כל פנים פארור וכל ראש קרחה. וכל זמן
גדועה ועל כל לב אנחה. מאז נתעורר גוי עז בורה
שוחה. סלה אבירי הוגי עז מבטחה. בתולותי ובהורי
נסח בנסיחה. בראש כל חיצות נבלתם כסוחה.
עוללי ומפי נחשבו כצאן טבחה. איליך על זאת
ודמעת על לחיה. האספו אלי הויי צאן גדחה.
לחרבות הפכי ולהרים צוחה. הלילו שמים וזעקי
אדמה. אריד בשיחי ואהימה. וקול נהי ארימה:
אראלים צאו וצעקו מרה. ספור תמרור האגרו
בחבורה. קול כחולה צרה כמבכירה. התאוננו על
עדת שיה פורה. עלימו כי נגזרה גזירה. בחרי אף
זעם ועברה. ונתועדו בפרישות ובטהרה. לקדש שם

Möge Gott uns nun gnädig seyn, und weiter uns vor sol-
cher Züchtigung bewahren. Kräftige du die schlotternden Knie,
du, Jakobs ewig Theil; du unser Helfer und Erlöser in jeder
Angst und Noth. Möge Gottes Reich uns eingehen, er regieren
über uns in seiner göttlichen Gerechtigkeit, daß erfüllt sey der
Gottespruch: Deine Trauertage sind zu Ende! daß wir in seinem
Lichte vorwärts schreiten, und dem großen Ziele nachgehen und
es erreichen.

קִינֹת לַתְּשֻׁעָה בְּאֵב

הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא. וְאִישׁ אֶת אָחִיו חִזְקוּ בְּעֹזָה. לְדַבֵּק
בִּירְאָה טְהוֹרָה. בְּלִי לַעֲבוֹד זָרָה. וְלֹא חֶסֶד גָּבֹר
וּגְבִירָה. עַל פָּנִים צְפִירַת תְּפֹאֲרָה. אֲכַל אֲזוּרוֹ גְּבוּרָה
יִתִּירָה. לְהַלּוֹם רֹאשׁ וְלִקְרוֹץ שְׂדֵרָה. וְאֵילְמוּ דְבָרוֹ
בְּאִמִּירָה. לֹא זָכִינוּ לְגַדְלָכֶם לַתּוֹרָה. נִקְרִיבְכֶם
בְּעוֹלָה וְהַקְטָרָה. וְנִזְכָּה עִמָּכֶם לְאוֹרָה. הַצְּפוּנָה מֵעַיִן
כָּל וְעֵלּוּמָה. אָרִיד בְּשִׁיחִי וְאַהֲיָמָה. וְקוֹל נְהִי אָרִימָה:
אִזְ הַסְּבִימוּ גְדוֹלִים וְקַמְנִים. לְקַבֵּל בְּאַהֲבָה דִּין שׁוֹבֵן
מְעוֹנִים. וְזִקְנִים וְדַשְׁנִים וְרַעְנָנִים. הֵם הָיוּ תַחֲלָה
גְדוֹנִים. וַיֵּצְאוּ לְקִרְאָתָם עֲזֵי פָנִים. וְנִהְרְגוּ הַמּוֹנִים
הַמּוֹנִים. וְנִתְעַרְבוּ פְּדָרִים עִם פְּרִשְׁדָּגִים. וְהָאֲבוֹת
אֲשֶׁר הָיוּ רַחֲמָנִים. נִהַפְּכוּ לְאֲכֹזֵר בַּיַּעֲנִים. וְהַפִּיסוּ עַל
אֲבוֹת וְעַל בָּנִים. וּמִי שְׁגוֹרֵל עָלָה לוֹ רֵאשׁוֹנִים. הוּא
נִשְׁחַט בְּחֻלְפוֹת וְסַפְיָנִים. וּבַחֹרִים עָלָי תוֹלַע אַמּוֹנִים.
הֵם לָחֲכוּ עֶפֶר כְּתַנִּינִים. וְהַכְּלוֹת לְבוֹשׁוֹת שָׁנִים.
מֵעֲלָפוֹת בְּזוֹרְעוֹת חֲתָנִים. מְנַתְּחוֹת בְּחֶרֶב וּכִידוֹנִים.
זָכְרוּ זֹאת קֹהֵל עֲדַרַת גְּבוֹנִים. וְאֵל תַּחֲשׂוּ מֵהַרְבוֹת
קִינִים. וְהַסְּפִידוּ עַל חֲסִידִים וְהַגּוֹנִים. אֲשֶׁר צָלְלוּ בְּמִים
הַזּוֹדוֹנִים. לְזָכֹר זֹאת נַפְשֵׁי עֲגוּמָה. אָרִיד בְּשִׁיחִי וְאַהֲיָמָה.
וְקוֹל נְהִי אָרִימָה: תּוֹרָה תּוֹרָה חֲגֵרִי שֶׁק וְהַתְּפַלְשִׁי
בְּעַפְרִים. אֲבָל יַחִיד עֲשֵׂי לְךָ וּמִסְפַּד תְּמַרְוִרִים. עַל
תּוֹפְשֵׁי מְשׁוּמֵיךָ וּפּוֹרְשֵׁי מַכְמוֹרִים. מַלְחֵיךָ וְחוֹבְלֵיךָ
בְּמִים אֲדִירִים. עוֹרְכֵי מַעְרַבְךָ מִיִּשְׂרָיִ הַדּוֹרִים. מִפְּעֻנְחֵי
צְפוּנֵיךָ וּמַגְלֵי מַסְתּוֹרִים. מִי יִקְצֹחַ בְּגִבְעוֹת וּמִי יִסְתֵּת
בְּהָרִים. וּמִי יִפְרַק הַנְּיוֹת וּמִי יִתְרַץ שְׁבָרִים. מִי יִפְלִיא
נְזִירוֹת וּמִי יַעֲרֹךְ גְּדָרִים. מִי יִשְׁדֹּד מֵעַמְמֵיךָ וְחַתּוֹ
אֲבָרִים. וּמִי יִלְחֹם מְלַחְמֵתְךָ וַיָּשׁוּב לְשַׁעֲרִים. כָּלִי

מִלְחָמָה אָבְרוּ וְנָפְלוּ גְבוּרִים. אֲשֶׁרֵיהֶם מִשְׁכָּלִים
בְּרָקִיעַ זֹהָרִים. בְּמִנוּחֹת שְׁלוֹם נָחוּ יִשְׂרָאֵל. אוֹי וְאֹבֹי
וְשׂוֹד וְשֹׁבֵר לְנוֹתָרִים. לְמַדִּיבַת נֶפֶשׁ וְחַבְלִים וְצִירִים.
לְכַלְיוֹן עֵינַיִם צְלָמוֹת וְלֹא סְדָרִים. עָרַב אוֹמְרִים מִי
יִתֵּן צָפָרִים. וּבֹאֲקֵר מְצַפִּים מִי יִגְדֵּל אוֹרִים. מִמַּרְאֵה
עֵינַיִמוּ אֲשֶׁר הֵמָּה יִשְׂרָאֵל. מִחוּץ שְׂכָלָה חָרַב וְאִימָה
מִחֲדָרִים. עַד מָתִי תִבְיֵט רוּאָה כָּל סְתָרִים. צָפָה
עַלבוֹן תּוֹרַתְךָ אֲשֶׁר שָׂרְפוּהָ זָרִים. קָלְעוּהָ פָרְעוּהָ קָרְעוּהָ
לְגִזְרִים. בְּסִירִים סְבוּכִים הִגְדִּילוּ הַמְדוּרִים. הָעַל אֵלֶּה
תִּתְאַפֵּק אֲדוֹן כָּל יְצוּרִים. תִּנְקוּם לְדָם הַנִּשְׁפָּךְ בְּמֵיִם
הַנִּגָּרִים. מִשׂוֹד עֲגִיִּים מֵאַנְקַת סְעוּרִים. עִם שְׂבִי פִשַׁע
לְעוֹנִים וּמְדוּרִים. קוּמָה לְעֲזָרְתִי אֲדִיר בְּאֲדִירִים.
פְּעֻמֶיךָ לְמִשׂוֹאוֹרַת הַרְיָמָה. אָרִיד בְּשִׁיחֵי וְאֲהִימָה.
וְקוֹל נְהִי אֲרִימָה:

וְאֵת נוֹי חַטָּאתֵי הַשְּׁמַיְמָה. וְדַמְעַתִּי עַל לַחֵי אֲזָרִימָה.
וּבִיּוֹם זֶה נְהִי נְהִיָּה אֲרִימָה. וְאֲהִימָה מֵימִים יְמִימָה:
אֲבָל לֵב וְנַחוּם חָרַל חָדוּל. וּמְכַל כְּאֵב צִירֵי גְבֻדָּה
בְּדוּל. עַל כֵּן וּבַת רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל בְּהֵן גְּדוּל. זְכָרָם יְקוּד
בְּלִבִּי אֲשִׁימָה. וְאֲהִימָה מֵימִים יְמִימָה: עַרְתִּי נִשְׁבּוּ
וְנָפְלוּ לְשָׁנֵי אֲדוֹנִים. וְהֵם שְׂכָנִים זֶה לְעַמַּת זֶה חוֹנִים.

אח Ob meiner Sünde sank mein Tempel nieder, d'rum nehen
Thränen meine Augenlieder; und ich jamm're fort an diesem Tage,
von Jahr zu Jahr in bitt'rer Klage. Trostlos steh' ich, da doch
Schmerz mein Loos, dieweil so unerhört mein Weh' und groß;
so ich gedenk' der lieblichen Geschwister, Ismaels Kinder, der da
Hohepriester; und wilder Schmerz tobt in mir unaufhörlich,
und ich klag' alljährlich. Zu zween Herren, die in Nachbar-
schaft, geriethen als Gefang'ne sie in Haft, da hörte Einen man
dem Andern sagen, was sich im Krieg ereignet, zugetragen, „mir
ist als Beute dort in Zions Hallen, ein holdes Kind als Skla-

קִינוּת לַתְּשֵׁעָה בֵּאֵב

וַיִּסְפְּרוּ זֶה לְזֶה עֲנִינִים. זֶה אָמַר מִשְׁבִּית צִיּוֹנִים. שְׁבִיתִי
 שִׁפְחָה לְבוֹשֶׁת שָׁנִים. בְּדַבְּנָה בְּזוֹי וּקְלָסְתָּר פְּנִים.
 וּבַת־זָאֵר בְּקִצְיָעָה וַיְמִמָּה. וְאַהֲיָמָה מִיָּמִים יְמִימָה:
 רַעְהוּ סִפְרָ לֹו בְּכַפְלִים. הֵן אֲנִי בָּא מִשְׁבִּי יְרוּשָׁלַיִם.
 שְׁבִיתִי עֶבֶד יָפָה עֵינַיִם. בְּשִׁמְשׁ בְּתַקְפוֹ עֵת צְהָרִים.
 בָּא וּנְזוּגִים וּנְחָלְקָה בְּנִתִים. בּוֹלְדוֹת כְּמוֹ כּוֹכְבֵי שָׁמַיִם.
 לְשִׁמְעַע זֹאת תִּצְלָנָה אֲזוּנִים. לְזִכֹּר זֹאת אֶת מַדֵּי
 אֶפְרַיִמָּה. וְאַהֲיָמָה מִיָּמִים יְמִימָה: בְּהַסְבִּימוּ עַל זֹאת
 שְׁנֵיהֶם יַחַד. לְעַרְבֵי זְוִגוּם בְּחֶדֶר אֶחָד. וְהָאֲרוֹנִים
 מִבְּחֻיץ לָבֵם כְּאֶחָד. וְהֵם בּוֹכִים בְּמַר וּפָחַ וּפָחַד. עַד
 בּוֹקֵר בְּכִיתֶם לֹא הִדְמִימָה. וְאַהֲיָמָה מִיָּמִים יְמִימָה: זֶה
 יִסְפֹּד וּבְקִיר לֵב יִמָּסָה. גִּיץ אֶהְרֹן אֵיךְ לְשִׁפְחָה יְהִי
 נוֹשֵׂא. וְהִיא גַם הִיא תִּלְלִיל בְּתַגְרֵת שׁוֹסָה. בַּת יוֹכְבֵד
 אֵיךְ לְעֶבֶד תִּנְשֵׂא. אִוִי כִי זֹאת גָּזַר אֹמֵר וְעוֹשָׂה.

vin zugefallen, die lieblich klar, wie's Mondlicht anzuschauen,
 und selten in der Schöpfung Auen — d'rob klag' ich aufgereg't,
 von Jahr zu Jahre tief bewegt. D'rauf sprach der And're unge-
 fähr; " von Jerusalem komm' ich her, und da nahm einen Skla-
 ven ich gefangen, hold an Blick und Wangen, wie das holde
 Sonnenlicht, wenn aus heitrem Blau es bricht, komm', Freund,
 o will'ge ein, laß uns sie zu verbinden eilen, und ihre Kinder,
 hold wie Abendsterne, sie sind dann mein und dein! — Die Ohren
 gellen mir hör' dies ich leider, und im Gram zerreiße ich die
 Kleider, — d'rob klag' ich aufgereg't, von Jahr zu Jahre tiefbe-
 wegt. Es stimmten bald die Herren überein, und führten Nachts
 in ein Zimmer sie hinein; und jemehr draußen sich die Herren
 freu'ten, um so mehr jammerten die priesterlich Geweihten, und
 bis da angebrochen war die Morgenröthe, ergossen weinend sie
 sich im Gebete — D'rob klag' ich aufgereg't, von Jahr zu Jahre
 tief bewegt. Er klagt gebroch'nen Herzens, weint: „Wie! ich,
 von Ahrons Stamm', der Sklavin um vereint!“ Und sie klagt
 ob der herben Strafe: „Johebeds Tochter ich! mein Gatte sey
 ein Sklave?!“ — Ob solchen Schlusses ruf' ich Wehe, daß er's

לט

קינות לתשעה באב

לְזֹאת יִכְבּוּ עַשׂ וּכְסִיל וְכִימָה. וְאַהֲיָמָה מִיָּמִים יָמִימָה:
 אֹר בּוֹקֵר זֶה אֶרֶץ זֶה בְּהַבִּירוֹ. הוּי אָחִי וְהוּי אָחוֹת
 הַגְּבִירוֹ. וְנִתְחַבְּקוּ יַחַד וְנִתְחַבְּרוּ. עַד יֵצֵתָה נְשַׁמְתָּם
 בְּנִשְׁיָמָה. וְאַהֲיָמָה מִיָּמִים יָמִימָה: לְזֹאת יִקְוֶנָּה יִרְמִיָּה
 בְּשֵׁאתֶיהָ. גְּזִירָה זֹאת תָּמִיד אֲנִי בּוֹכֶיהָ. וּבְלִבִּי יִקַּד
 יְקוֹד וּבִכְיָהָ. עַל בֶּן וּבֵת מְסֻפָּד רַב אֲרַעֲיָמָה. וְאַהֲיָמָה
 מִיָּמִים יָמִימָה: אֲרִיד בְּשֵׁיתִי וְאַהֲיָמָה. וְקוֹל נָהִי
 אֲרִימָה:

מיוסד ע"פ תסד"ק זלטי חרוזות:

עַל חֲרָבֵן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. כִּי הוֹרֵם וְכִי הוֹדֵשׁ. אֶסְפּוֹד
 בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה מְסֻפָּד חֲדָשׁ. עַל הַקּוֹדֵשׁ וְעַל הַמִּקְדָּשׁ:
 תִּסְתַּר לְאֵלִים תִּרְשָׁשִׁים מְרוֹן. בְּזַעֲזַעְתָּ עוֹלָם מִפְּנֵי
 חֲרוֹן. בְּלִהְיֶתָה הָאֵשׁ בֵּין שְׁנֵי בְדֵי אֲרוֹן: שְׁנֵי מִקְדָּשִׁים
 אֲשֶׁר בְּמַעְלָה וּבְמַטָּה. זֶה עַל גֹּב זֶה הוֹאֲפְלוּ בְעַלְטָה.
 וְנִמְתָּ אַחֲרֵי־שׁ וְאַתָּאֲפֵק וְאַבִּיטָה: רֵאשֵׁי הַבְּדִים כְּנִגְנָנוּ
 מִבֵּין הַפְּרוּכֹת. וְאַרְבַּע גְּחָלִים בְּרִבִּיר מְהַלְכוֹת. יְסוֹד
 עַד תְּהוֹם מְלַחְכוֹרֹת: קוֹדֵשׁ הַקְּדָשִׁים מִבֵּית קוֹדֵשׁ
 כְּנִבְדָּד. שַׁחַת וְהִילָלָת אֲהֲלֵי שְׂדָד. וְנִמְתָּ אִפְּהָ בַּר

hieß, daß es geschehe; und d'rob weint im Klagetone, der Plejad' und Orion — und d'rob klag' ich aufgereg't, von Jahr zu Jahren tiefbewegt. Und als erkennend dann im Morgengrauen, der Bruder konnt' die Schwester schauen; da drang ein Schauereruf empor, nur „Bruders!“ „Schwester!“ stöhnten sie hervor, sie stürzten in verzweiflungsvollem Harme, einander in die Arme, und drückten sich verzweiflungsvoll an's Herz, und sanken hin, entseelt vor Schmerz, d'rob klag' ich aufgereg't, von Jahr zu Jahre tiefbewegt. Auch Zirmias klagt jammernd bang', ob solchen Mißgeschickes Drang, und Weh' erglüht in meines Herzens Duster, ob dieses Trauerlooses der Geschwister, und ich klag' d'rob aufgereg't, von Jahr zu Jahre tiefbewegt; und ich ergieß' in meinem Sagen, mich fort in jammervollen Klagen. —

קִינֹת לַתְּשֻׁעָה בֵּאב

אֵל כֶּף וְאִשְׁמֵג הַיָּדָד׃ צְפִירַת תְּפֹאֲרֹתֶיהָ כְּנִתְנָה בְּיַד
צָר׃ וְכָל כְּלֵי חֲמֻדָּה אֶחָד בֵּית הָאוֹצָר׃ וְלֶךְ הַכַּחַ
וְהַגְּבוּרָה וְהַמַּעֲצָר׃ פְּנֵי הַכֶּסֶף אֵז אֶפְלוֹ׃ וְגֹבְהֵי שָׁמַיִם
לְקַדְרוֹת הַשָּׁפְלוֹ׃ יָכִין וּבֹעֵז לְהַשְׁבֵּר כְּנַפְלוֹ׃ עֲשֶׂרָה
שׁוֹלְחָנוֹת אֵז שְׁלָלוֹ׃ וְלַעֲזֹרְכֵיהֶם נָמוּ אֵיחָ אֶדוֹן אֱלֹהֵי׃
לְאוֹצְרוֹת שֶׁנֶּעַר לְקַדְשֵׁים כְּהִנְחָלוֹ׃ שָׂרְפִים עֹמְדִים
נָעוּ מִמַּעַמְד׃ כְּנֶהְרְסוּ מְכוֹנוֹת מִתּוֹךְ מַחְמַד׃ וְזָדִים
קָרְאוּ יְמֵי הַשְּׂמֵד׃ נְחֹשֶׁת יָם וְעֲשֶׂרָה כִּיּוֹרוֹת׃ כְּנִמְסְרוּ
לְכָל וְהֵנֵם שְׁבוּרוֹת׃ וְשָׁנֵי הַמְּאוּרוֹת מֵאֵז קְדוּרוֹת׃
מַעֲשֵׂה הָאוֹפְנִים אֲשֶׁר בְּמִרְכָּבָה׃ כְּהוֹרְדוּ לְאֶרֶץ זוֹהַר
הַרְקִיעַ כְּבָה׃ חוֹלֵשׁ עַל גּוֹיִם לְפָנָי כְּרוּבִים בָּא׃ לִיּוֹת
הַמּוֹרָד מֵעֵרַת הוֹרְדוֹ׃ וְהַטְּלָלִים לְכַרְכָּה לֹא יָרְדוּ׃
כְּלָבִים רָעִים עַל פְּמוֹתַי עַב רָדוּ׃ כָּד כְּלֵי כֶסֶף וְכְלֵי
הַזָּהָב׃ קָצְצוּ וְשִׁסּוּ מִבֵּית הַלְּהָב׃ בְּצֵאת הַיָּדָד שֶׁחָחוּ
עֹזְרֵי רֶחֶב׃ יוֹם אֲשֶׁר נִקְרָא מְהוּמָה וּמְכוּכָה׃ לַחֲקַת
מַלְאָכִים כְּאִשָּׁה מְצִירָה גְבוּכָה׃ רִבּוֹר פֶּתַח וְעָנּוּ
אֲחֵרָיו אֵיכָה׃ טָסוּ עַמּוֹנִים וּמוֹאָבִים וְהוֹצִיאוּ הַכְּרוּבִים׃
וּבְכַלִּיבָה הָיוּ אוֹתָם מְסֻכָּבִים׃ הִנֵּה כָּל הַגּוֹיִם בֵּית
יְהוּדָה חֹשׁוּבִים׃ חֵיל שָׂרְפֵי הַקּוֹדֵשׁ חִלַּף מִגְדָּלְתוֹ׃
וְאֵל אֲדִיר שָׁמוּ לֹא אָבָה תְּהַלְתּוּ׃ לַגְּלִים הוֹשֵׁם בֵּית
תְּפִלְתּוֹ׃ זְמַרֵי שֶׁחַק הוֹחֲשׂוּ מִנוּעִם׃ וְנֵם מֵה לָּכֶם פֹּה
אֵין הַיּוֹם טַעַם׃ מֵה תִקְלָסוֹן לְמֶלֶךְ כְּשַׁעֲרַת הַזַּעַם׃
וְהַכְּהֻנִּים וְהַלְוִיִּם עַל מִשְׁמְרוֹתָם נִשְׁחַטִּים׃ וְעַל
מַחְלְקוֹתָם שַׁעֲמַת אוֹיְסְמֵרֵי יוֹטִים׃ וְנָמוּ אֵיחָ מֶלֶךְ אֶסּוּר
בְּרַהֲטִים׃ חַבְלִים וְהַמְשַׁמְשִׁין בְּשִׁבֵי הוֹלְכִים׃ וְהַשָּׂרִים
וְהַסְּגָנִים בְּכָבֵל מְשׁוּבָכִים׃ וְתַמּוּר בְּדִים שֶׁק חָגְרוּ
מִלְאָכִים׃ דִּין לְבִיא וּפְקַח עֵינָיו׃ וְהִנֵּה מִיכָאֵל מִהַלְדֵּי

קינות לתשעה באב

מ

לפניו. ושרים הולכים בעבדים חזו המוניו: גאון
 עטרה וכבה המנורה. ונטה ידו אל אל המורה.
 ויחשיך אור עומה אורה: בשאגו בארי בדכיר כל.
 ברח דורי וכעל מת מתאבל. פקדון הרוחות בו כלילה
 לא קבל: אמר למשחיתים חמתי התכתי. את ירדות
 נפשי בכף אויביה נתתי. עזבתי את ביתי ואת נחלתי
 נטשתי:

וזאת לרצונו קלונימוס צן לרצונו יסודם על גזירות הסכולות:

מי יתו ראשי מים ועיני מקור נוזלי. ואכבה כל
 ימותי ולילי. את חללי טפי ועוללי. וישישי קהלי.
 ואתם ענו אבוי אוי ואללי. ובכנ ככה ככה רב והרב.
 על בית ישראל ועל עם יי כי נפלו בחרב: ודמוע
 תדמע עיני ואלכה לי שדה בזבים. ואכבה עמי מרי
 לבב הנבזבים. על בתולות היפות וילדים הרבים.
 בספריהם נכרבים ולטכה נמשכים. אדמו עצם
 מפנינים ספירים ונופכים. כמו טיט חוצות נדשים
 ונשלים. סורו טמא קראו למו מלקרב. על בית
 ישראל ועל עם יי כי נפלו בחרב: ותרה עיני דמעה
 ואלילה ואנודה. ולבכי ולחגור שק אקרא להספידה.
 מפז יקרה מזהב חמודה. פנימה כבודה כבוד כל
 כלי חמדה. ראוה קרועה יי כולה וגלמודה. התורה
 והמקרא והמשנה ואגדה. ענו וקוננו זאת להגידה.
 אי תורה תלמיד והדומדה. הלא המקום מאין יושב
 חרב. על בית ישראל ועל עם יי כי נפלו בחרב: ועפעפי
 יזלו מים דמע להגירה. ואקונן מר עלי הרוגי אשפידה.
 בשני בשמונה בו ביום מרגוע הוקרה. מרגוע לרגוע
 נחלפו להבעירה. נהרגו בחורי חמר וישישי הדרה.

קִינוּת לַתּשׁעָה בַּאֵב

נֶאֱסָפוּ יַחַד נַפְשֵׁם הַשְּׁלִימוּ בְּמוֹרָא. עַל יַחֲוֹד שְׁמֵם
 מִיַּיְחָד יַחֲדוּ שְׁמֵם בְּגִבּוֹרָה. גְּבוּרֵי כַח עוֹשֵׂי דְבָרוֹ
 לְמַהֲרָה. וְכִהְנִי וְעַלְמֵי גִגְוָעוּ כְּלָהֶם עֲשָׂרָה. וּבְמַר יְגוּנֵי
 וְעֲצָבֵי יֵלֵל אַחֲבִירָה. קַהְלוֹת הַקּוֹדֶשׁ הִרְיַגְתֶּם הַיּוֹם
 בְּזִכְרָה. קַהֵּל וּרְמִיזָא בְּחוֹנָה וּבְחוֹרָה. גְּאוּנֵי אֶרֶץ וּנְקֵי
 מְהָרָה. פְּעָמִים קִדְשׁוּ שְׁמֵם הַמִּיַּיְחָד בְּמוֹרָא. וּבְעֲשָׂרִים
 וְשִׁלְשָׁה בַחֹדֶשׁ זֵיו לְמְהָרָה. וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי בְּקִרְיַאת
 הַלֵּל לְשׁוֹרָרָה. הַשְּׁלִימוּ נַפְשֵׁם בְּאַהֲבָה קְשׁוֹרָה:
 אֱהִימָה עֲלֵיהֶם בְּכִי יַלִּיל לְחֲשָׂרָה. כְּלוּלֵי כְתוּר עַל
 רֵאשִׁים לְעֲשָׂרָה. וְעַל אֲדִירֵי קַהֵּל מִגְּנֻצָא הַהֲרוּרָה.
 מִנְּשָׂרִים קָדוּ מְאֲרִיּוֹת לְהַתְּנַבְּרָה. הַשְּׁלִימוּ נַפְשֵׁם עַל
 יַחֲוֹד שְׁמֵם הַנּוֹרָא. וְעֲלֵיהֶם זַעֲקַת שְׁבַר אֲשַׁעְרָה. עַל
 שְׁנֵי מְקַדְשֵׁי יְסוּדֵם כְּהַיּוֹם עוֹרְעָרָה. וְעַל חֲרָבוֹת מַעֲט
 מְקַדְשֵׁי וּמְדַרְשֵׁי הַתּוֹרָה. בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי בַשְּׁלִישִׁי
 גּוֹסֵף לְדָאֲבוֹן וּמְאָרָה. הַחֹדֶשׁ אֲשֶׁר נִהַפֵּךְ לְגִזּוֹן וְצָרָה.
 כְּיוֹם מִתֵּן דַּת סִפְרֵתִי לְהַתְּאֲשָׂרָה. וּכְיוֹם נְתִיבְתָהּ כְּמוֹ
 כֵּן אִזּוּ חֲזָרָה. עֲלַתָּה לָּהּ לְפָרוֹם לְמָקוֹם מְדוּרָה. עִם
 תִּיקָה וּנְרַתְקָה לְהַדְוֹרְשָׁה וְחֻזְקָה. לוּמְדִיָּה וְשׁוּנִיָּה
 בְּאִישׁוֹן כְּמוֹ בְּאוּרָה. שִׁימוּ עַל לְבַבְכֶם מִסְפַּד מַר
 לְקִשְׂרָה. כִּי שְׁקוּלָה הִרְיַגְתֶּם לְהַתְּאֲפֵלָה וּלְהַתְּעַפְרָה.
 כְּשִׁרִיפַת בֵּית אֱלֹהֵינוּ כְּאוֹלָם וְהַכִּירָה. וְכִי אִין לְהוֹסִיף
 מוֹעֵד שְׁבַר וְתַבְעָרָה. וְאִין לְהַקְדִּים זֵילְתִי לְאַחֲרָה.
 תַּחֲרַת כֵּן הַיּוֹם לְוִיתִי אֲעוֹרְרָה. וְאִסְפְּדָה וְאֵלִילָה
 וְאִכְבֶּה בְּנַפְשׁ מְרָה. וְאִנְחַתִּי בְּבָרָה מִפּוֹקֵר וְעַד עָרֵב.
 עַל בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעַל עַם יִי כִי נָפְלוּ כְּחָרֵב: וְעַל אֱלֹהֵי אֲנִי
 בּוֹכֶיָה וְלִפִּי נוֹהֵם גְּהִימוֹת. וְאִקְרָא לְמִקְוֵנּוֹת וְאֵל
 הַחֲכָמוֹת. אֵלֵי וְאֵלֶיָּה כְּלָם הַזְּמוֹת. הֵיִשׁ מִכְּאוֹב

מא קינות לתשעה באב

לְמִכְאוּבֵי לְדַמּוֹת. מִחוּץ הַשֵּׁבֶל חָרַב וּמִחֲדָרִים אֵימּוֹת.
חֲלָלִי חֲלָלִי חָרַב מוֹטְלִים עַרְוִמִים וְעַרְוֹמוֹת. נִבְלַתְם
בְּסוּחָה לְתִירַת אֶרֶץ וּלְבִהְמוֹת. יוֹנֵק עִם אִישׁ שִׁיבָה
עַל מִים וְעַד מוֹת. מִתְעַתְעִים בָּמוֹ מוֹנֵי וּמְרַבִּים כְּלֵימּוֹת.
אֵיךְ אֶדְהִימוּ אֲמָרוּ צוּר חָסִיו בּוֹ עַד מוֹת. יבֹא וְיוֹשִׁיעַ
וַיִּחְזוּר נִשְׁמוֹת. חָסִין יְהִי מִי כְמוֹדֵי נוֹשֵׂא אֱלוֹמּוֹת.
תְּחַשֶּׁה וְתִתְאַפֵּק וְלֹא תִחְגּוֹר חֲמוֹת. בְּאִמּוֹר אֱלֹהֵי
מִדְעֵינִי וְאִם אֱלֹהִים הוּא יָרַב. עַל בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעַל עַם
יִי כִי נָפְלוּ בְּחָרַב: וְעֵינֵי עֵינֵי יְרֵדָה מִים כִּי נִהְפְּדוּ לְאֹכֵל
מִשׁוֹרֵר. וְעוֹנְבֵי לְקוֹל בּוֹכִים לְהַפּוֹדֵי וּלְקַרְרֵי. מִי יְנוֹד
לִי וּמִי יִחְזִיק לְהִתְעוֹרֵר. חֲמָה כִּי יִצְאָה וְסַעַר מִתְגּוֹרֵר.
אֲכַלְנִי הִמְמַנִּי הַצַּר הַצּוֹרֵר. שֶׁבֶר עֲצָמוֹתַי זוֹרֵר וּמְפַרֵר.
סֵלָה כָּל אֲבִירֵי הַטַּבּוֹר וְהַשָּׂרֵר. רִטְיָה וּמִזוֹר אֵין קְבָרֵר.
מִכְתִּי אֲנוֹשָׁה בֵּאֵין מִתְעִיל וּמִזוֹרֵר. עַל כֵּן אֲמַרְתִּי שְׁעוּ
מִנִּי אֲמָרֵר. בְּכַבִּי דַמְעַתִּי עַל לַחֲיֵי לְצָרֵב. עַל בֵּית
יִשְׂרָאֵל וְעַל עַם יִי כִי נָפְלוּ בְּחָרַב:

אִז בְּהַלּוֹךְ יִרְמִיָהוּ עַל קְבָרֵי אֲבוֹת. וְגַם עֲצָמוֹת
חֲבִיבוֹת. מָה אַתֶּם שׁוֹכְבוֹת. בְּנִיכֶם גָּלוּ וּבְתִיָהֶם
חֲרִבוֹת. וְאֵיךְ זְכוֹת אֲבוֹת. בְּאֶרֶץ תְּלֵאוּבוֹת: גָּעוּ
כָּלֶם בְּקִינִים. עַל חֶסְרוֹן בְּנִים. הוֹכְבוּ בְּקוֹל תַּחֲנוּנִים.
פָּנֵי שׁוֹכֵן מְעוֹנִים. וְאֵיךְ הַכְּשַׁחַת וּבְכֻרְתֵי לָהֶם בְּרִית

18 Wo der Ahnen Grabmahl steht, ging Jirmiahu, der Prophet, und er rief dort im Gebet: „Ach, ihr heiligen Gebeine, schlummert ihr im Todtenhaine, wisset nicht, daß eure lieben Kindlein sind gejagt, vertrieben, von dem eignen Hof und Herd, der nun liegt zerstört! Wie, wollt ihr denn gar nicht mahnen, an Verdienste frommer Ahnen, die in fremdem Lande ihnen, sollten wohl zur Schußwehr dienen!“ — D’rauf in Jammer brachen aus, diese in dem Gräberhaus, und sie klagten angst

קינות לתשעה באב

ראשונים: הם המירו כבודי בתוהו. ולא פחדו ולא
 ראו. ואעלים עיני מהם לא שבו ולא נראו: ואיך
 אתאפק על אמירת לא הוא: זעק אב המון בעבורם.
 ותנן פני אל רם. הנם נפתי עשור בהינות עבורם.
 והן חזיתי שברם. ואיה הבטחת אל תירא אברם:
 מעו להודות בעבודות זרות. יעצו לחצוב בארות בארות
 לשברות. ואיך אתאפק על בטול עשרת הדברות:
 פה צוח יצחק פני שזכן שחק. לשוא בי טבה הוחק.
 והן זרעי נשחק ונמחק. ואיה הבטחת וארת בריתי
 אקים את יצחק: מרו בירמיה. ושמאו הר המוריה.
 נלאתי נשוא געיה. עולה לי מנשיה. ואיך אתאפק
 על הריגת זכריה: סח ילד בתלף. דמעות כתנין זולף.
 עוללי אשר טפחתי בעלף. ואיך גזו מני בחלף. ואיך

und bang, ob der Kinder bitterm Drang. Und zum Vater in
 Höhen, riefen sie empor im Flehen: „Wann wird der Verheißung
 er Beachtung schenken: der Ahnen Bund werd' ihnen ich geden-
 ken?“ — „Sie vertauschten meine Ehre, um verworf'ne nicht ge-
 Lehre, ohne furchtsam und im Grauen, auf mich zu schauen, d'rum
 zog von ihnen meinen Blick, ich auch zurück; doch sie blieben
 reuelos und schwach, und sie folgten mir nicht nach! Konnt' ich
 hemmen da die Wuth, wo man da im Uebermuth, empörend
 von mir spricht: „er ist ja nicht!“ — Darob fleht! ihrentwe-
 gen, der Völker Ahn entgegen, und vor der Gottheit die allse-
 hend, sprach er flehend: „ward erprobt ich dann vergebens, zeh-
 n-fach während meines Lebens, da ich nun im Wehe, sie verfunken
 sehe! Wo ist die Verheißung mir gegeben: nie sollst, Abram,
 du in Angst erbeben!“ „In verkehrter Sympathie, frühnten
 fremden Göttern sie; gruben sich im Wahnesschluß, morsche
 Brunnen zum Genuß, und ich sollte da enthaltsam seyn, wo die
 Zehngebote sie entweih'n! Und vor Gott in seinen Höh'n, weinte
 Isak, sprach im Fleh'n: ward umsonst zum Opfer ich erwählt,
 daß mein Saame nun verfolgt, gequält! hält so er des Verspre-
 chens Pflichten: „mein Bündniß will mit Isak ich errichten!“
 Dieweil sie Sirmias gering geschätzt, und Moria's Heiligthum,
 verlegt, müde war ich's zu ertragen, jene Klagen, die aus niedrer

הַפָּרַע מִנֵּי דָמִים בְּדָמִים כַּמָּה אֶלֶף: פִּיךָ רוּעָה נְאֻמֶּנּוּ.
 כְּפֹשׁ בְּאִפְרַיִם וּמִוֶּדְרָן. צִאֵן אֲשֶׁר בְּחֻקֵי הוֹאֲמֶנּוּ. אֵיךְ גָּזַז
 בְּלֹא זָמַן. וְאִיִּה הַבְּטַחְתָּ כִּי לֹא אֶלְמֶנּוּ: קוֹל בְּכִי לֹאֵה.
 מִתּוֹפֶפֶת עַד לְבָבִיהָ. רָחַל אַחֲוֹתָהּ מִכְּבֶּה עַל בְּנֵיהָ.
 וְזִלְפָּה מִכָּה פְּנֵיהָ. בְּלָהָה מִקּוֹנְנֶת בְּשֵׁתֵי יָדֶיהָ: שׁוּבוּ
 תַּמִּימִים לְמַנוּחַתְכֶם. מִלֵּא אִמְלֵא כָּל מִשְׁאֲלוֹתֵיכֶם.
 שְׁלַחְתִּי בְּבָלָה לְמַעַנְכֶם. הִגַּנִּי מִשׁוּבֵב גְּלוֹת בְּנִיכֶם:

מיוסד ע"פ ח"ב 3:

אִז בְּמִלֵּאת סֶפֶק יָפֶה כְּתַרְצָה. הֵן אֶרְאֶלֶם צַעֲקוֹ
 חוֹצָה. בֶּן חֶלְקִיהוּ מֵאַרְמוֹן כִּיֶּצֵא. אִשָּׁה יָפֶת תּוֹאֵר
 מְנוּלֶת מִצָּא: גּוֹזְרֵנִי עַל־יָד בְּשֵׁם אֱלֹהִים וְאָדָם. אִם
 שָׂד לְשָׂדִים אֵת אוֹ לְבִנֵי אָדָם. דְּמוּת יָפִיתְךָ כְּבִשָׁר
 וָדָם. פְּחַדְךָ וְיִרְאֲתְךָ בְּמִלְאֲכֵיכֶם לְבָדָם: הֵן לֹא שָׂד
 אֲנִי וְלֹא גּוֹלֶם פָּחַת. יְרוּעָה הֵיִתִּי בְּשׁוּבָה וְנַחַת. הֵן
 לְאַחַד אֲנִי וְלִשְׁלֹשָׁה אֲנִי וְשִׁשִּׁים וְאַחַת. וְלִשְׁנַיִם עֶשְׂרִי
 וְלִשְׁבָּעִים וְאַחַת: זֶה הָאֶחָד אֲבָרְהָם הָיָה. וְכֵן לְשִׁלְשָׁה

Erdenzone, drangen stets zu meinem Throne, durfte schweigen nicht mit Fug, wo Secharias man erschlug, Laut ließ Jakob dann sich hören, der erwuchs im Haus der Lehren; und es flossen Thränen nieder, aus dem Quell der Augenlieder: „mußt ich Kinder mühsam mir erzeh'n, die so plötzlich nun dahin; müssen sie das Blutvergießen, ach, so tausendfach nun büßen!“ Und der Hirte treu und mild, rief, in Asche eingehüllt: „Schafe, die ich trug in meinem Schoos, traf so früh schon der Werstosung Loos! Und wo ist was er uns ließ prophezeih'n: nie soll mein Volk verwaist je seyn!“ Leah jammert tief bewegt, die auf's wunde Herz sich schlägt; Mutter Rachel weint nicht minder, ob des Dranges ihrer Kinder; das Gesicht verhüllt vor Qual, Mutter Silpa allzumal; Bilha ringt die Hände, jammerd ohne Ende. — „O geht, ihr frommen Treu'n, doch zu stiller Ruhe ein; will einst gerne euren Willen, huldvoll, väterlich erfüllen, ging doch euch zu Liebe schon, ins Exil nach Babilon, führ' die Kinder, die verbannt, wieder in das Heimathland!“

קינות לתשעה באב

אָבוֹרֵת שְׁלֹשִׁיּוּהָ. חוֹק שְׁנַיִם עֶשֶׂר הֵן הֵן שְׁבַטֵי יְהוָה.
 וְשָׁשִׁים רַבּוֹא וְשִׁבְעִים וְאַחַד סִנְהֶדְרֵיהָ: מַעֲמֵי הַקְּשִׁיבִי
 וְעָשִׂי תְּשׁוּבָה. יַעַן הָיִיתְךָ כָּל כֶּךָ חֲשׁוּבָה. יָפָה לְךָ
 בְּעֵלְיָן וְלִשְׁמוֹחַ בְּמוֹצָה. וְלֹא לְקָרָא עוֹד בֵּת הַשׁוֹבְבָה:
 כִּי אֵיךְ אֲשַׁמַּח וְקוֹלֵי מֶה אֲרִים. הֵן עוֹלְלֵי נִתְּנוּ בְּגִלּוֹת.
 לָקוּ נְבִיאֵי וְדַמָּם מְגָרִים. גָּלוּ מַלְכֵי וְשָׂרֵי וְכֹהֲנֵי הָרִי
 הֵם בְּקוֹלְרִין: מְלוֹן מְקַדְשֵׁי בַּעֲוֹנֵי נֶדֶד. דּוֹדֵי מֵאֵז נֶדֶד
 וַיִּדְרֹד. נוֹעַם אֶהְלִי בְּעַל פְּרָחֵי שְׂדֵד. רַבְּתֵי עִם אֵיכָה
 יִשְׁבָּה בְּדָד: שָׁחָה הָאִשָּׁה לְנִבְיָא יְרֻמְיָה. שָׁח לֹא לְהִיךְ
 בְּעַד מַפֶּת סוֹעֶרָה עֲנִיָּה. עַד יַעֲנֶה אֵל וַיֹּאמֶר דִּיָּה.
 וַיִּצִיל בְּנֵי מַחֲרָב וְשִׁבְיָה: פִּלְל תְּחַנְּנָה לְפָנֵי קוֹנֵנוּ. מְלֹא
 רַחֲמִים רַחֵם בָּאָב עַל בְּנֵינוּ. צַעֲק מֶה לְאָב שְׁחַגְלָה
 בְּנוֹ. וְגַם אוֹי לִבְנֵי שַׁעַל שְׁלַחַן אָב אֵינוֹ: קוֹם לְךָ יְרֻמְיָה
 לְמַה תְּחַשְׁשֶׁה. לְךָ קָרָא לְאִבוֹת וְאַהֲרֹן וּמֹשֶׁה. רוֹעִים
 יָבוֹאוּ קִינָה לְהַנְשֵׂא. כִּי זָאבֵי עָרַב טָרְפוּ אֶת הַשָּׂה:
 שׂוֹאֵג הָיָה יְרֻמְיָה הַנְּבִיא. עַל מַכְפִּילָה נוֹהֵם כְּלָבִיא.
 תָּנוּ קוֹל בְּכִי אָבוֹרֵת הַצָּבִי. תָּעוּ בְּנֵיכֶם וְהָרִי הֵם
 בְּשִׁבְיָ: אִם כְּאֶדָם עֲבְרוּ בְּרִית. אֵיךְ זְכוּרֵת כְּרוּתֵי
 בְּרִית. מֶה אַעֲשֶׂה לָכֶם בְּנֵי. גְּזֵרָה הִיא מִלְּפָנָי: שָׁמַם
 מְקַדְשׁ מִבְּלֵי בָּאֵי מוֹעֵד. עַל כִּי יְדִידִים נִתְּנוּ לְהַמְעַד.
 תְּשִׁיבֶם כְּמֵאֵז סוֹמֵךְ וְסוֹעֵד. תִּרְחַם צִיּוֹן כִּי בֵּא מוֹעֵד:

מיוסד ע"פ ח"ב 3

אֵיךְ תִּנְחַמוּנֵי הַבַּל. וְכַנּוּרֵי נִהְפֵךְ לְאִבָּל. בְּנַחֲלַת
 הַבַּל. כְּבֵד עָלֵי עוֹל סָבַל. וְאֵיךְ אֲנַחֵם: בְּזֶה יוֹם בְּכָל
 שָׁנָה. עֵידוֹן עָלֵי שָׁנָה. וְהַנְּנִי עֲגוּמָה וְעֲגוּנָה. יוֹתֵר
 מֵאֵלֶּף שָׁנָה. וְאֵיךְ אֲנַחֵם: גָּבַר חֲרוֹן. וְנִגְנְזוּ אֲרוֹן.
 בְּמִשְׁנֵרֵי שְׁבָרוֹן. בְּמִסְרָבֵי מְרוֹן. וְאֵיךְ אֲנַחֵם: דִּירְתֵי

קינות לתשעה באב

מג

חֲרָבָה. וְעַדְרֵי נִשְׁבָּה. וְרַבַּת אֶהְדִּיבָה. בְּדַד יִשְׁבָּה.
 וְאִךְ אֲנַחֵם: הוּעַל אַרְיָה מְסַכְכוּ. עַל אַרְיָאֵל וְהַסְּבִיכוּ.
 וְהַגְּלָה מְסַכּוּ. מִנְחָרְנוּ וְנִסְכּוּ. וְאִךְ אֲנַחֵם: וְהַרְג
 הַמוֹנִים. מְשׁוּחֵי שְׂמָנִים. בְּאוּוֵי נְמָנִים. פָּרְחֵי כַהֲנִים.
 אֲלָפִים שְׂמוֹנִים. וְאִךְ אֲנַחֵם: זַנְבֵם כְּחֵיוִי וְהַדְּבִיא.
 בַּעֲזַרַת הַמִּלְכִּיָּא. אַרְיֹזֶךְ כְּמוֹ לְבִיָּא. עַד דַּם כְּהֵן
 וְנִבְיָא. וְאִךְ אֲנַחֵם: חָרַשׁ לְמִשׁוּאוֹת. עִיר מְלֵאָה
 תְּשׁוּאוֹת. בְּתֵי סוּפְרִים וּמְשָׁנִיּוֹת. יוֹתֵר מֵאַרְבַּע מְאוֹת.
 וְאִךְ אֲנַחֵם: טָסְרוּ מְדֵי. לְאַבְדַּר חַמּוּדֵי. וּמְשָׁלָה
 בְּמַחְמְדֵי. בְּקָרְעֵי מְדֵי. וְאִךְ אֲנַחֵם: יַעֲצָה לַחֲנֵק. בְּנֵי
 גוֹר מְזִנְק. בְּפָה אֶחָד לְשִׁנְק. זֶקֶן וְיֵשִׁישׁ וְיוֹנֵק. וְאִךְ
 אֲנַחֵם: כְּבָדָה שְׁלִישִׁית. עַל קוֹדֶשׁ רֵאשִׁית. בְּשִׁצְפָה
 חֲרִישִׁית. בְּתַה לְהִשִּׁית. וְאִךְ אֲנַחֵם: לַחֲצָה לַחֲלֵק.
 בְּנֵי חֵלֵק וְחוֹלֵק. שְׂאִין לְכֶם חֵלֵק. בְּשֵׁם אֵשׁ דּוֹלֵק.
 וְאִךְ אֲנַחֵם: מְרַדָּה יוֹן. גּוֹלָה עוֹן. גְּרוּשַׁת בְּטִישׁ הַיּוֹן.
 נְתוּנִים לְזַעוֹן. וְאִךְ אֲנַחֵם: נִזְעָדוּ עִם אֲדָמוֹן. מוֹאֵב
 וְעַמּוֹן. לְהַשְׁבִּית אָמוֹן. וּלְהַחְרִיב אֲרָמוֹן. וְאִךְ אֲנַחֵם:
 סָלָה כָּל אֲבִירֵי. וְעַדְרֵי חֲבִירֵי. וְהַבְּלָגוּ גְבוּרֵי. לְעֵין
 כָּל עוֹבְרֵי. וְאִךְ אֲנַחֵם: עֵיפָה נַפְשֵׁי לְהוֹרְגִים. לְמִסְפָּר
 הַהַרוּגִים. בְּאֵיל עוֹרְגִים. וְעַלְיָה נְהַרְגִים. וְאִךְ אֲנַחֵם:
 פָּלְצוּ בַיּוֹם קָרֵב. בְּמִזְרָח וּבְמַעְרָב. עַל דְּמִים מְעוֹרָב.
 קָהַל וְעַם רָב. וְאִךְ אֲנַחֵם: צָרוֹת עַל צָרוֹת. זוּ מִזוּ
 מְצִירוֹת. גְּדוּלוֹת וּבְצוּרוֹת. אַרוּכוֹת וְלֹא קְצוּרוֹת.
 וְאִךְ אֲנַחֵם: קָשְׁרוּ צַנְתָּם. וְחָגְרוּ חֲנִיתָם. וְאַסְפוּ
 מַחֲנוֹתָם. וְהִאֲרִיכוּ לְמַעַנִּיתָם. וְאִךְ אֲנַחֵם: רַבּוֹת
 אֲנַחוֹתֵי. וְעַצוּמוֹת קִינּוֹתֵי. רַבּוּ נְהַמוֹתֵי. וְאַתָּה יי' עַד
 מְתֵי. וְאִךְ אֲנַחֵם: שְׂמַעַת חֲרַפְתָּם. חֲרַפוּנֵי בְשַׁפְתָּם.

קִינֹת לַתִּשְׁעָה בָּאָב

שָׁבַתְתֶּם וְקִימַתֶּם. אֲנִי מִנְגִינָתְךָ. וְאִךְ אֲנַחֵם: תִּקְוֹתְכֶם
 אֵיפֹה. מִדֵּה לָכֶם פֹּה. וְחָרָה אַפּוֹ. וְאִין עוֹד לְרַפָּא.
 וְאִךְ אֲנַחֵם: תִּשְׁוֹבוּתֵיכֶם נִשְׁאַרְהָ מֵעַל. הַזְנוּנִי עוֹבְדֵי
 הַבַּעַל. עַד יִשְׁקִיף מִמֵּעַל. מוֹרִיד שְׂאוּל וְיַעַל. וְאִין
 אֲנַחֵם:

מיוסד ע"פ ס"ז ולכסוף חתום סס המחדר קלוימוס הקטן:

אֲמַרְתִּי שְׁעוּ מִנִּי בְּבָכִי אֲמַרְר. מִר נִפְשֵׁי וְרוּחֵי
 אֲקַרְר. עִם לְוִיתֵן הַעֲתִידִים לְעוֹרֵר: בְּבָכִי יַעֲזֹר עָלַי
 יִגְוֶנֶה. בַּת עַמִּי הַתְּאֵבְכִי בְּגִינֶה. אֵל תִּתְּנִי פּוֹגַת לָךְ.
 וְאֵל תִּדּוּם בַּת עֵינֶיךָ: גְּעִי בְּבִכְיָה מְעַטְרַת בַּעֲלִיזוֹת.
 הָיִית מִקְדָּם וְהִנֵּה לְבָזוֹת. אֵיכָה נִהְיִיתָה הִרְעָה הַזֹּאת:
 דָּמִי אֵל תִּתְּנִי פְלִטָה הַנִּשְׁאַרְהָ. הָרִימָה קוֹל וְזַעֲקִי
 מִרָה. כִּי שָׁבַר עַל שָׁבַר נִקְרָא: הֵן לְאוֹמִים עַת נִקְבְּצוּ.
 חֵי עָלֶיךָ כְּרוֹת בְּרִית כְּחַפְצוֹ. עַל עַמְּךָ יַעֲרִימוּ סוֹד
 וְיִתְיַעֲצוּ: וְנִכְלוּ מִזְמוֹת נְטוֹרַת אֲשׁוּרֵי לְמַעוֹד. אַחֲרֵי
 הַנִּבָּר לְהַחֲבִיל וּמִפְּחַד לְרַעוֹד. אָמְרוּ לְכוּ וְנִכְחִידֶם
 מִגּוֹי וְלֹא יִזְכַּר שֵׁם יִשְׂרָאֵל עוֹד: זֹאת הַשְּׁמִיעוּ בְּנֵי
 מְקוֹרְאֵי. לֹו נִחַל אִם יִקְטְלֵנוּ נַעֲרִיץ לְמוֹרְאֵי. הַבֵּן
 יִי זָבַח הַקְּדִישׁ קְרוּאֵי: חֲלָלִי אִזּוּ הִרְבּוּ וְהִרְגוּ טוֹבֵי.
 יִסְרוּנִי קִשּׁוֹת צָרִי וְאוֹיְבֵי. הַמַּכּוֹת הָאֵלֶּה הִבַּתִּי בֵּית
 מֵאֲהָבִי: מוֹרְדָתִי מֵאֲהָלִי כִּי מֵאֲנַתִּי בָם לְהַשְׁתַּתֵּף.
 הַשְּׁמִידוֹ גְּבוּרֵי פִלֵּם בְּחַתֵּף. כָּל נִתַח טוֹב יִרְדֵּךְ וְכַתֵּף:
 יַחַד לְטַבַּח הוֹבְלוּ כְּשִׁלְאִים וְגִדִּים. בְּנֹת מְחוּטְבוֹת
 מִשְׁבָּצוֹת עֲדֵי עֲדִים. גְּמוּלֵי מַחֲלָב עֲתִיקֵי מִשְׁדֵּיִם:
 כָּבֵשׁ הָאֵב רַחֲמֵי לְזָבַח. יִלְדֵי הַשְּׁלִים כְּכָרִים לְטַבַּח.
 הַבֵּן לְבָנִי מִטַּבַּח: לְאֲמוֹתֶם נוֹאֲמִים הִנְנוּ נִשְׁחַטִּים
 וְנִטְבָּחִים. כִּהֵקְדִישׁוֹם לְטַבַּח וְהַתִּיקוֹם לְאַבְחִים.

נָשִׁים פָּרִים עוֹלָלֵי טְפוּחִים: וּמִי יִשְׁמַע וְלֹא יִדְמַע. הַבֵּן
 נִשְׁחַט וְהָאֵב קוֹרֵא אֶת שְׁמַע. מִי רָאָה כְּזֹאת וּמִי שָׁמַע:
 גִּת בֵּית הַיָּפֶה בְּתוֹלַת בֵּת יְהוּדָה. צִוְּאָרָה פִּשְׁטָרָה
 וּמֵאֲכֵלֶת הַשְּׁחִיזָה וְחֻדְדָה. עֵינַי רָאִיתָהּ וְתַעֲדָה: סִגְפָה
 הָאֵם וּפְרָחָה רוּחָה. וְנִפְשָׁה הַשְּׁלִימָה לְטִבָּה אֲרוּחָה
 כְּאַרְחָה. אִם הַבְּנִים שְׁמַחָה: עֲלִצוּ הַבְּנוֹת כְּנוֹסוֹת
 וְאַרוּסוֹת. לְאַבְחַת חֶרֶב לְקֹדֶם דְּצוֹת וְשִׁשׁוֹת. דָּמָם
 עַל צַחִיחַ סִלַּע לְבִלְתִּי הַכְּסוֹת: פּוֹנֵה הָאֵב בְּכַמִּי
 וַיִּלְלָה. עֲצַמוּ עַל חֲרָבוֹ לְדַקּוֹר וּלְהַפִּיקָה. וְהוּא
 מִתְּגוֹלָל בְּדָם בְּתוֹךְ הַמַּסְלָה: צְדָקָה דִּינָה פּוֹרְיָה
 בְּהַקְרִיבָה עֲנִיפָה. תַּמּוֹר מְזַרְק דָּם קִבְּלָה בְּכַנְפֶיהָ.
 תַּתִּיפַח תַּפְרֵשׁ כַּפֶּיהָ: קוֹרוֹתֵי מִי יְנוּד שׁוֹד וְשֹׁבֵר
 יִשְׁתַּרְג. מַחְמַד עֵינַי כְּנִמְסַר לְחֶרֶב וּלְהַרְג. אִם כְּהַרְג
 הַרוּגֵי הוֹרֵג: רַעֲיוֹנַי נִבְהָלוּ וְאַחֲזוֹתַי פְּלָצוֹת וְשֹׁבֵר.
 בְּאֶחָד נִמְצָא הַכְּתוּב בּוֹ תִקְוָה וְסִבֵּר. כִּי זֶה לְבַדּוֹ
 יָבֹא לִירְבָעָם אֵל קֶבֶר: שְׁלֵם נִמְצָא בְּכֹל פְּעֻלָּו.
 נִפְשׁוּ לְטִבָּח הַשְּׁלִים מִפְּחַד חִילוֹ. גַּם קְבוּרָה לֹא
 הִוָּתָה לוֹ: תַּתִּי לְבִי מִצָּא וְזוֹכֵן עֲנִינִיו. יִדְעֵתִי אֲנִי
 צְדָק וַיִּשָּׁר דִּינָיו. וְטוֹב יִהְיֶה לִירְאֵי הָאֱלֹהִים שִׁירְאוּ
 מִלְּפָנָיו: קְדוּשָׁיו לֹא יֵאֱמִין הַשְּׁלֵם עֲוֹנוֹתָם לְשַׁעֲרָה.
 סִימָן טוֹב לְאָדָם שְׁלֵא נִסְפַד וְנִקְבַר כְּשׁוֹרָה. בְּיוֹם
 עֲבָרָה לֹא יִרָא: לֹאֵת יִחַרַד לְבִי יִתַר בְּחֻלְחָלָה.
 גְּבוּרֵי גִרְעָצוֹ וְנִכְנָעוּ לְהַשְׁפִּילָה. כְּגִבּוֹר לְפָנַי בְּנֵי
 עוֹלָה: וְעַד מְתֵי תִהְיֶה כְּגִבּוֹר לֹא יוּכַל לְהוֹשִׁיעַ.
 לְעִינָיו בְּיוֹגִים גְּמַת דָּם עֲבָרֵיךָ תוֹדִיעַ. אֵל נְקָמוֹת
 יי אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: נְקוּם נְקָמְתִי מֵאֵת מְעַנִּי. עַתָּה
 נְקָמָה הִיא לְדוֹן דִּינִי. אֵל קָנָא וְנוֹקָם יי: יי כְּגִבּוֹר

קינות לתשעה באב

צא יְדֵי חֹזֶק פָּרַע. שׁוֹבֵר כְּתוֹב שְׁטַר חוֹב תִּקְרַע.
 שְׁבוֹר זְרוּע רָשָׁע וְרַע: מְמָרוֹם בְּהִסִּיק אִישׁ בְּמַעֲזִיבָה
 וְתִקְרָה. חוֹמַת אִישׁ סָבִיב שׁוֹמְרָה וּבֵית דִּירָה. שְׁלֹם
 יְשָׁם הַמְּבַעֵיר אֶת הַבְּעֵרָה: וְכַעַל גְּמוּלוֹת נָא יְשָׁם.
 מְקַטְרִיגֵי תַפִּיל מְהֵרָה וְתַכְלֵם. וּגְמוּלוֹת יִי שְׁלֹם
 יְשָׁם: סָף רַעַל לָהֶם תִּשְׁקָם. בְּכּוֹס רַחֵב וְעַמּוֹק
 לְסַפְּהֶם. וְעַנִּי עִמָּךְ הָקָם תִּקִּים: הַעַל כֵּן נִקְרָאתָ
 אִישׁ מְלַחֵמָה. אוֹמְרִים יְדִינוּ רָמָה. וְעִמָּךְ לֹא רוֹחֵמָה:
 קְדוֹשׁ עֲשֵׂר לְשִׁמָּךְ עֲבוּרָךְ הָאֵל. וּכְנֵה הַרִיסוֹת
 וְחֲרֻבוֹת אֲרִיאֵל. תִּרְחַם צִיּוֹן וַיִּשְׂרָאֵל: טָפְסֵי דָמֵי אַחַת
 לְאַחַת מְנוּיוֹת. וַיִּזוּ נִצְחָם עַל בְּגִדֶיךָ בְּפוֹדֶפְךָ הַיּוֹת.
 דְּמַעוֹתֵינוּ כְּנֹאדָךְ קְהִיּוֹרַת: נִלְאַיתִי נִשְׂא אֶת כָּל
 הַתְּלָאָה. מֵהָר גְּאוּלְתִּי וְתַחֲשִׁישׁ הַמְּרָאָה. כִּי יוֹם נָקָם
 בְּלִבִּי וּשְׁנַת גְּאוּלֵי בָאָה:

סו המצטר מנחם כפלים צד יעקב חזק:

מְעוֹנֵי שָׁמַיִם שְׁחָקִים יִזְבְּלוּךְ. מְלֵאִים מְהוֹדָךְ.
 וְהֵם לֹא יִכְבְּלוּךְ. וְאֵף כִּי הַבֵּית: מַה שׁוֹב וּמַה
 נָעִים. שְׁבִתָּךְ עִם רַעִים. בְּכַנְפֵי צַעֲצוּעִים. יַעַן הָיָה
 עִם לְכַבְּךָ. לְכַנּוֹת בֵּית: נְאוּר אֲהַבְתָּךְ. הֲרֵאִיתָ
 לְעַמָּךְ. כִּי הֵם נִחְלַתָּךְ. וְלִידַע כִּי שְׁמָךְ. נִקְרָא עַל
 הַבֵּית: נְכָרִים שֵׁם בָּאוּ. וְעַמִּים הָרַ יִקְרָאוּ. אוֹתוֹתֶיךָ

מעוני Der im Himmel du weilest, und dem zum Sitze dienen die Wolken, die voll deiner Majestät dich nicht zu fassen vermögen, und der Tempel hätte dies vermocht! Wie lieblich und schön war's, als freundlich schirmend du bei uns geweilt; als du beschlossdest dennoch einen Tempelsitz zu gründen! Da zeigtest deinem Wolke du, daß dein Erb' es sey, und ließest es erkennen, daß deinen Namen trägt das Haus. Da walleten Fremdlinge aus allen

ראו. לִמְעַן יֵרְאוּ. וּכְבוֹד יי על הַבַּיִת: חֲמַאי בִּי עֲצֵמוּ
 אֲכַלְתֵּנִי קִנְאוֹה. וְעָרָה צָר הַיְסוּד. שְׁמַנִּי שׂוֹאֵה.
 וְנָתַן אֶת הַבַּיִת: חֲמוּדֵי אוֹצְרֵיהֶם. הִבִּיאוּ בְּהַכְלִיָּהם.
 מָלְאוּ כְרִיסֵיהֶם. וְצָוָה הַכֹּהֵן. וּפָנּוּ אֶת הַבַּיִת: מִדּוֹעַ
 נִתְּכָה. וְחִמָּה לֹא שָׁכְכָה. עַל מַה זֶה עָשָׂה. צוּרֵנוּ
 כָּכָה. לְאֶרֶץ הַזֹּאת וְלַבַּיִת: מְקוֹם כְּהֵנִי נִגְשׂוּ. וְשֵׁם
 יִתְקַדְּשׁוּ. וְהֵן בְּעַת רְפָסוֹ. הַמּוֹן גּוֹיִם רָגְשׁוּ. נִסְבּוּ עַל
 הַבַּיִת: בַּת קוֹל הִיא עוֹנָה. מַה תִּתְּמָהוּ פָּגַע. סָמַל
 הַקִּנְאוֹה הַבְּאֵתָם. וּכְנָנַע נִרְאָה לִי בַּבַּיִת: רַב־יִצַּח
 עוֹדָם מְלֹא. שׁוֹכֵן בְּהִיכְלוֹ. הִתְעַשׂוּ צָרָה לֹו. עוֹר
 וּפֶסֶח. לֹא יָבֵא אֶל הַבַּיִת: יַעַן הִשְׁחַתְּתֶם. מִצְאוּנְכֶם
 רָעוֹת. חֲלַל הַמְּקַדָּשׁ. וְהִנֵּה מִגְרָעוֹת. נָתַן לַבַּיִת:
 קְרוֹשׁ יִתְעַשֶּׂת. אָמַת לָנוּ בּוֹשֶׁת. יִשְׁלַח תַּחְבוּשֶׁת.
 וְחֲטֵא אֶל יִשֶׁת. וְחֲטֵא אֶת הַבַּיִת: בְּמִקּוֹר הַנִּפְתָּח.

Nationen hin zum Tempelberge; da seine Wunder sie sahen, und die Herrlichkeit Gottes im Hause. Da häufte Sünden ich, und ward vom Reide verzehrt, und bis auf den Grund ward feindlich ich zerstört und mit mir auch das Haus. Die Schätze führte nach andern Pallästen man, und vom Priester ward geräumt das Haus. Ach, warum ergoß der unversöhnliche Zorn sich denn so? Warum verfuhr der Hört also mit diesem Lande und dem Hause? Die Stätte, worauf meine geweihten Priester geweiht, wie wurde von Entwürdigten sie betreten? Warum feindlich umzogen das Haus? Doch eine Stimme tönt hernieder: was staunet ihr darob? des Göbenthumes Bild habt ihr hieher gebracht, dies war der Brandschaden, der im Haus sich zeigte! Ihm, der da weist im weiten All, das da sein Tempelsiß, habt ihr zu Nebenbuhlern gegeben, Göbken blind und lahm, die nimmer kommen sollten in das Haus. Dieweil ihr entartet, trafen Unglücksfälle euch, ward entweiht das Heiligthum und entwürdiget das Haus. O, daß der Allerheiligste sich doch bedächte, da wahrhaft wir uns schämen; mög' Heilung er uns senden, nicht anrechnen die Schuld und entschuldigen das Haus! Eröffne den übersprudelnden Heilesquell uns, und führe die Monde herbei, daß wieder neu wir grünen, an der

קִנּוּת לַתְּשׁוּעָה כַּאֲב

וּמַעֲלָה עַל שְׂפָה. מְבַבֵּר לְחַדְשָׁיו. וְעֲלִיהוּ לְתַרוּפָּה.
מִתַּחַת מַפְתַּן הַבַּיִת: חֲמוּל עִיר הַחֲרִיבָה. תָּמּוּר מוֹקֵד
שְׂבִיבָה. חוֹמַת אֵשׁ סוֹכְבָה. לְכַבּוֹד תִּהְיֶה בָּהּ. אֵל
דְּבִיר הַבַּיִת: זֶרַע יִשְׂרָאֵל. תָּבִיא בֵּיתְךָ מִלְּבִי. תִּטְהַר
מֵעוֹנֶךָ. וְתִקְרָא אֲנֹכִי פְּנֵיתִי הַבַּיִת: קִדַּשׁ בַּיִת מְעוֹנִי.
וְתָשׁוּב לְמִלּוֹנִי. וּנְקַבְצוּ לְגִינִי. וְהִנֵּה כְבוֹד יי. בָּא
אֵל הַבַּיִת:

מיוסד ע"פ ח"ב 377 אסי חרות:

אֵשׁ תּוֹקֵד בְּקִרְבִּי. בְּהַעֲלוֹתִי עַל לְבִי. בְּצֵאתִי מִמִּצְרַיִם:
קִינִים אָעִירָה. לְמַעַן אֲזַבְּרָה. בְּצֵאתִי מִירוּשָׁלַיִם.
אִז יִשִּׁיר מֹשֶׁה. שִׁיר לֹא יִנָּשֶׂה. ב"ממ:
וַיִּקְוֶן יִרְמְיָהוּ. וְנָהָה נָהָה יִנָּהָה. ב"מי:
בַּיִת הַתְּכּוֹנֵן. וְשִׁכַן הָעֵנָן. ב"ממ:
וְחַמַּת אֵל שְׂכָנָה. עָלַי כְּעֵנָנָה. ב"מי:

Schwelle des Hauses! Erbarme der zerstörten Stadt dich, und statt den Flammen sie preiszugeben, umgebe du mit flammender Mauer sie, und verherrlichend weile in ihren Hallen! Nähere Israel dich wieder, deinen Wohnsitz läuternd, und sprich: ich läuterte mein Haus! Weihe wieder dir zur Residenz mein Heiligthum, und künde mir: die Herrlichkeit Gottes zieht wieder ein in's Haus.

מי עֵיפֶרס גְּלוּהֵן בַּחֲסִי, דֵּעֵן יְהוֹנָתָן זֶמַן הַחַיִּים, אֲלֵךְ יְהוֹנָתָן עִיבִיגִיטן זֹג.

Singe trauernd Klagelieder, denke jener Zeit ich wieder, da ich aus Jerusalem zog.

Ein Lied, das nie vergessen wird, sang Mose, jener fromme Hirt, als u. s. w.

Doch Zirmijahu bot statt Sang, mir nur herben Jammerklang, als u. s. w.

Sah mein Haus sich sehr erheben, von der Wolkenfühl' umgeben, als u. s. w.

Während Gottes Zorneswuth, wie Gewölke auf mir ruht', als u. s. w.

מו

קינות לתשעה באב

ב"ממ:

גְּלִי יָם רָמוּ. וְכַחֲזָמָה קָמוּ.

ב"מי:

זְרוּגִים שָׁטְפוּ. וְעַל רֵאשֵׁי צָפוּ.

ב"ממ:

הִגֵּן שָׁמַיִם. וּמִצּוֹר יָזוּבוּ מַיִם.

ב"מי:

לְעֵנָה וּמְרוֹרִים וּמַיִם הַמָּרִים.

ב"ממ:

הַשָּׁבִים וְהָעֲרִב. סְבִיבוֹת הַר הַחֹרֵב.

ב"מי:

קוֹרָא אֵל אֶבֶל. עַל נִהְרוֹת בְּכָל.

ב"ממ:

וּמְרֵאָה כְּבוֹד יי. כְּאֵשׁ אוֹכֵלֶת לְפָנָי.

ב"מי:

וְחָרֵב לְטוֹשָׁה. וְלַטֵּבַח נְטוֹשָׁה.

ב"ממ:

זָבַח וּמִנְחָה. וְשִׁמְן הַמִּשְׁחָה:

ב"מי:

סְגוּלַת אֵל לְקוּיָהּ. כְּצֵאֵן לְטִבְחָהּ.

ב"ממ:

חֲגִים וְשִׁבְתוֹת. וּמוֹפְתִים וְאוֹתוֹת.

ב"מי:

הַעֲנִית וְאֶבֶל. וְרֹדֶף הַהֶבֶל.

Sah gleich Mauern, Meereswellen, sich erheben, fest sich stellen, als u. s. w.

Indeß Wogen ungehemmt, ungestüm mein Haupt umschwemmt, als u. s. w.

Himmelskost nur war mein Brod, Wasser, das der Fels mir bot, als u. s. w.

Indeß Wermuth mich genährt, bitt're Tränke ich geleert, als u. s. w.

Frühe wie am Abend stand, ich an heil'gem Herebs Stand, als u. s. w.

Doch rief mich's im Trauerton, hin zum Strom von Babilon, als u. s. w.

Die Erscheinung Gottes sah, zehrend Feuer ich da nah', als u. s. w.

Doch das Schwert, so scharf gewest, würgend war's auf mich gesetzt, als u. s. w.

Opfergaben nannt' ich mein, und das Salböhl, duftend fein, als u. s. w.

Gleich dem Lamm zur Schlachtbank hin, mußte Gottes Liebling zieh'n, als u. s. w.

Konnte Gottes Feste feiern, sah des Wunder sich erneuern, als u. s. w.

קינות לתשעה באב

ב"ממ:	טוּבוֹ אוֹהֲלִים . לְאַרְבַּע דְּגָלִים :
ב"מי:	אֶהְיֶה יִשְׁמַעֲאֵלִים . וּמַחֲנֹת עַרְלִים .
ב"ממ:	יֹזֵבֵד וְיִשְׁמִיטָה . וְאַרְצָן שׁוֹקֵטָה .
ב"מי:	מְכוּר לְצַמִּיתוֹת . וְכָרוֹת וְכַתּוֹת .
ב"ממ:	כַּפּוֹרֶת וְאַרְזָן . וְאַבְנֵי זָכָרוֹן .
ב"מי:	וְאַבְנֵי הַקֶּלֶע . וְכִלְי הַפֶּלַע .
ב"ממ:	לְוַיִּם וְאַהֲרֹנִים . וְשִׁבְעִים זִקְנִים .
ב"מי:	נֹזְגִשִׁים וּמוֹזְנִים . וּמוֹכְרִים וְקוֹנִים .
ב"ממ:	מִנְשֵׁה יֶרַעֲנוּ . וְאַהֲרֹן יִנְחֵנוּ .
ב"מי:	נְבוּכַדְנֶצַּר . וְאַנְדִּרְיָנוּס קֵיסָר .
ב"ממ:	נְעֻרֹךְ מִלְחָמָה . וַיִּי שָׁמָּה .

Fastend mußte ich trauernd klagen, und nach eiteln Dingen jagen, als u. s. w.

Lieulich war der Zelte Zier, von der Volkes Fahnen vier, als u. s. w.

Doch Ismaels Zelte sah, ich als Feindeslager da, als u. s. w.
Zubel- und Erlassungsjahr, feiert' frei ich von Gefahr, als u. s. w.

Doch leibeigen ward verkauft, ich, zerstoßen und zerrauft, als u. s. w.

Bundeslad' war mein Vermächtniß, und die Steine zum Gedächtniß, als u. s. w.

Schleudersteine trafen mich, Todeswaffen, fürchterlich, als u. s. w.

Hatte Lewi, Ahron im Ornat, siebzig Weise, die im Rath, als u. s. w.

War von Drängern rings umstellt, und gekauft, verkauft ums Geld, als u. s. w.

Mose war's, der unser Hort, Ahron leitete uns dort, als u. s. w.

Doch Nebukadnezar nah'n, sah ich mir und Andrian, als u. s. w.

War gar bald zum Kampfe fertig, weil der Herr mir gegenwärtig, als u. s. w.

Doch er zog nach fernen Höh'n, und ich konnt' ihn nimmer sehn, als u. s. w.

קִנּוּת לַתְּשׁוּעָה בֵּאֵב

מז

רַחֵק מִמְּנִי . וְדַהַּ אֵינְנִי .
 ב"מ: סִתְּרֵי פְּרוּכֹת . וְסִדְרֵי מְעַרְכֹת .
 ב"מ: חֲמָה גִתְּכֹת . וְעַלֵי סוֹכְכֹת .
 ב"מ: עוֹלָה וְזִכָּחִים . וְאִישֵׁי נִיחוּחִים .
 ב"מ: בַּחוּץ מִדְּקָרִים . בְּנֵי צִיּוֹן הַיְקָרִים .
 ב"מ: פְּאָרֵי מְגִבְעוֹת . לְכַבּוֹד נִקְבְּעוֹת .
 ב"מ: שְׂרִיקוֹת וְתַרְוֵעוֹת . וְקוֹלוֹת וְזוּעוֹת .
 ב"מ: צִיץ הַזָּהָב . וְהַמִּשְׁלֵל וְרֹהֵב .
 ב"מ: הַשְּׁלֶךְ הַנְּזוֹר . וְאַפְסֵי הָעוֹזֵר .
 ב"מ: קְדוּשָׁה וְנִבְוָאָה . וְכַבּוֹד יְיָ נִרְאָה .
 ב"מ: נִגְאָלָה וּמִזְרָאָה . וְרוּחַ הַטּוֹמְאָה .
 ב"מ: רָנָה וִישׁוּעָה . וְחַצוֹצְרוֹת הַתְּרוּעָה .

Stand zunächst der Vorhangshülle, opfernd in geweihter Stille, als u. s. w.

Während sich der Grimm ergoß, mich wie Nebelnacht umfloß, als u. s. w.

Hatte Brand- und Freuden Spenden, Wohlgeruch in meinen Händen, als u. s. w.

Während frei durchbohrt, erschlagen, Zions edle Jünger lagen, als u. s. w.

Hatte Turbane der Pracht, mir zur Haupteszier gemacht, als u. s. w.

Indeß schmähend lauter Hohn, mich verfolgt im Donnerton, als u. s. w.

Trug das Stirnblech stolz und frei, daß es Schmuck der Herrschaft sei, als u. s. w.

Doch die Krone sank dahin, und das Heil sah ich entflieh'n, als u. s. w.

War zur Profetie geweiht, sah der Gottheit Herrlichkeit, als u. s. w.

Doch geächtet und geschändet, und vom Irrsinn ganz verblendet, als u. s. w.

Heilesruf tönt' mir im Au, fröhlicher Trompetenschall, als u. s. w.

קינות לתשעה באב

מח

אוֹיָהּ. בְּגִין הַנְּאָרָג. גִּדַּשׁ בְּמוֹרָג. אוֹי מָה הָיָה לָנוּ:
 טְלָאִים מְבוֹקְרִים. מְנִי גַעְדָּרִים. אוֹיָהּ. וְטַפְעוֹרֵת
 סְדוּרִים. וְנִנְסִין הַהֲדוּרִים. אוֹי מָה הָיָה לָנוּ: יוֹפִי
 נִבְרַכְתָּ. אֵיכָה נִהְפַּכְתָּ. אוֹיָהּ. וְגַפְּנִי וּפְרוּכְתָּ. וּמִנַּחַת
 מְרַבְּכָתָּ. אוֹי מָה הָיָה לָנוּ: כִּיזוֹר עִם כְּפוֹ. הַתְּעִיף
 בּוֹ וְאִינוּ. אוֹיָהּ. הִנֵּר עִם שִׁמְנוֹ. לָקַח מִמְּעוֹנוֹ. אוֹי
 מָה הָיָה לָנוּ: לֶחֶם הַפָּנִים. שָׂאוּ עָלָיו קִינִים. אוֹיָהּ.
 וְטוּרֵי רְמוֹנִים. לְמַרְמֵס נְתוּנִים. אוֹי מָה הָיָה לָנוּ:
 מְנוּרָה הַטְּהוּרָה. אֲזָרָה נִעְדָּרָה. אוֹיָהּ. וּמִגְרָפָה יִקְרָה.
 נְטוּלָה וַחֲסִירָה. אוֹי מָה הָיָה לָנוּ: נוֹי יָם הַנְּחוּשָׁת.
 לְעוֹבְדִים לְבוֹשֶׁת. אוֹיָהּ. וּמַעֲשֵׂה הַרְשָׁת. וַחֲלוּרֵת
 מְרַחֶשֶׁת. אוֹי מָה הָיָה לָנוּ: סִלְתוֹת וְנִסְכִּים. מְנִי
 נִחְשָׁכִים. אוֹיָהּ. וּבוֹעֵז וְגַם יָכִין. לְאָרֶץ נִשְׁלָכִים. אוֹי
 מָה הָיָה לָנוּ: עַל מַחְתָּה וּמְזֻרְק. אוֹיֵב שֵׁן חֶרֶק. אוֹיָהּ.
 טְנִי גַם כּוֹז זֶרֶק. וְאֵת חֲרָבוֹ הַכָּרֵק. אוֹי מָה הָיָה לָנוּ:
 פְּשָׁפְשִׁים וְשַׁעֲרִים. אֲרֻצָּה נִגְרָרִים. אוֹיָהּ. הַתְּמִים
 וְהָאוּרִים. אֵיכָה נִסְתָּרִים. אוֹי מָה הָיָה לָנוּ: צְפִירוֹת
 מְעֻטָּפוֹת. בְּאֵיכָה נִהְדָּפוֹת. אוֹיָהּ. לְשִׁכּוֹת הַיְפוֹת.
 וּבֵית הַחֲלָפוֹת. אוֹי מָה הָיָה לָנוּ: קִיר מִגֵּן עֲרָה.
 וְקֶרֶקֶר הַהֲרָה. אוֹיָהּ. וְזֶרְקוֹ הַפָּרָה. וְשֶׁרְפוֹ הַפִּירָה.
 אוֹי מָה הָיָה לָנוּ: רֵאשֵׁי מִשְׁמְרוֹת. סְבוּכִים בְּצִרוֹת.
 אוֹיָהּ. וְשָׂרֵי הַעֲשָׂרוֹת. בְּיַד בְּעָלֵי חֲטָרוֹת. אוֹי מָה
 הָיָה לָנוּ: שַׁעֲרֵי פֶת רַבִּים. לְזֹאכֵי עֲרָכִים. אוֹיָהּ.
 לָקַחוּ כְרוּבִים. תְּפִים וְאַבּוּכִים. אוֹי מָה הָיָה לָנוּ:
 תְּאִים הַנְּאִים. לְכָנִים הַשְּׁנוּאִים. אוֹיָהּ. בְּפֹז מְסֻלָּאִים.
 לְחִלְדוֹת הַסְּנָאִים. אוֹי מָה הָיָה לָנוּ: בָּנִים הַיְקָרִים.
 בְּחֻרְבוֹת נִדְקָרִים. אוֹיָהּ. לְוִים הַמְּשׁוֹרָרִים. וְכֹהֲנִים

קינות לתשעה באב

המקטירים. אוי מה היה לנו: רזבים ופרחים. לחצים
 ושלחים. אויה. בכורות וטפוחים. בִּגְזוֹן נְאֻנְחִים.
 אוי מה היה לנו: ומפתחות זרקו. בשורם פי לקו.
 אויה. בעזון נמקו. וכפיים ספקו. אוי מה היה לנו:
 בפות ובזיכים. מני נפסקים. אויה. ובני נאנקים.
 בארץ מרחקים. אוי מה היה לנו: חי חזבו גברה.
 וציץ טהור נשבה. אויה. גר מערב ככה. ושמחת
 בית השואכה. אוי מה היה לנו: גדים בני עדינה.
 על בני מי מנה. אויה. פאר בגדי כהונה. בידם
 נתנה. אוי מה היה לנו: קטורת געדרת. וארון
 וכפורת. אויה. תכן בזרת. תקבץ נפורת. ישועה
 תהיה לנו:

מיוסד ע"פ ח"צ זלצקי חרות:

אכל אעזר. אנינורת אנגר. אויה לי: בבכי
 אמר. בחמת צורר. דרכי סורר. אללי לי: גלות
 ארך. ולפי הרך. אויה לי: דרך ופרך. נחשירך.
 וצדו חרך. אללי לי: המעט מבאישי. חללו מקדשי.
 אויה לי: והם בזו קדשי. החללו ממקדשי. וזללו
 קדושי. אללי לי: זמן שנת תתנ"ו. בן אלמחזור רנ"ו.
 אויה לי: חיילור זינו. מקומם פנו. בארבה נמנו.
 אללי לי: טרף בקשו. ועלי הקשו. אויה לי: יראתם
 קשקשו. ואותות הקשו. ואלו עקשו. אללי לי: כופר
 מאסו. ונפשות חמסו. אויה לי: לוי בוססו. כהני
 בושסו. צנועים אנסו. אללי לי: מתי חרב מהדמים.
 באפס דמים. אויה לי: נבלת תמימים. בלי מומים.
 היו שוממים. אללי לי: סחוב והשדה. ערום ללכלך.
 אויה לי: עוברי בכל פלך. חיל ירב מלך. ורדו

קִינוֹת לַתְּשׁוּעָה כֹּאב

מט

בְּפֶלֶךְ. אֵלָלִי לִי: פְּרִיעָה וּפְרִימָה. עַל תּוֹרַה תְּמִימָה.
 אֹיֵה לִי: צָר בְּיַד רָמָה. הַמְסַכֵּן תְּרוּמָה. נִם לְהַחְרִימָה.
 אֵלָלִי לִי: קוֹל בְּתִי כְּנִסְיוֹת. וּבְתִי תוֹשִׁיּוֹת. אֹיֵה לִי:
 רַחֲמַנְיֹוֹת. בְּיַדִּי הֵן נְקִיּוֹת. זְבַחִי רְאִיוֹת. אֵלָלִי לִי:
 שְׁלָמִים וְעוֹלוֹת. חֲתָנִים וְכִלּוֹת. אֹיֵה לִי: תּוֹדוֹת
 וּבְלִילוֹת. בַּחוּרִים וּבְתוֹלוֹת. וְשׁוֹבֵי קַהְלוֹת. אֵלָלִי לִי:
 אַחִים גַּם יָחַד. גִּשְׁפָּךְ דָּמָם בְּאַחַד. אֹיֵה לִי: בֵּן
 אֲחִיוֹת בְּפֶחַד. בְּיִרְאַת שֵׁם הַמְּיוֹחַד. לְטַבַּח לְהֶאֱחָד.
 אֵלָלִי לִי: הוֹגֵי מַלְחָמוֹת סֶפֶר. גִּשְׁף וְצֶפֶר. אֹיֵה לִי:
 חֵיד אֲמָרֵי שֶׁפֶר. מְלֵא חֶצְצֵן וְאֶפֶר. וְאִיֵּה שׁוֹקֵל
 וְסוֹפֵר. אֵלָלִי לִי: הִהְיִתָּה זֹאת מֵאֵז. עָלָה עִם לוֹעֵז.
 אֹיֵה לִי: לְהַשְׁמִיד הוֹעֵז. אָסַף עִם עֵז. אָרַם וְלוֹעֵז.
 אֵלָלִי לִי: בִּקֵּשׁ עָרַב וּבִקֵּר. רַק לַעֲקוֹר וּלְעַקֵּר. אֹיֵה
 לִי: בְּאֵין דּוֹרֵשׁ וְחוֹקֵר. יוֹם אָרַם לַעֲקֵר. וְלֹא לְגַרֵם
 לְבִקֵּר. אֵלָלִי לִי: מְקַיֵּם הַבְּרִית. לוֹגֵי הוֹתִיר שְׂאֵרִית.
 בְּגִיא נְכָרִית. כְּשֶׁר שְׁעֵרוֹרִית. יִדִּדַת עֲבָרִית. רוּחַם
 מֵהַבְּרִית. וַיֵּשׁ תִּקְוָה לְאַחֲרִית: בְּאֵין דּוֹרֵשׁ לְשׁוֹב
 וּלְרַחֲמָה. יְמִינָךְ לְרוּמָמָה. שׁוֹכֵן שְׂמִימָה. עוֹרֵי וְקוּמָה
 דְּהִתְקוּמָמָה. וְשִׁכְנָה קָמָה עַל מְקוּמָה:

סס המחנה יהודה זלטי חרות:

יוֹם אֲכַפֵּי הַכְּבֹדָתִי. וַיִּכְפְּלוּ עוֹנֵי. בְּשִׁלְחֵי יַד בְּרַם
 נְבִיא. בַּחֲצַר אֵל מְקַדֵּשׁ יי. וְלֹא כִסְתוּרוֹ אֲדָמָה.
 עַד בֵּא חָרַב מוֹנֵי. וְלֹא שָׁקַט עֲרֵי הוֹקֵם. וְגַם הַפְּלִיא
 פְּלִילִיָּה. וַיִּרַב בְּבֵת יְהוּדָה תְּאֵנָה וְאַנְיָה: הִיָּה הוֹלֵךְ
 וְסוֹעֵר. עַד בֵּא רַב טַבְּחִים. וּבֵא אֵל מְקַדֵּשׁ יי.
 וּמֵצֵא דָמִים רוֹתְחִים. וַיִּשְׁאֵל לְבַעֲבוֹר זֶה. לַפְּהָגִים
 הַזּוֹכְחִים. וַיַּעֲנֶהוּ כִי זֶה הוּא. דִּם קָרְבֵן הַזּוֹכְחִים.

קִינּוֹת לַתְּשׁוּעָה בְּאֵב

וַיִּנְסֶה בְּדָם פְּרִים. וְדָם אֵילִים מַחִים. וְגַם זָכְחוּ זָכָה
 רַב. לַחֲקוֹר מָה הָיָה. וַיִּרְבַּ בְּכַת יְהוּדָה תִּאֲנֶיהָ וְאֲנִיהָ:
 וּבְכָל זֹאת לֹא שָׁקַט. וְעוֹדוּ בָּיִם נִגְרָשׁ. וַיִּבְקֹשׁ
 הַדָּבָר. וַיִּמָּצֵא מִפּוֹרֵשׁ. כִּי דָם אִישׁ הָאֱלֹהִים. עַל
 לֹא חָמַס שׁוֹרֵשׁ. וַיֹּאמֶר נְבוֹרָאֲדָן. גַּם דָּמוֹ הִנֵּה
 נִדְרָשׁ. אִסְפוּ לִי הַכֹּהֲנִים. וְהוֹצִיאוּם מִבֵּית יְהוָה. כִּי
 לֹא אֲשַׁקּוּט עַד יִשְׁקוּט. דָּם הַנִּבְיָא זְכָרְיָה. וַיִּרְבַּ בְּכַת
 יְהוּדָה תִּאֲנֶיהָ וְאֲנִיהָ: דְּבַר יְשִׁישִׁים לְמֵאוֹת. וּבַחֲוָרִים
 לְרַבּוֹאוֹת. וַיִּוָּרַד לְטַבַּח. כַּהֲנִי יִי צְבָאוֹת. וְאִין שָׁקַט
 לְדָם נְבִיא וַיְהִי לְמוֹפֶת וְאוֹת. וְהַכֹּהֲנִים נִשְׁחָטִים.
 וְעֵינַי אָבוֹת רֵאוֹת. וְאֵמוֹתָם לְטַבַּח. גַּם אַחֲרֵיהֶם
 בָּאוֹת. וְאוֹמֵר לְנַפְשִׁי. זֶה חַטָּאתְךָ וְזֶה פְרִיָּהּ. וַיִּרְבַּ
 בְּכַת יְהוּדָה תִּאֲנֶיהָ וְאֲנִיהָ: הוֹסִיף לַחֲרוֹג נְשִׁים. עִם
 יוֹנְקֵי שָׂדִים. וְדָם עוֹלָה בִּינֵיהֶם. בְּדָם יְאוֹר מְצָרִים.
 עַדִּי נִשָּׂא נְבוֹרָאֲדָן. לְבוֹ לְשָׁמַיִם. וַיֹּאמֶר הָאִין דִּי
 בְּכַנּוֹת יְרוּשָׁלַיִם. הַכֵּלָה אֶתְּהָ עוֹשֶׂה לְשֹׂאֲרֵית הַשְּׂבִיָּה.
 וַיִּרְבַּ בְּכַת יְהוּדָה תִּאֲנֶיהָ וְאֲנִיהָ:

שְׂכֹרֶת וְלֹא מֵיִן. הַשְּׁלִיכִי תַפְיָךְ. קָרְחִי נָא וְגוֹזִי.
 וְהַשְׁחִיתִי אַפְיָךְ. שְׂאִי עַל שִׁפְיָם קִינָה. וְסָבִי כָּל
 אַנְפִּיךָ. וְצַעֲקִי לִפְנֵי יְיָ. עַל חוֹרֵב סַפְיָךְ. עַל נַפְשׁ
 עוֹלָלֶיךָ. שְׂאִי אֱלֹוֵי כַפְיָךְ: אִיכָּה בָּא צָר וְאוֹיֵב.
 בְּצִיּוֹן עִיר מַמְלָכֶת. אִיכָּה רָגַל זָרִים. אֲדַמַּת קֹדֶשׁ

שְׂכֹרֶת Die du berauscht, und nicht vom Weine, schleud're
 hin deine frohen Pauken, scheere dich kahl unbeachtend dein
 Aeußeres, und erhebe Klagelieder auf den Höhen, rufe an all
 deinen Grenzen zum Herrn, ob der Zerstörung deiner Hallen,
 ob der Erhaltung deiner Säuglinge, falte die Hände vor ihm!
 Ach, Zion, die Residenz, sie ward feindlich zerstört! Ach, das

נ קינות לתי עה באב
 דורכת. בבוזאם מצאו כהנים שומרי המערכת. ועל
 משמרותם עמדו. ולא עזבו המלאכת. עד אשר
 שפך דמם. כמימי המהפכת. ובה שיטוס ועמו.
 מבית לפרוכת. מקום אשר בהן גדול ירא שם
 ללכת. והחריבו שהיפיד. וחלוני שקופיד. וצעקי לפני
 יי. על הורב ספיד. על נפש עוללד. שאי אליו כפיד:
 קול יללת בת ציון. מרחוק גשמעת. תזעק זעקת
 חשבון. תבכה בכי מפעת. הה כי כוס שתיתי.
 ומציתי קבעת. אכלוני שני אריות. חרודי מלתעת.
 בת בבל השדודה. ובת יון המרשעת. מה תתאונני
 ציון. וחשאתך נודעת. על רוב עונך. גלה עמך
 מבלי דעת. על עיבך צופיד. ושמעך קול תרפיד.
 וצעקי לפני יי. על הורב ספיד. על נפש עוללד. שאי
 אליו כפיד: אל תשמחי אויבתי. על שבר אשר
 הקרני. כי נפלת קמתי. ויי עזרני. הנה יאספני
 אלי. אשר פזרני. ויגאלני מפק צורי. אשר מכרני.

Heiligthum von fremdem Fuß betreten, da, wo auf ihrem heiligen
 Posten, die des Gottesdienstes wartenden Priester standen, be-
 harrlich, bis ihr Blut in Strömen hinsfloß; und der Ort, den
 mit heiliger Scheu der Hohenpriester nur betrat, er ward ver-
 heert; d'rum rufe zum Herrn, ob der Zerstörung deiner Hallen,
 und ob der Erhaltung deiner Säuglinge falte die Hände vor
 ihm! Von ferne ertönt Zions Klageruf, wie Cheschbon einst
 gejammert, wie geweint Mefoath — ach, bis auf die Hefen habe
 den Saumelkelch ich geleert; verzehrt von Löwenzähnen, von
 scharfem Gebiß! Was hast, Zion, du zu klagen, da bekannt doch
 deine Schuld, ob deiner Sünden Menge schwand unvermerkt
 dein Volk dahin, da deinen Schirmer du verließest, und eitlem
 Orakel achorchtest — d'rum rufe zum Herrn ob der Zerstörung
 deiner Hallen, und ob deiner Säuglinge Erhaltung falte die
 Hände vor ihm! O freuet, ihr Feindlichgesinnten euch nicht,
 ob des Unheils, das mich traf; ich erhebe durch göttlichen Bei-

קִנּוּת לַתְּשׁוּעָה בֵּאֵן

וְגַם עַל יְזוֹן הַתְּעַבְר כּוֹס. אֲשֶׁר עֲכַרְנִי. וְאִזּוּ בְּסֻלְעֵי
סְעִיפֶיךָ. אֲנַפֵּץ אֶת טַפֵּיךָ. וְצַעֲקִי לִפְנֵי יי. עַל חוֹרֵב
סַפֵּיךָ. עַל נֶפֶשׁ עוֹלְלֶיךָ. שְׂאִי אֵלָיו בְּפִיךָ:

צִיּוֹן הֲלֹא תִשָּׂאֵלִי לְשָׁלוֹם אֲסִירֶיךָ. הַדּוֹרָשִׁי שְׁלוֹמְךָ.
וְהֵם יִתֵּר עֲדְרֶיךָ: מַיִם וּמְזֻרָה וּמְצַפּוֹן וְתִימָן. שְׁלוֹם
רְחוֹק וְקָרוֹב. שְׂאִי מִכָּל עֲבָרֶיךָ: וּשְׁלוֹם אֲסִיר הַתְּקוּהָ.
נִזְתַּן דְּמַעְיוֹ כְּמַל חֶרְמוֹן. וּנְכַסֶּף לְרַדְתָּם עַל הַרְרֶיךָ:
לְכַבּוֹת עֲנוֹתֶךָ אֲנִי תְנִים. וְאִיךָ אֶחְלוֹם שְׂבִיבַת שְׂבוּתֶךָ.
אֲנִי כְּנוֹר לְשָׂרֶיךָ: לְבִי לְבֵית אֵל. וְלִפְנֵי אֵל מְאֹד
יְהִמָּה. וְלִמְחַנִּים וְכָל גְּנָעֵי מְהוֹרֶיךָ: שֵׁם הַשְּׂכִינָה
שְׂכוֹנָה לְךָ. וְהִיצֵרְךָ פֶּתַח לְמוֹלַ שְׁעָרֵי שְׁחָק.
שְׁעָרֶיךָ: וּכְבוֹד יי לְכַד הָיָה מְאֹרֶךְ. וְאִין סֹהַר וְשִׁמְשׁ
וְכוֹכְבִים מְאֹרֶיךָ: אֶבְחַר לְנַפְשִׁי לְהַשְׁתַּפֵּךְ. בְּמִקּוֹם
אֲשֶׁר רוּחַ אֱלֹהִים שְׁפוּכָה. עַל בְּחֹרֶיךָ: אֶת בֵּית

stand von meinem Sturze mich wieder, mein Gott, der mich ver-
stoßen nimmt wieder mich auf, mein Hort, der Preis mich gege-
ben, erlöset mich wieder — d'rum rufe zum Herrn, ob der Zer-
störung deiner Hallen, und ob der Erhaltung deiner Säuglinge
falte die Hände vor ihm!

צִיּוֹן Hörst du nicht den Gruß deiner gefesselten Söhne — sie
sind der Rest deiner Schaaren! Hörst du nicht den Gruß, mit
dem sie fern und nah, im West und Ost und Nord und Süd,
von allen Seiten dich begrüßen? Und der Gruß, der ist die Hoff-
nung des Gefesselten, wenn die Thräne ihm aus den Augen rin-
net, wie der Thau fließt auf den Hermon, und er danach sich
sehnet, zu weinen — auf deinen Bergen. Wenn ich dein Leid
beweine, klage ich, wie die Eule klagt; hin und wieder träume
ich, wie deine Gefangenen wiederkehren, und dann tönt mein Herz
wie die Harfe in deiner Sängers Hand. An Bet-El hängt mein
Herz; da möchte ich jammern vor Gott, wo einst die Engel in
Schaaren lagerten, und deine Heiligen alle Marter einst erlitten.
Da thronte Gottes Herrlichkeit, als sie auf dir geruhet, und über
deinen Thron öffnete am Himmel sich das Himmelsthor. Got-
tes Ehr' und Herrlichkeit, die war dein Lebenslicht; nicht Sonn

מְלוֹכָה. וְאַתָּה בְּפֶנֶי כְבוֹד אֵל. וְאִיךָ יִשְׁבוּ עֲבָדִים
 עָלַי כְּסֵאוֹת גְּבִירֶיךָ: מִי יִתְּנֵנִי מְשׁוּמֵט. בְּמִקְוֹמוֹת
 אֲשֶׁר נִגְלוּ אֱלֹהִים. לַחֲזוֹיךָ וְצִירֶיךָ: מִי יַעֲשֶׂה לִּי
 כְּנֶפֶס. וְאַרְחִיק גְּדוּד אָנִיד קְבִתִּירִי לְבָבִי. בֵּין בְּתָרֶיךָ:
 אֶפֶס לְאָפִי עָלַי אֶרְצֶךָ. וְאַרְצָה אֶבְנֶיךָ לְמֵאוֹד
 וְאַחֲזִנֵּן אֶת עֶפְרַיִךָ: אֵף כִּי בְּעַמְדִי. עָלַי קְבִירוֹת
 אֲבוֹתַי וְאַשְׁתּוּמִּם בְּחֶכְרוֹן. עָלַי מִכְּחַר קִבְרֶיךָ: הִר
 הָעֲבָרִים וְהִר הָהָר. אֲשֶׁר שָׁם שְׁנֵי אוֹרִים גְּדוּלִים
 מְאוֹרֶיךָ וּמִזְרֶיךָ: חַיִּי נִשְׁמֹרֶת אוֹר אֶרְצֶךָ. וּמִמּוֹד
 דְּרוֹר אֲבָקַת עֶפְרַיִךָ. וְנוֹפֶת צִיף גְּהִרֶיךָ: יִנְעַם לְנַפְשִׁי.
 הַלֹּךְ עָרוֹם וַיַּחַף. עָלַי חֲרָבוֹת שְׂמֵמָה אֲשֶׁר הָיוּ
 דְּבִירֶיךָ: בְּמִקּוֹם אֶרְוֶנֶךָ. אֲשֶׁר נִגְנֹו. וּבְמִקּוֹם כְּרוּבֶיךָ.
 אֲשֶׁר שָׁכְנוּ חֲדָרֵי חֲדָרֶיךָ: אָגוֹז וְאַשְׁלִיךְ פֶּאֶר גִּזְרֵךְ.

und Mond, nicht Sternenglanz haben dich verkläret. Ach, wie gern möchte ich mein Herz ausschütten an der Stätte, an der einst Gottes Geist ward ausgeschüttet über deine Jünger. Du, königliche Residenz! Thron Gottes, darauf er einst in seiner Herrlichkeit geruhet — wie dürfen Knechte sitzen auf dem Throne deines Herrn? Ach, daß ich pilgern könnte, heimathlos, von einer Stätte und zur andern, auf der einst Gott sich deinen Sehern hat offenbaret! Daß ich Schwingen hätte, und könnte hin und her mit meinem zerrissen Herzen schweben zwischen deinen Trümmern! Ich würde mich aufs Angesicht auf deinen heiligen Boden, und jeden Stein würde ich drücken an mein Herz, und küssen deinen Staub. Und nun gar, wenn ich stünde auf den Gräbern meiner Väter, und von Schauer mich ergriffen fühlte in Hebron, wo deine theuersten Gräber sind, auf Albarim und Hor Habor, wo deine beiden größten Lichter, deine leuchtenden Gestirne, deine Lehrer, deine Meister einst ihr Grab gefunden. Lebensluft ist die Luft in deinem Lande, Myrrhe und Gewürz der Staub von deinem Boden; Balsam mir der Tropfen, der in deinen Strömen fließt. Das wäre eine Wollust, wenn ich nackt und barfuß schreiten könnte über deine Trümmer, über deine öden wüsten Räume, wo einst deine Hallen standen, wo einst die Bundeslade

קִנּוּת לַתְּשֻׁעָה כַּאֲב

וְאֶקוּב זְמַן. חָלַל בְּאֶרֶץ טְמֵאָה אֶת נְזִירֶיךָ: אֵיךְ
 יֵעָרֵב לִי אֶכּוּל וְשָׂתוּת. בָּעֵרַת אֶחָזָה. כִּי יִסְחָבוּ
 הַפְּלָכִים אֶת כְּפִירֶיךָ: אוֹ אֵיךְ מְאֹד יוֹם. יְהִי מְתוּק
 לְעֵינַי. בַּעֲוֹד אֶרְאֶה בְּפִי עוֹרָבִים. פָּגַרִי בְּשָׂרֶיךָ: כּוֹס
 הַיְגוּגִים לְאֵשׁ הַרְפִּי מֵעַשׂ. כִּי כָבֵד מְלֵאוֹ כְּסֵלִי.
 וּנְפָשִׁי מִמְרוֹרֶיךָ: עַת אֲזַכְּרָה אֶהְלָה. אֲשַׁתָּה חֲמֻרְךָ
 וְאֲזַכּוֹר אֶהְדִּיבָהּ. וְאֶמְצֵה אֶת שְׁמֵרֶיךָ: צִיּוֹן כְּלִילַת
 יוֹפִי. אֶהְבֶּה וְחַן עוֹרְרִי לְמְאוֹד. וּבְךָ נִקְשְׁרוּ גַפְשׁוֹת
 חֲבִירֶיךָ: הֵם הַשְּׂמַחִים לְשִׁלּוֹתֶךָ. וְהַכְּאֲבִים עַל
 שׂוֹמְמוֹתֶיךָ. וּבוֹכִים עַל שְׁבָרֶיךָ: מְבוֹר שְׁבִי. שׂוֹאֲפִים
 נִגְדְּךָ. וּמְשַׁתְּחוּיִם אִישׁ מִמְקוֹמוֹ. עָלִי נֹכַח שְׁעָרֶיךָ:
 עֲדָרִי הַמּוֹנֵךְ. אֲשֶׁר נָלוּ. וְנִתְפָּזְרוּ מֵהַר לְגַבְעָה. וְלֹא
 שָׁבְחוּ גִדְרֶיךָ: הַמְּחַזְּקִים בְּשׁוּלֶיךָ. וּמֵתֵאֲמָצִים

ruhete, das verlorene Himmelsgut, wo einst die Cherubim die Schwingen hoben, und schirmten das innerste Heiligthum. Ich würfe allen Schmuck — und trüg' ich Kronen, ich riß sie mir vom Haupte — und würfe sie in den Staub; und der Zeit, der würd' ich fluchen, die deine Geweihten hat geschändet. Wie soll mir munden Speis und Trank, wenn ich daran denke, wie die Hunde einst zerrissen deine Löwen? Wie soll das Licht wohlthun und freundlich leuchten meinem Auge, wenn ich gedenke, wie Raben einst zerfleischt deine Adler?

Halt ein ein Weilschen mit dem Jammerkelsch; laß mich rasten einen Augenblick; denn es ist die Seele mir zu voll, zu voll die Brust, das Herz von all der Bitterkeit. Denke ich an Oholah, dann trink' ich Wermuth aus dem Kelch, der dir das Leben einst vergällt; und denke ich an Oholibah, dann saug' und schlürfe ich die Hefen aus. — Zion, du Krone der Schönheit, du weckst Liebesgluth in den Herzen deiner Freunde; unaufßösllich ist das Band, das sie an dich geknüpft. Die mit dir sich deines Glückes einst gefreuet; die mit dir getrauert in deiner Verwüstung und Zerstörung, die sehnen sich in ihrer Haft noch immerfort nach dir. Wo sie wallen, wo sie weilen, wo sie vor Gott nur je das Knie gebeugt, da wenden sie den Blick und Sinn sters hin zu dir. Wohin sie das Geschick zerstreuet, verbannt und getrieben, auf den

לְעֹלֹת וּלְאֲחוֹז בְּסַנְסַנֵי תַמְרִיךָ: שְׁנַעַר וּפְתָרוֹם
הַיַּעֲרֻכּוֹךְ בְּגִדְלָם. וְאִם הַבָּלֶם יִדְמוּ לְתוֹמֵיךָ וְאוֹרֵיךָ:
אֵל מִי יִדְמוּ מְשִׁיחֶיךָ. וְאֵל מִי נְבִיאֶיךָ. וְאֵל מִי
לְוִיֶיךָ וְיִשְׂרָיִךָ: יִשְׁנֶה וַיִּחְלוֹף בְּלִיל. כָּל מַמְלָכוֹת
הָאֱלִיל. חֲסִנְךָ לְעוֹלָם לְדוֹר וָדוֹר גְּזִירֶיךָ: אֹהֶה
קְמוֹשֵׁב אֱלֹהֶיךָ. וְאִשְׂרֵי אֲנוֹשׁ יִבְחַר וַיִּשְׁכֹּן בַּחֲצֵרֶיךָ:
אִשְׂרֵי מַחֲבֵה. וַיִּגְיעַ וַיִּרְאֶה. עֲלוֹת אוֹרֶךָ וַיִּבְקְעוּ
עָלָיו שְׁחָרֶיךָ: לְרֵאוֹת בְּמוֹבַת בְּחִירֶיךָ. וּלְעֹלֹת
בְּשִׁמְחַתְךָ. בְּשׁוֹבֶךָ אֵלַי קְדָמוֹת נְעוּרֶיךָ:

צִיּוֹן קָחִי כָּל צָרִי גִלְעָד לְצִירֶיךָ. אִין דִּי לְמַעַן כִּי־ם
גִּדְלוּ שְׁבָרֶיךָ: אֲרִיץ צְבִי אִתִּי. בְּתוֹךְ אֲרָצוֹת נְתוּנָה.
וְזֶן עֶרֶן מְקוֹם כָּל יָקָר. יֵצְאוּ נְהַרֶיךָ: וַיְהִי לְאוֹרֹת.
נַעֲמָן רַחֵם בְּשָׂרוֹ בְּמִי יִרְדֵּן. אִזִּי נֶאֱסַף. אַף כִּי

Bergen, in den Thälern — sie haben deiner nie vergessen. An dir hängt ihr Herz, dich möchten sie umfassen und umarmen, und weilen in den Schatten deiner Palmen. Was ist Schin'ar, was ist Patros? Was sind sie in ihrer Größe gegen dich? Was sind ihre Lug- und Truggebilde gegen dein göttlich Licht und Recht? Wer kann mit deinen Gotterfornen, Gesalbten; mit deinen Sehern und Propheten; mit deinen Sängern und Leviten sich vergleichen? Die Reiche aller Welten, die wechseln und wandeln; dein Reich ward gegründet für die Ewigkeit, das Wort deiner Seher waltet durch alle Zeiten. Dich hat Gott zu seinem Thron und Sitz erkoren. Darum wohl dem Menschen, der da weilet in deinen Höfen! Wohl dem Menschen, der da hoffet, der da harret, der das Ziel erreicht, es mit Augen schauet, wenn wieder auf dein Stern geht, und wieder anbricht deine Morgenröthe. Dann sind die im Glücke, die du erwählet, und freuen sich mit dir in deinen Freuden, und schauen dich verjüngt in voller Jugendkraft und Blüthe wie ehemals!

Verschaffe Zion! Gilot's kräftigen Balsam dir, und er reicht nicht hin; da unermesslich wie das Meer, zahllos deine Wunden — du, Land voll Herrlichkeit! in der Länder Mitte prangend, dessen Bäche dem Eden, dem Urquell aller Hoheit entströmten.

קינות לתשעה באב

טְהוֹרִיךָ: אַף לֹא יִסְלָה. עֵפֶר אֶרֶץ בְּזָהָב וּפָז. יָקָר
 בָּמוֹ יִהְיוּ. מִחֶצֶב הָרְרִיךָ: כָּל תַּעֲנוּגִים. בְּבֹא
 בּוֹסְרֶךָ לֹא קָהַתָּה הַשֶּׁן: וְאוֹלָם כְּצוּף. מִתְקוֹ מְרוֹרֶיךָ:
 פְּרִיךָ לְמִרְפֵּא. וְכָל עָלָה תִעָלֶה. הֲלֹא כִיעֲרַת
 הַדְּבִשׁ. הָיוּ יְעָרֶיךָ: עִם הַפְתָּנִים. בְּרִית בְּרַתּוֹ מִתֶּיךָ.
 וְאִין שְׂטָן. אֲכָל הַשְּׁלֵמוֹ לָהֶם. בְּפִירֶיךָ: בָּךְ כָּל
 בְּהֵמָה וְעוֹף חֲכָמוֹ. עָדִי בְּחִמּוֹר הִיָּה לְפָנִים. לְבָן
 יֵאִיר חֲמוֹרֶיךָ: בָּךְ אֵל לְבָדוֹ. וְאִין בְּלָתּוֹ. וְיֵצֵא שְׂמֶךָ.
 עַד כִּי אֱלֹהִים אָמַת. נֹדַע בְּשִׁירֶיךָ: מֵה שׁוֹב וְנֹעִים.
 בְּבֹא שְׂבָמִי בְּנֵי יַעֲקֹב. שָׁלַשׁ פְּעָמִים בְּכָל שָׁנָה.
 בְּשַׁעֲרֶיךָ: בָּךְ סוֹד תְּעוֹדוֹת. וְסוֹד חֲכָמוֹת. וּבָאוּ בְּנֵי
 קָדָם וְחֲכָמֵי שְׁבָא. לְכַתּוֹב סְפָרֶיךָ: שׁוֹמְרִים בְּכָל
 הַגְּבוּל. שׁוֹפְטִים בְּכָל עִיר וְעִיר. זְקֵנֵי אָמַת הֵם.

Beurkundend sich durch Naaman, der in des Jordan's Gewässern
 sich badete und — hergestellt deinen Reinen zugezählt wurde,
 nicht aufgewogen mit gediegenem Golde kann der Werth deines
 Staubes werden, dem edlen Schmucke gleichgeachtet ist deiner
 Berge Inhalt! welche Wollust gewährte deine Frucht, kaum halb-
 reif noch, unschädlich gleich schon vor der Zeitigung dem Honig-
 seime sie! Genesung spendend war jede deiner Früchte, ein Quell
 der Heilkraft jedes Blatt, und deine Forste selbst ein Wald von
 Höhnigblüthen! Als wär' dein Volk verbündet mit den Ottern ge-
 wesen, so waren sie unschädlich ihnen, als hätte Friede mit den
 Löwen es gehabt — bei dir, wo selbst Thier und Gefiedervolk
 ohne Blödsinn — beurkundet durch Jairs Esel einst — bei dir,
 wo die Gottheit in rein verklärter Einheit residirte, Ruhmgekrönte!
 durch deren Gesänge der Gottheit Größe anerkannt wurde.
 Wie herrlich und lieblich war's, wenn dreimal des Jahres, die
 Stämme Jakobs in frommer Andacht wallfahrtend in deine Thore
 einzogen, bei dir, wo aller Kenntniß Geheimstes, aller Wissen-
 schaften Verborgenes heimisch war; dahin die berühmten Wei-
 sen Morgenlands und Scheba's zogen, um deine Schriften sich
 anzueignen. Deren Gränzen, Bögte, deren Städte Richter väter-
 lich vorstanden; jene in Wahrheitsliebe ergrauten, denen keiner

וְאִין מוֹרָה כְּמוֹרֶיךָ. מֶלֶךְ בְּקֶרְבְּךָ. וּבְךָ שָׂרֵי חַיִּלִּים.
 בְּכָל נֶשֶׁק. וְעַל כָּל לְאוּם. נִגְבְּרוּ גְבִירֶיךָ: בְּיָמַי
 בַּחֲרוּת. הָיוֹת קָדַשׁ לְאֵל נִבְחָרוּ. בְּנֵי נְבִיאִים. בְּנֵי
 אֵל חַי נְעַרְיֶךָ: בְּךָ הִתְקוּפָה. עָלֵי קוֹ הָאֲמֶת נִשְׁקָלָה.
 תּוֹכֵן שְׁנוֹת דּוֹר וָדוֹר. בְּשָׁנַי אֲדַרְיֶךָ: מוֹלַד לְבָנָה
 כְּפִי אֶרְבֶּךָ. וְהַמְחַזָּה שׁוֹמָה לְרַחֲבֶךָ. וְכֵה הָרְאִית
 סִתְרֶיךָ: נִרְאָה בְּתַמוּז כְּסִיל. בְּךָ יַעֲלֶה. בִּי שָׂאֵר כָּל
 הַחֲדָשִׁים. לְבַד זֶה בַּחֲדָרֶיךָ: אִיָּה דְבִירֶךָ מְקוֹם
 הַיֶּכֶל. וְאִיָּה הַדֵּר אֲרוֹן וְהַמְזַבְּחוֹת. אִיָּה חֲצֵרֶיךָ:
 אִיָּה מְשִׁיחֶךָ בְּעַד עֵמֶךָ יִכְפֹּר. וְיָמָה הָיָה לְיִלְדֵי קֶהֶת.
 וְאִיָּה נְזִירֶיךָ: אִיָּפָה נְבִיאִים בְּנֵי עֲלִיּוֹן. וְכָל יוֹעֲצֶךָ
 אֲבָדוּ וְהִלְכוּ שְׁבִי. מִלֶּבֶךָ וְשָׂרֶיךָ: הָיִיתָ יָפָה נוֹף.
 וְרֹאשׁ עֲפָרוֹת תִּבֵּל בְּרוּשֶׁךָ דָּגַם. הַטְּאָךְ סֶחֶפְךָ. הִלֵּא

aller Völkervertheilung gleich kam — in deiner Mitte, die königliche
 Majestät, umgeben von waffengeschmückten Heerführern; Helden,
 die oft so ruhmvoll Nationen besiegten — von frühester Jugend
 schon zu Gott geweihten erkoren, prangten als Propheten, als
 des lebendigen Gottes Kinder, deine Jünglinge. Bei dir ward der
 Planetenlauf nach der Wahrheit Richtschnur erwogen, die Zei-
 ten kommender Geschlechter hinsicht der Schaltjahre berechnet,
 des Mondes Erneuerungsperiode nach der Länge, des Gesichtskreises
 nach der Breite; worin dein geheimes Wissen du zeigtest.
 Zeigt doch im Tamus der Kessil sich nahe; bei dir nur zeigte er
 in kühlern Monden unschädlichen Einflusses sich — — ach, und
 wo ist nun deine Tempelhalle? wo der Lade und der Altäre Pracht?
 und wo deiner Vorhöfhe heilige Stätte? wo dein Gesalbter, der
 Veröhnung deinem Wolke spendet? wo des Kehot edle Nach-
 kommen? und wo deine mit der Krone der Enthalttsamkeit Ge-
 schmückten? und wo deine gottgeweihten Propheten? — sind denn
 alle, alle deine Rätze dahin? alles im Eril, was Edles und Ma-
 jestätisches du besahest! — — du, einst der allerschönste Land-
 zweig, und der Weltgegenden Vorzüglichste, deren Tanne als
 Pannier hervorragend prangte; hat dein Vergehen so dich bloßge-
 stellt! so dem Schnitter gleich, alles dir abgemäht! als hätte der

קִינֹת לַשְׁתַּעָה כֹּאב

קָצַר קִצְיִרְיָךְ: אֶרֶץ מְאֹסָךְ: וּמַיִם רַבִּים שְׁטַפּוּךְ.
 וְכָל רוּחַ הַפִּיִצָךְ: וְאִשׁ בּוֹעֵר בְּעַרְיָךְ: מְרִית בְּצִוְרָךְ.
 אֲשֶׁר מָצַר בְּצַרְךָ: וְאִזּוּ זָרִים עֲבָרוּךְ: וְאֵת הַיִּירַת
 בְּעוֹבְרֵיךְ: אֵל הָאֱמִירָךְ עָדִי נִקְרָאת אֶרִיאֵל: וְאִיךְ
 עָבַר בְּנֹדֶךְ אֶרִי מִזֶּרֶךְ עֲדְרֵיךְ: שׁוּבִי לְאֵר בּוֹעֲלֶךְ.
 אֵל תַּתְּנִי לוֹ דָּמִי. עַד שׁוּב כְּבוֹדוֹ: וְעַד יִכְנֶה גְדְרֵיךְ:
 נַפְשִׁי מְאֹדד נִכְסְפָה לְרֹאוֹת בְּזִיו זִהְרֶךְ: שְׁלוֹם יְהִי
 קָךְ: וְרוֹב שְׁלוֹם לְעִזְרֵיךְ:

צִיּוֹן עֲמֶרֶת צָבִי. שְׁמַחַת הַמּוֹגִיךְ: שְׁלוֹם בְּנֶהַר
 קָחִי. מֵאֵת אֲדוֹנֶיךְ: אֵילֵי שְׁחָקִים. אֲשֶׁר שׁוֹמְרִים
 לְחַזְמוֹת וְחֵיל. לַיְלָה וַיּוֹם יִדְרָשׁוּן שְׁלוֹם לְמַחְנֶיךְ:
 גַּם הַנְּפוּצִים. בְּכָל אַרְבַּע קְצוֹת. וְהֵם דּוֹרְשֵׁי שְׁלוֹמֶךְ.
 בְּנוֹתֶיךָ וּבְנֵיךָ: שׁוֹכְנֵי קְבָרִים מְחַכִּים. וּמְצַפִּים לַיּוֹם

Erdball dich ausgestoßen — wilde Gewässer dich überfluthet —
 des Wirbels Toben dich zerstreut, und — des Feuers Wollgewalt
 in deinen Städten gewüthet. — Von deinem Horte sielest du ab,
 der Schirm vor Drang dir war; darum fränkten Tyrannen dich!
 und du selbst nur bist's, die mit Betrübniß sich besud! Der Gott-
 heit Erkorne warst du ehemahls, „die Löwengleiche, allgemein
 genannt — wie kommt es nun, daß der reisende Löwe, in deiner
 Heerden stille Wohnung drang! O, kehre reuig zum Herrn, deinem
 Horte wieder! bis seine Herrlichkeit zu dir sich wieder freundlich
 wendet, und neu er herstellt deiner Mauern Ruinen! ach, wie
 sehnt meine Seele sich, wieder neuverjüngt in deinem Glanze dich
 zu schauen! das Glück dir zu Theil werde und unermäßliches
 Heil deinen Freunden!

113 Krone aller Herrlichkeit! Wonne deiner Völker! nimm den
 freundlichen Gruß hin, der von deinen ehemahligern Besitzern dir
 zuströmt! jener reinen Seelen Gruß, die auf die Herstellung
 deiner Mauern und Westen sehnd harren, die Tag und Nacht
 das Heil deiner zerstörten Lage herbei wünschen — jener, an allen
 vier Enden des Erdkreises zerstreuten, nach deinem Wohle sich
 sehndenden Söhne und Töchter, jener Gräberbewohner Gruß, die
 hoffnungsvoll dem heilbringenden Morgenanbruch jenes Tages

ישעך. ואז יצמחו יחיו ישניך: ואני בשאלי שלומך.
 אקרא קול בראש הרים. ואדמה לעוף. על רענניך:
 שלום לציון. נוה צדק. ושלום עלי חלק וחומות.
 יקר אבני פניניך: שלום לארץ צבי. שלום לכל
 הגבול. גלעד ושומרון. וכד יתר שכניך: ציון לפנים
 הלא היית יפת מראה. איך נהפכו לשחור. תארך
 ופניך: בבנות מלכים. יקר עטית תהלה. ואיך שק
 תחגרי. על חלציק ומתניך: אנהה בערת תעדי.
 אפר תחרת פאר. אפעה ואשתה בום יגוני. על
 יגוניך: קומי וגשמי נהי. נבכה דמעות בים. יזלו
 נהרות. למן עיני לעיניך: על אלמנותך. אשר חלק
 ידיך. והוא החרב דבירו. וכל סתרי צפוניך: עת
 אראה יפיד. אקרא משוררים בשיר. עת אהזר

entgegen harren, der versüßendes Erwachen deinen Schlummern-
 den bringt — auch den Weinigen, indem ich dich grüße. O, daß
 mein Ruf an deiner entfernten Berge Gipfel wiedertönte! o daß
 ich dem Vöglein gleich deine schattigen Wälder umschweben könn-
 te! Sei begrüßt mir, Zion; Bohnsitz der Tugend! Gruß deinen
 Festen, deinem aus edlem Gesteine einst prangenden Mauern! Sei mir
 begrüßt, Land der Herrlichkeit, sammt all deinen Gränzen, Gilead
 und Schomron sammt allen nachbarlich dich umgebenden Lust-
 bezirken! O, Zion! du einst mit allen Schönheiten üppig geschmück-
 tes Land, wie ward so gräßlich zur abschreckenden Ruine, deiner
 Reize Pracht umgestaltet! du Pracht umhüllte Königstochter,
 bist nun mit Sack und Trauerkleidern umgürtet — nur Seufzen,
 nur Zammern kann ich, wenn ich statt der Krone, Asche auf
 deinem Haupt erblicke; klagend will ich ob deines Elends den
 schäumenden Kelch des Grames leeren. — Komm laß uns vereint
 ein Klage lied anstimmen! laß ein Thränenmeer uns weinen, daß
 unserer Thränen nieverstiegender Fluth in einander stieße! daß zur
 verlassenen Witwe du geworden; daß dein mächtiger Freund dich
 verließ! daß seines Tempels Halle und All deine kostbaren Schätze
 der Zerstörung er schonungslos Preis gab — — So wie in jenem
 herrlichen Zeitpunkte, als deinen Glanz ich sah, zu Jubelhymnen

קִינוּת לַתְּשֻׁעָה בְּאֵב

עֲנִידִי. אֶקְרָא מִקִּוְנֵיךְ: אֲבַחַר לְקָאֵרַת וְקַפּוֹד יִשְׁכְּנוּ
 בְּךָ. וְאוֹי לִי אִם אֲדוּם וְעָרֵב. קִנְנוּ בְּקִנְיֵךְ: עִיר
 הַמְּלוּכָה לְדָוִד וְשְׁלֹמֹה בְּנוֹ הָיִית בְּנִיָּהּ. וְהֵם קָדָם
 מִכִּוְנֵיךְ: אֵת הָיָא לְמִקְדָּשׁ לְאֵל. אֵת הָיָא מְנוּחָה
 לְצוּר. אֵת הָיָא אֲשֶׁר יוֹם בְּיוֹם. יָרַד לְגִנְיֵךְ: שָׁם
 שָׁלַחַן וּמְנוּרָה וְאֲרוֹן הַבְּרִית. אֵל בֵּין שְׂדֵי אֲהַבָּה לָן.
 בְּמִלּוֹנֵיךְ: עַל מִזְבֵּחַךְ עָמְדוּ כַהֲנָיִם מְשֻׁרְתִים. בְּמוֹ
 זְבַח וְעוֹלָה. לְכַפֵּר עַד עֲוֹנֵיךְ: רֹאשׁ הַכְּהֻנָּה אֲשֶׁר
 אָפוּד לְבוּשֵׁי יָקָר. נִשְׁמַע בְּשׁוּלֵי מְעִיל. קוֹל פְּעֻמוֹנֵיךְ:
 אַחַת בְּשָׁנָה. פְּגִים הֶלֶךְ לְחֹדְרֵי דְבִיר. הִבִּיא קַשׁוּרָה.
 מְלֵא קַמְצָדִי וְחַפְנֵיךְ: קָדָה וְקָנָה. וְכָל רֹאשֵׁי בְשָׁמִים.
 עֲדֵי עִיר הַתְּמָרִים. בְּבֵא רֵיחַ סַמְנֵיךְ: אַף הַלְלוּיִם.
 אֲשֶׁר שׁוֹמְרִים שְׁעָרִים. וְגַם הַמְּשׁוֹרְרִים שִׁיר בְּפֶה.

die Warden ich ermunterte und aufrief, so will ich bei deinem
 Elende, zu schmerzlichen Klage Liedern sie herausfordern. Den
 Pelikan, den fühllosen blutsaugenden Igel, der bei dir sich einge-
 nistet, zieh' ich jenen herzlosen Arabern vor, die mein Weh' mir
 schufen und deiner Ruinen Beherrscher nun sind — ein Bau der
 Pracht, königliche Residenz warst dem David und Salomon du
 ehemals, die herrlich dich ausgeschmückt. Du Heiligthum der
 Gottheit, des Schöpfers Lieblingsresidenz; du, in deren reizvollen
 Wäldern er täglich sich offenbarte — dort, in der geweihten Tafel,
 in der heiligen Lampe, in der erhabenen Bundeslade Nähe; wo
 die Majestät Gottes liebend verweilte — dort, bei deinem Altare
 standen sie, die ehrwürdigen dienstgeweihten Priester, beim rau-
 chenden Opfer, von jeder Schuld dich zu entsündigen — an ihrer
 Spitze stand, ihr im Feierschmuck gehülltes Oberhaupt; dessen
 feierliche Nähe, der heiligen Schellen schauerliche Wiederhall
 verkündete — der einmal nur des Jahrs ehrfurchtsvoll das Aller-
 heiligste betrat; um eine handvoll geweihten Rauchwerks für dich
 darzubringen; und der geheiligten Spezereien Rauchesqualme,
 und der Hauptgewürze lieblicher Duft bis hin — zur fernen Pal-
 menstadt gedrungen — du, Standpunkt der Leviten, der heiligen
 Thore wachsame Hüter; der Sänger Heimath, die in feierlichen

קִינוֹת לַתְּשֵׁעָה בְּאַבְנֵי חַיִּים

עַם כָּל רִנְיָיִךְ: נִגְדָם בְּנֵי מַעֲמָד. עוֹרְכִים תְּפִלָּה.
וְלוֹ יַעֲלֶה הַמִּזְבֵּחַ. בְּכָל פְּעָמֵי זְמִינֶיךָ: בְּדֵי הַנְּבִיאִים.
כָּבֵד הָיָה בְּסוּד אֵל. וּבְדֵי חֲכָמֵי תְבוּנָה. וּבְדֵי שִׁבְעֵים
זְקֵנֶיךָ: אֶרְצֶךָ מִלְּאֵרָה. בְּמוֹ עֶשְׂרֵי קִדְשׁוֹת. וּכְלֵי
מַעֲשֵׂי תְרוּמָה. וְגַם מִבְּחַר דְּגַנֶּיךָ: עֵתָה שְׂמֵמָה בְּלֵי
בָנִים וּבָנוֹת. וְאֵן מִלְּבָב נְבִיאֶיךָ. לְוִיֶּיךָ וּכְהֲנֵיךָ: מִתִּי
יְשׁוּבוּן וַיְבֹאוּ בְּתוֹךְ אֲהֲלֶיךָ. הַמִּתְאַוִּים שְׂכוֹן. תַּחַת
עֲנִיֶיךָ: לְבִי יֵאָדָה לְחַבֵּק. בְּזִרְעוֹת עֵפֶר אֶרְצֶךָ.
וְאַחֲשׂוֹק בְּפִי. נִשְׁק אֲבֵנֶיךָ: לֹו אֶרְאֶךָ בְּהִיּוֹתֶךָ.
נִבְנֶת בְּנוֹפֶךָ וּפּוֹד. יֵרָאוּ לְצַפּוֹן וַיִּם. גֹּבֵה קִרְיָיִךְ:
אֶכְסוּף וְאַחֲמֹד לְנַחֲמָה. וְתִשְׁמַעְנָה דְבָרֵי מִבְּשֵׁר
בְּקוֹל. אֲזַנִּי וְאֲזַנֶּיךָ: הַתְּעוֹרְרֵי לְקִרְיַת דָּוִד. וְהַתְּנַעֲרֵי
מִן הָאֲדָמָה. בְּשׁוּבוֹ אֵל מְעוֹנֶיךָ:

Chören deine Hymnen anstimmen; mit der Gesamtnation im Einklang, die im andächtigen Gebethe sich ergossen — dahin deine Völker in festlichen Zeiten wallfahrteten — wo den Propheten der göttlichen Schlüsse Offenbarung zu Theil ward — wo der Sitz der Scharfsinnbegabten, der siebenzig erkornen ehrwürdigen Greise war — Ach, deines Landes Kreis, mit zehnfacher Heiligkeit war er geschmückt — im Keime noch, war — deiner Fluren Segen — durch Zehnt und Hebe schon geweiht. Und nun — steh'st als Ruine kinderlos du da? — Wo ist dein König nun? deine Seher, wo sind sie? deiner Leviten Kor? und deiner Priester Schaar? Wann, o wann kehren sie einst dir wieder? wann betreten deine Hallen wieder, jene die nach deinem Obdache sich sehnen? Ach, wie schmachtet mein Herz deines Landes Boden zu umhalsen! wie lechzet mein Mund zu küssen dein kaltes Gestein! O daß mein Auge an dem herrlichen Anblick ergötzen sich könnte; dich im strahlenden Prachtbaue wieder hergestellt zu sehen! daß nördlich und westlich deiner ragenden Thürme Höhe prangte! Ach, wie schmachte, wie sehne ich mich, des heilverkündenden Vorthen lieblichen Ruf zu vernehmen! mir und dir, die freudige Kunde zusendend: „ermuntre dich! erheitert deinen freundlichen Beschützer

קינות לתשעה באב

צִיּוֹן תִּקְוֵנִי עָלַי בֵּיתְךָ אֲשֶׁר נִשְׂרַף. צָרְחִי כְמִרְרָה.
 עָלַי שׁוֹמְמוֹת גְּפִנֶיךָ: צִיּוֹן תַּעֲזֹרְרִי בְּאַלְמָנָה. אֲשֶׁר
 הִיָּתָה לְמַס לְכָל עֹבְרִים. מְרֹב עֹנִיָּךְ: עַל הַגְּבְעוֹת
 שָׂאֵי קִינָה וְתַמְרוֹר. וְגַם נָהִי בְקוֹל רֶם. אֲשֶׁר הִכּוּ
 הַמּוֹנִיָּךְ: אֵיכָה לְמוֹאֵב בְּנֵי צִיּוֹן בְּאֶפֶס הַלְלוּ. עַל רוֹב
 גְּאוֹנֶךָ. וְקִרְאֵי אֶל מְקוֹנֵיךָ: הִילַל וְקִינָה שָׂאֵי צִיּוֹן
 בְּמֶר. וְנָהִי וּבְכִי שְׂמֻמוֹת. עָלַי שׁוֹמְמוֹת מְעֹנִיָּךְ:
 קוֹנֵנִי וְאֵל תְּדַמֵּי. קוֹלְךָ בְּכִבֵּי שָׂאֵי. דְּבַר וְחָרַב אֲשֶׁר
 שָׁלַח לְמַחְנֶיךָ: צָרוֹ כְּצַפּוֹר וְאִין עֹזוֹר לְנַגְדּוֹ. אֲשֶׁר
 פָּרְשׁוּ רִשְׁתוֹת. לְגִלוֹת אֶת קְלוֹנֵיךָ: אֵיךְ הַשְׁלִיךְ
 תַּפְּאֶרֶת יִשְׂרָאֵל. וְלֹא זָכַר שְׁבוּעָה. אֲשֶׁר בָּרַת
 לְאוֹמְנֶיךָ: קוֹלְךָ בְּקוֹל נְהַמַּת תְּנִים. נְאוֹת יַעֲקֹב בְּכִי

zu empfangen! schüttele vom Staube dich ab; da freundlich wieder in deine verödeten Hallen er einzieht:

Klage, o Zion, über deinen zum Raub der Flammen gewordenen Tempel! Zamm're laut über deiner herrlichen Neben Verwüstung. Ergieße in Klagen gleich der einsamen Wüste dich, die jedem Wanderer zum thränenregenden Jammerbilde geworden — deines schweren Vergeh'n's folge. Stimme mit lauten Tönen ein Jammerlied an, auf jenen Hügeln die deiner Helden Niederlage sahen — Ach, wie konnte anders als durch deinen Hochmuth, Zions blühende Jugend, Moabs wüthenden Horden unterliegen! mit jammergeprestem Laut, laß des Geheul's und der Klage elegische Töne rings umher wiederhallen, über deiner Palläste Zerströrung! Zammre unablässlich, ergeiß in winselnden Weinen dich; daß Pest und verheerendes Kriegsschwert so verwüstend dein Lager traf — Einem verschleuchten hülflosen Wöglein ähnlich, dem Fallen man legt, drangen schonungslos die Verfolger vor; um in gänzliche Schmach dich zu versenken — ach, wie konnte er so die Herrlichkeit Israels niederschmettern, ohne des Schwurs eingedenk zu sein, den deinen Ahnen er zugeschworen! O, erhebe wie das Geheul der Eulen deine! Stimme! schüttele weinend deine Klage aus, um Jakobs verödete Fluren, um deines erduldeten Hohnes Willen! O scheere ihn ab deinen Haarschmuck, und presse dein Haupt an den Boden; mit einem Trauersacke gürtete dich

קִינּוֹת לַשְׂתֵּעָה בֵּאֵב

י

וְקִינָה שְׂאִי. עַל רֹב תְּלוּלֶיךָ: גְּזֵי פְּאֵרְךָ. וְהַשְּׁלִיכִי
 לְרֹאשְׁךָ. עַל־י אֶרֶץ. וְשָׁק תִּקְשְׁרִי. עֲצָרִי בְּמַתְנֶיךָ:
 קוֹנְנִי בְּפֶשַׁע וְאֵל תִּהְיֶנִּי מְנוּחָה. וְקוֹנְנֶךָ אֵל שְׁפִיִּים
 שְׂאִי. מְרֹב מְעַנֶּיךָ: אֶרֶץ צְבִי צְבָאוֹת. קִינָה וְנִהִי
 תַעֲזָרֵי אֵל שְׁפִיִּים. הֲלֹא תִחַרַּת שִׁשְׁוֹנֶיךָ: קוֹנְנֵנוּ
 מְלָכִים. וְהִלִּילוּ קְצִינִים. וְכָל יוֹשְׁבֵי מַעְרָב וּמִזְרָח.
 עַד שְׂמֹלֹנֶיךָ: פְּשָׁמִי מֵעִילֶךָ. וְהַשְּׁלִיכִי לְאֶרֶץ. וְחַגְרִי
 שָׁק וְגַם תִּהְיֶנִּי. תַּחַת סְדֵינֶיךָ: בְּחֹר וְנִקֵּן. וְגַם עוֹלֵל
 וַיִּזְנֶק. שָׂאוּ תִמְרוֹר לְנַפְשׁ. לְעֵינֵי כָד וְקִנֵּיךָ: צִיּוֹן
 שִׁשְׁוֹנֶךָ. הֲלֹא עָבַר. בְּקוֹץ עֲדֵי מַיִם. וְנִהַפְּכוּ מְרֹב
 זְרוֹנֶיךָ: חָשְׁכוּ מְאֹרוֹת וְגַם שְׁחָקִים. וְכָל דֶּרֶךְ מְאֹד
 נִחְשָׁךָ. סְתוּם לְפָנֶיךָ: כִּי הִשְׁחָקִים מְאֹד זֹרוּ.
 וְאַסְפוּ לְאֹזְרִם לְפָנַי כָּל שְׂאוֹן. עַל רֹב יְגוֹנֶיךָ: צִיּוֹן

und umhülle deine Lenden damit — und Klage dann unaufhalt-
 sam — Nach jenen Hügeln erhebe deine Zammerlaute über deiner
 Leiden zahlloses Heer — du, mit allen Vorzügen geschmücktes
 Land, laß das Gebirge rings von deinen Klagelauten wieder-
 halten, anstatt des Wonnegetümmels Frohgeräusch — Klaget ihr
 Könige! ihr Großen jammert! des Osten und Westen Bewohner,
 daß du in Trauer nun gehüllt — Leg es ab dein Prachtgewand,
 schleudre es hin zur Erde; umgürte mit einem Sacke dich und
 Klage aus des Herzens Tiefe unter deinem Trauerfloze, ihr rüstigen
 Jünglinge! ihr ehrwürdigen Greise! ihr lallenden Kinder und
 Säuglinge! stimmt herzerregende Zammerlieder an, über das
 nun erloschene Auge deiner erfahrungreichen Greise — Ach, Zion,
 dahin geschwunden ist die Wonne deines Heiles, dem dürren Reis
 auf der Fluthenfläche gleich — und durch deinen Uebermuth kam
 diese Umgestaltung! verdüstert wurden die glanzvollen Lichter, die
 klaren Sphären und jede lichterhellte Bahn, sie ward in Dunkel-
 heit vor dir geschlossen — als hätten selbst die Sphären, be-
 fremdet und entsezt, vor des Getümmels wildem Geräusch, vor
 deines Elends Größe, ihres Lichtes Helle eingezogen — Ha, stoße
 in die Posaune, Zion! auf Berg und Hügel schaue umher und
 bejammre bitter den Tod deiner Obern! daß dem Feuer man deine

קינות לתשעה באב

בְּשׁוֹפֵר תִּקַּע. עַל הַר וְגִבְעֵי רְאִי. צָרְחִי בְּמַר וּבְכִי.
עַל מוֹת סַרְגֵּיךָ: שְׁלַחֵנוּ שְׁלַלְךָ בְּאֵשׁ. צִיּוֹן לְמַרְמָם.
הֲלֹא טָבַע שְׁעָרֶיךָ. בְּתוֹךְ אֶרֶץ אֲדָנֶיךָ: הִנֵּה לְמַרְמָם
נְתוּנָה בַת יְהוּדָה. וְאִין מְשִׁיב לְנַפְשָׁהּ. עָלֵי שׁוֹמְמוֹת
שְׁמַנֶּיךָ: צִיּוֹן בְּמַר תִּבְכִּי. מֵאִין מְנַחֵם. אֲשֶׁר רָחַק
מְאֹד. מְקַרֵּב נַחֵם בְּחֻנֶּיךָ: קוֹלְךָ כְּקוֹל יָם וְגַם תִּנְיִן
וַיַּעֲנֶה. וְקוֹל נְהִי וּבְכִי. אֲשֶׁר תַּחַת סִלּוֹנֶיךָ: צִיּוֹן
לְמַרוֹם שְׂאֵי עֵינֶיךָ. וְגַם תִּרְאִי סִפְדֵי וְהַלִּילִי. עָלֵי
עֹזְבֵיךָ וְתוֹאֲנֶיךָ: צִיּוֹן תִּקְוֶנִי עָלֵי אֲבוֹתַי. וְשִׂאֲלֵי מְכוֹן
בֵּיתְךָ. וְגַם עֲזָרְךָ. חוֹסֵן קְצִינֶיךָ: אֵל הַמַּעֲרָה לְכִי.
צָרְחִי בְּמַר וּבְכִי. עֲנֵנִי בְּנִיךָ וּבְנֹתֶיךָ וּנְיִנֶיךָ: שָׂרָה
כְּשִׁמְעָה לְקוֹלְךָ. גַּם מְבַבָּה עָלֵי בָנִים. אֲשֶׁר נִשְׁבּוּ.
אֵל כָּל שְׂבָנֶיךָ: רַחֵל וְלֵאָרָה בָּכוּ. בְּלָהָה וּוְלִפְרָה.

Schätze Preis gab, dich der Verwüstung und deine Thore der Zermalmung, im Lande wo du so fest dich eingenistet — und der Verwüstung ist die Tochter Zehuda preisgegeben; und keiner reicht der Tröstung Balsam ihr, über die Ruinen deiner Lustgesielde, tiostlos klaget bitter Zion, daß so ferne der mitleidlose Freund; der dir, Leidenserprobte ein milder Tröster würde. verbreite dein jammervolles Geheul, gleich dem tosenden Stürmen des Meeres, dem Gebrüll der Drachen und Sträusse gleich, die deiner Dornen bewachsenen Ruinen Bewohner nun sind — o, blick' empor zu den Höhen, Zion! starre sie an mit verzweifelnder Klage! über deinen hüßlosen, verlassenen Zustand, daß dem Mißgeschick du preisgegeben — den darin geschlummerten Ahnen, klage es! von ihnen ford're deines Tempels Wohnsiß, dein Heil und deiner Großen Macht! Hin, nach jener Höhle wallfahrte und bejamm're laut schluchzend dort, deiner Kinder und Nachkommen gräßliche Qualen! Sollte Schara nicht, indem dein Jammergestöhn sie vernimmt, in Thränenströme ausbrechen; um die Nachkommen, die bei deinen Nachbarn in der Gefangenschaft Ketten schmachten! Rachel und Leah weinet! Bilhah und Silpa klaget! o, daß mit jener tröstenden, thränenvertrocknenden Stimme sie dir zuriefen: „der Gottheit Walten ist für die

הלא קונננו. וקראו בקול מְחִי בְּפִנֵּיךָ: כִּי הָאֱלֹהִים.
הלא לְנֶצַח לֹא יִזְנַח. כִּי תִקְוָה הִיא. ורוֹב שְׁלוֹם
לְבַנֵּיךָ:

צִיּוֹן יְדִידוֹת יָדִיד. צַעִיר לְשָׂרִיךְ. שְׁכַנְתָּ כְּתַפּוּי.
בְּרוֹב עֲגוֹת הַדְּרִיךְ: צִיּוֹן הָדָר כֹּל הָדָר מְשׁוֹת. וְכֹל
מְשַׁכֵּב רִוּדִים יְדִידךָ בְּבֹא הַדְּרֵי הַדְּרִיךְ: צִיּוֹן בְּרוּכָה
בְּרָכָה עֲלֵיזָנָה עֲלֵי רֵאשֶׁךְ. לְמוֹלֶךְ מְחַטְּבִים שְׁעָרֶיךָ:
צִיּוֹן יְרוּשַׁת זֵאֵב עָרֵב. שְׁבִי פֶּאֶרְךָ וְעַדִּי עֲדָנִים עַדִּי
עָלוּ כְּתָרֶיךָ: יָפִית בְּרוֹב הוֹן. וְהֵן רַבִּית בְּדַעוֹת. וְהֵן
מְזַקְנֵי צוּעָנִים. חָכְמוּ נְעָרֶיךָ: הֵיית יָפָה מְכַלָּל. נֶאֱוָה
בְּכָל מַהֲלָל. עָלִית וְשָׁבִית שְׁלָל מַלְכֵי מְגוּרֶיךָ:
בְּךָ בְּרוּחָה. אֲנוּשׁ לֹן מְבַלִּי חֲטָא. בְּךָ כָּפַר בְּקָרְבַּן
תָּמִיד מְכַפְּרֶיךָ: יִסְדֶּת לְפֶאֶר בְּזִיו. חֲרַבְתָּ בְּתוֹךְ אָב
בְּאָף. וְאָף אֲשָׁאף לְזֹאת אֲשָׁאב. מִימֵי תְּמָרוּרֶיךָ:

Ewigkeit — er wird nicht immer dich verlassen! denn fest gegrün-
det steht die Hoffnung und großes Heil erblüht deinen Kindern“!
צ״ץ Des Geliebten liebenswürdiges Erbe! des jüngsten dei-
ner Stämme, in dessen Arme du prangtest, im Schmucke deiner
Anmuth, o herrlicher Sitz aller traulichen Anhänglichkeit, aller
erhabenen zärtlichen Liebe, wo dein Beschützer deinem Allerhei-
ligsten sich nahete — du mit des allerschönsten Segensfülle be-
krönte, der zuvorkommend dir zuflöß in deine getäfelten Thore —
du, Zion, bist nun, der wilden Thiere Raub — und in der Ge-
fangenschaft Staub liegt dein Diadem, dein edler Schmuck, und
auch deine Kronen sind dahin geschwunden! du, mit aller Schön-
heit Vorzügen prangende, in Weisheitsfülle strahlende, deren Jüng-
linge, an Wissen Joans graue Weisen übertrafen, du einst aller
Schönheit Innbegriff, mit aller Liebenswürdigkeit geschmückte;
die du als Siegerin über alle Fürsten der dir benachbarten Länder
hervorragtest! bei dir, in deren Reimen das Verweilen Einer Nacht
Entsündigung brachte, wo des steten Opfers geweihte Flamme,
täglich der Veröhnung Heil verbreitete — im Frühlingsmonate
wurdest du hergestellt, und in des Sommers heißestem Mend —
gleich andern Frühlingsblüthen — zerstört — o, daß unerschöpft
h
Kinoth,

קִינֹת לַתְּשֻׁעָה בְּאֵב

נִרְאוּ בְּעֵירֶךָ פְּנֵי קוֹנֵךְ בְּגוֹ מַחֲנֶה. רָצוֹן לְשׁוֹכְנֵי סִנְהַ.
 בְּשָׁנֵי חֲצֵרֶיךָ: עוֹשֵׂי מְלֵאכֶתֶךָ בְּחוּשׁ. הִתְעַשְׂרוּ
 בְּרִכּוּשׁ. כָּל הוֹן יָקָר נִמְצָא לְקַהֵל עֲשִׂירֶיךָ: נִבְחַר
 מְקוֹמֶךָ לְצוּר. בָּחַר בְּאוֹם בּוֹחֲרָיו. בָּחַר בְּמוֹצְאֶךָ.
 וּבְכֹהֲנֵים בְּחִירֶיךָ: בָּךְ דָּר בְּגִיל נְהַדָּר. אֲדִירֶךָ. בְּכָל
 דוֹר וְדוֹר. עָרַבְךָ בְּבֹא לְעִדּוֹר עֲדְרֵי חֲבֵרֶיךָ: עֲלֶה
 גְּבוּלְךָ דְבִיר. צַלַּע יְבוּס. לֹא לְעֵין עֵיטָם. לְבִלְתִּי
 שְׂאֵת כְּתָפוֹת דְּבִירֶיךָ: קָרָא יְיָ שִׁמְךָ עַל שָׁם שְׁנֵי
 כֹהֲנִים. דָּוִד מִצְאֶךָ בְּחַל. בְּשִׂדֵי יַעֲרֶיךָ: בְּנֶה מְעוֹנֶךָ
 בְּנוֹ. וַיַּחֲנִכְךָ שֵׁם בְּשֵׁם אָבִיו. אֲשֶׁר קָדְמוֹ. נַחֲתָם
 בְּשִׂירֶיךָ: וּבְמַחְשְׁבוֹת בּוֹרְאֶךָ עֲלִית. בְּטָרָם בְּרָא
 תַבַּל. וְשַׁחַק וְעוֹלָם. עַל עַפְרֶיךָ: וּבְמֵי מְרִיבָה בְּיָוִם
 זַעַם אֲזִי טָהַרְהָ אֲרִצְךָ. וְלֹא גִשְׁמָה בְּכִדּוֹת יְצוּרֶיךָ:

ich, der Thränen salziges Meer über dich vergießen könnte! daß sie hinflößen in deine Stadt, in der Ruine Mitte, vor deinem Schöpfer; vielleicht sind gefällig sie dem, der im wilden Dornbusche einst gewohnt und nun — in deiner beiden Vorhöfe Trümmer! — wo, der geringsten Arbeiter Gewerbe, mit reichem Erfolge sie bekrönte, und aller Erde Schätze deinen Reichen zu Theil ward — des Schöpfers erkorner Lieblingsfiß war deine Stätte, er liebte die Nation die ihn erkor, er zeichnete jene aus, die dein Wohl beförderten und deine Lieblinge, die Priester — in deiner Mitte thronte im Schmuck der Freude die Pracht, zu jederzeit zeigte deine erhabene Lieblichkeit sich; wenn deiner Freunde Schaaren zum Genusse sich versammelten — nach Zebus zog deiner Tempelhalle Kreis sich hin, nicht nach En Etoms stolzem Hügel; daß deines Heiligthums bescheidner Bau, in übermäßiger Höhe nicht prange — der Herr selbst benannte nach zweien der würdigsten Priester dich, nach David der durch Kriegsmacht dich errang in deiner Wälder Gefilde, nach seinem Sohne, der deinen Gottessiß erbaute, und dich mit dem Namen seines Vaters weihte — bei welchem deine Begründung — Wunsch geblieben war, deiner begeisternden Psalmen unsterblicher Sänger — im Entwurf standest längst du schon vollendet da, bevor noch Erdenrund,

נח קינות לתשעה באב
 ירד בעתו מִמַּר אֲרָצֶךָ. זְמַן לַיְלָה בָּא לְבָרְכָהּ. וְשָׁלַח
 לָן בְּקִצְרֶיךָ: הֵייתָ לְשִׁיר חוּג יְסוּד. מִמֶּךָ תְּעוֹדֶה
 וְיִסוּד קְרוֹשׁ יִרְחֶךָ. לְפִי עֲדִים מֵעֲבָרֶיךָ: בָּנִים וּבָנוֹת
 תִּשְׁוֹקָה בְּשׁוֹנֶיךָ שׁוֹקֶקוּ. שָׁחֲקוּ וְהִשְׁתַּקְּשׁוּ. בְּסֶדֶךָ
 עֲבָרֶיךָ: פָּסַח בְּחַג נִפְלְאוֹ. פְּוִרִים בְּפִזְסָלָאוֹ. מִלֵּ אֲזוּר
 וְחַן נִמְלְאוֹ. זָכוּ נְזִירֶיךָ: אֵיךְ אֲשַׁמְחָה עוֹד בְּחַג. אֵיךְ
 אֲעֲלוֹז עוֹד בְּפִוּר. עַד כִּי יִבֹּאוּן. יְמֵי שְׁשׁוֹן לְפִוּרֶיךָ:
 אֲרָצֶךָ חֲמוּדָה מְאוֹד. לֹא נִחְמָדָה. בַּעֲלוֹת בָּנִים
 חֲמוּדִים. לְבֵית מַחְמֵר מְגוּרֶיךָ: נַעֲלָה עֲנַן הַקְּטוּרֹת.
 מִמְּקוֹם מְקַדֵּשׁ. יֵצֵא מְקוֹמוֹ עֲשֵׂן אֵשׁ מִנְחֵירֶיךָ:
 בְּקָרוֹב מְרַעִים בְּעִיר. שְׁלַחוּ בְּכַרְמֶךָ בְּעִיר. עָרוֹ
 וְעוֹרָרוּ בְּעִיר וְקִדֵּשׁ בְּעִיר: בְּרוּל בְּלֵי נִשְׁמַע קוֹלוֹ

Gesichtskreis und der Weltenbau aus dem Erdstoff sich entfalteten —
 und als einst rächende Gewässer verderbend den Tag des Zornes
 beurfundeten; da blieb verschont dein Land — ward nicht der
 Fluthen, der Ueberschwemmung Raub — und nicht vertilgt wur-
 den deine Geschöpfe — zur Zeit nur des Bedarfs, träufelte mild
 deines Landes Regen nieder, in schwülen Nächten nur senkte sauft
 und segenreich er sich herab, und jede Nacht erfrischte Thau deine
 lieblichen Fluren — zum Wohnplatz gelehrter Vereine wurdest du,
 von dir aus verbreitete sich Wissen, da ward des Mondes ge-
 heimnißvoller Kreislauf zuerst erspäht — wo von edler Wißbe-
 gierde beseelt, im Frohgeräusch, deine Jugend schaarenweise zu
 dir wallfahrtete — da wurden deine Feste mit ausgezeichneter er-
 hab'ner Freudigkeit gefeiert — an Glanz gediegenem Golde gleich,
 voll Anmuth wie der Zunge Thau, waren verklärt deine Edeln! —
 und kann nun — im Feste ich noch mich freuen? kann ein Freu-
 dentag zur Lust mich stimmen, so lange du nicht wieder Wonne-
 tage zählst? — Dein Land, so lieblich mit allen Vorzügen ge-
 schmückt, nie wagte es, auch einer deiner allerkühnsten Nachbarn
 es zu überfallen, wenn deine sämmtliche junge Mannschaft zur
 Wallfahrt hinaufzog — hin zum Heiligthum, wo des Rauch-
 werks duftige Wolke emporstieg, dessen Stätte nun der Flammen
 Raub geworden! indem Barbarn deiner Burg sich nah'ten, in

קִנּוּת לַתְּשֻׁעָה כַּאֲב

בַּעַת נִבְנִית. אֵיךְ בָּךְ חֲרִבּוֹת צוּרִים. הֲלֹא תִקְעוּ
מְצִירֶיךָ: עַל זֹאת בָּשֶׁק עֹזְבְּרִים עֹבְרִים. אֲבָל בּוֹמְחִים
כִּי יִשְׁמְחוּ. אַחֲרֵי חֲתוּךְ בְּתַרְיֶךָ: לֵב מְדוּה יַחְדָּר.
לַתְּאוּה יִכְלֶה. יִישַׁן עַדִּי יַעֲלֶה. עַמּוּד שְׁחָרֶיךָ: יָלַל
לְקוֹלֵי אָדָם תִּתְאַפְּקִי. הֲלֹא קָרָא לְשֶׁק וּבְכִי.
אֱלוֹף נְעוּרֶיךָ: אֲקוּם חֲצוֹת לַיְלָה. עַל מִשְׁמְרוֹת
מֵאֲפֵר. לְשִׁמּוֹר לְאֹזֹר יֵאָתֶה בָּקֵר לְשׁוֹמְרֶיךָ: אִזּוֹ
תִמְצָאִי צוּף דְּבֶשׁ. אִזּוֹ לֹא תִקְוֶנֶנִי בְרוּשׁ. כִּי תִתְבּוֹנְנִי
בְּרֹאשׁ הָרִי הַרְרֶיךָ: יָבֵא כְבוֹד הַלְּבָנוֹן לָךְ. וְתִתְלַבְּנִי
כְּבִנֵי עַדְרִים. בְּנֵי עַדְרֵי גְדָרֶיךָ: עוּרִי וְהִתְנַעְרִי. עַרְךָ
יַעַר נוֹעְדִים. נַעַר יְתוֹ אֹת לְעֵץ יַעַר חֲזִירֶיךָ: צִיּוֹן
לְצִיּוֹן וְאוֹת עֹז עוֹד תִּהְיִי. וּלְגַם עַמִּים. וְתִגְבְּהֶנָּה רִגְלֵי

Brand deine herrliche Pflanzung legten und über alles Heilige in
deinen Städten, der Zerstörung wilde Pest verbreiteten — Du,
bei deren Erbauung keines Eisens Gekirre gehört werden durfte —
und scharfgewexte Schwerter stießen deine Treuen nieder — da-
rum hüllten in Trauer die gebeugten Söhne Ebers sich; doch fest
vertrauend daß noch Wonnen ihnen aufbehalten, nach deiner
Helden gräßlichen Niederlage — das gekränkte Herz von Sehnsucht
beklommen, in bewußtloser Betäubung schmachtetest deinem neuen
Morgenroth du entgegen — zum Klageton ward meine Stimme, o
jamm're unaufhaltsam fort! Was doch dein Freund zu Jammer und
Klage die Losung! in grauenvoller Mitternacht schon erhebe ich
mich, in dunkler Nachtwache — um jenes Frühroth zu erwarten,
daß jenen Morgen des Heils den Sehrenden herbeiführt. Jenen
Morgen, der süße Wonnen dir bringt, jede bitt're Klage verbannt,
wo wieder hergestellt du an deiner Bergehöhe Gipfel prangest —
du bist wie Libanon in Majestät gehüllt, wie die jungen Heerden
in kraftvoller Jugendfrische erblüht — die ehemahls deine Hürden
füllten. Auf, verjünge dich! so wie der Wald verjüngend sich dicht
belaubt, denn dein Nest, den ein Kind verzeichnen konnte — er wird
bei deiner Wiederkehr zum unabsehbaren Menschenwalde werden!
Zion zum erhabenen Muster, und zu der Nationen ragendem Pa-
nir wird sie! und deiner Heilverkünder Tritte nah'u: „leg' das
ärmliche Gewand doch ab, schmücke gleich der Braut in Seide

נט קינות לתישעה כאב
 מְבַשְׂרֶיךָ: נִצְלִי עַדִּי הָעֲנִי. וּתְנִי לְבוּשֶׁךָ שְׁנִי. תּוֹלַע
 כְּכֶהָ עַדִּי לְקִשּׁוֹר קִשְׂרֶיךָ: אֵל תֹּאמְרֵי לִי אֲשֶׁר זָקַנְתָּ
 הַיּוֹתֵךְ לְאִישׁ. עוֹד תִּתְעַדְנִי חֲלוּץ הַשָּׂד לְגוֹבְרֶיךָ: תִּלְדֵּי
 כְּנִי שְׁעִשׂוּעֶיךָ כְּעֵת עֲדָנָה. תִּתְחַדְּשֵׁי כְּנִשְׂרָה גְעוּרֶיךָ:
 יִשָּׂרָה לְטוֹב יִצְרֶךָ. צוּר יוֹצֵרְךָ יִצְרֶךָ. תִּהְיִי נְצוּרָה.
 כְּעִיר חֲבֵרָה לְמוֹרֶיךָ: יִגְאָל בְּעוֹז מְשֻׁבֵי. מִיָּד חֲזוּר
 הַצְּבִי. וְיֵהִי עֲטָרַת צְבִי לְשֵׂאֵר עֲדָרֶיךָ:

זאת הקינה יסד ר' מאיר על סריפת התורה:

שְׂאֵלִי שְׂרוּפָה בְּאֵשׁ לְשֵׁלוֹם אֲבִלֶיךָ. הַמִּתְאוּיִם
 שְׂכוֹן. בְּחֶצֶר זְבוּלֶיךָ: הַשּׂוֹאֲפִים עַל עֵפֶר אֶרֶץ.
 וְהַבּוֹאֲבִים הַמְשִׁתּוֹמְמִים עָלַי מוֹקֵד גְּלִילֶיךָ: הוֹלְכִים
 חֲשִׁכִים וְאֵין נוֹגֵה. וְקוֹיִם לְאוֹר יוֹמִם. עֲלִיהֶם אֲשֶׁר
 יִזְרַח וְעֲלֶיךָ: וְשֵׁלוֹם אָנוּשׁ נֶאֱנַח. בְּכֹה בְּלֵב נִשְׁפָּר

dich, die im Geschmeide glänzt." Du sprich nicht: du hättest jene Jahre längst schon überlebt, in welchen Jemand du durch Reize fesseln könntest; wieder wirst in Jugendfrische du erblüh'n und reichen deine volle Brust, den Säuglingen — noch, wie in des Glückes froher Zeit, erzeugst hold gestaltete Kinder du, indem du wie der Adler dich verjüngst — O, daß deine Neigung zum Guten er lenkte; der Schöpfer der dich bildete, daß du in strenger Achtsamkeit verharrtest, gebunden an deiner Lehrer reine Borschrift! daß er mit Allgewalt von den Banden der Sklaverei dich entfesselte, von der Heidenrotte Herrschaft! und dem Reste deiner Heerden, die vorige Pracht wieder gäbe!

שְׂאֵלִי Fragst du nicht, die einst in Flammen geglüh'et, nach dem Gruß deiner trauernden Jünger, die keinen Wunsch so sehnlich hegen, als zu wallen und zu weilen in deinen Höfen, in deinen Hallen; die da lechzen und sich sehnen nach dem Staub von deinem Boden, und mit Schmerz und Grauen nach der Brandstatt schauen, in der du einst verglommen? Sie wallen in der Finsterniß, verdüstert ist ihr Lebenslicht; sie hoffen auf das Licht und auf den Tag, der aufgehen werde, leuchten werde über sie und über dich!

קינות לתשעה באב

תמיד מקונן עלי צירי חבלִיךָ: ויתאונן בתנים ובגטו
 יענה. ויקרא מספר מר בגלִלִיךָ: איכה נתונה באש
 אוכלה. תאכל באש בשר. ולא נכוו ידים בגחִלִיךָ:
 עד אן עדינה תהי שוכנה ברוב השקט. ופני פרחי
 הלא כסו חרולִיךָ: תשב ברוב גאֹוה. לשפוט בני י
 בכל המשפטים ותביא בפלִילִיךָ: עוד תגזור לשרוף.
 דת אש וחקים. ולכן אשרי שישלם לך גמולִיךָ: צורי
 בלפיר ואש הלב עכור זה נתגד. בעבור כי באחריתך.
 תלהט אש בשולִיךָ: סיני העל בן בך בחר אלהים.
 ומאם בגדוקים. ורח בגבולִיךָ: להיות למופת. לדת
 כי תתמעט ותרד מכבודה. והן אמשול משלִיךָ:
 משל למלך. אשר בכה למשתה בנו. צפה אשר
 יגוע. בן את במדיך: תחת מעיל התבס. סיני לבושך

Fragst du nicht nach dem Gruße des jammernden Menschen, der da weinet, der da klaget, dem das Herz, Licht, wenn er gedenket deiner Schmerzen, deiner Wehen? Wie Strauß und Uhu in den Wüsten, in den Wäldern klagt und stimmt er an um dich das Trauerlied. Wie war es möglich, daß an dir, in der ein himmlisch Feuer glühet, ein irdisch Feuer hafte, zehre; daß nicht an deiner Bluth die Hand verbrannt ist und verdorret, die der Frevler gegen dich erhob? Soll das Laster nun in Fried' und Ruhe sich des Sieges freuen, sollen seine Dornen meine Blüthen überdecken? Soll die Willkühr sitzen zu Gericht, stolz und übermüthig deine Gottgeweihten Jünger richten, nach eigenem Gedünken Recht und Urtheil sprechen über sie? Soll sie es nimmer büßen, will es keiner ihr vergelten, daß sie Gottes Wort, Recht und Gesetz, zu den Flammen hat verdammet?

Hat dich Gott darum mit Blitz und Feuerflammen in die Welt geschickt, daß du am Ende selber in dem Feuer! in den Flammen untergehst? Hat Gott darum den Sinai auserkoren und erwählet, und all die vielen Berge, die ihn überragen, darum verworfen und verschmähet, auf seinen Höhen im vollen Glanz des Himmelslichtes sich geoffenbaret, daß es der Welt ein Beispiel sei, wie dem Ruhm die Schmach im Leben folge, und um so tiefer sei der Fall, je höher einst der Flug? Ach dir ist

בְּשֵׁק. תַּעֲטֶה לְבוּשׁ אֲלֻמְנוּת. תַּחֲלִיף שְׂמֹלֶיךָ: אֹרִיד
 דְּמַעוֹת עֲדֵי יְהוָה כְּנַחַל. וַיִּגְיֵעוּ לְקַבְרוֹת שְׁנֵי שָׂרֵי
 אֲצִילֶיךָ: מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן בְּהַר הָהָר. וְאַשְׂאֵל הַיֵּשׁ תּוֹרָה
 חֲדָשָׁה. בְּבֶן שָׂרְפוֹ גְּלִילֶיךָ: חֲדָשׁ שְׁלִישִׁי. וְהַקָּשָׁר
 הָרְבִיעִי. לְהַשְׁחִית חֲמֻדֶתְךָ. וְכֹל יוֹפֵי כְּלִילֶיךָ: גִּדַע
 לְרוּחוֹת. וְעוֹד שְׁנָה בְּאוֹלָתוֹ. לְשָׂרֹף בְּאֵשׁ הָרַת.
 הַזֶּה תִּשְׁלוּם בְּפִלֶיךָ: אֶתְמָה לְנַפְשִׁי. אֵיךְ יַעֲרֹב לְחֻבֵי
 אֵכֹל. אַחֲרֵי רְאוֹתֵי. אֲשֶׁר אֶסְפוּ שְׁלֵלֶיךָ אֶל תּוֹךְ
 רְחוּבָה בְּגִדְחַרְתִּי. וְשָׂרְפוֹ שְׁלַל עֲלִיוֹן. אֲשֶׁר תִּמְאַס
 לְבַא קְהֵלֶיךָ: לֹא אֲדַעַה לְמִצְאָ רֶךְךָ סְלוּלָה. הֵכִי הָיוּ
 אֲבִלוֹת נְתִיב יוֹשֵׁר מִסְלֶיךָ: יִמְתַּק בְּפִי מְדַבֵּשׁ לְמִסוֹדְךָ

es ganz so ergangen, wie dem Könige, der beim Freudenmahl hat geweint um seinen neugebornen Sohn, dieweil er doch vorausgesehen, daß er sterben werde, müsse! So ging es dir mit deinem Ruhm! Darum, Sinai, wirf den Purpur ab, zieh an den Sack, das Bußgewand; wie eine Witwe hülle dich in Trauer ein; leg ab und wechsle dein Gewand. Und ich will weinen, bis daß meine Thränen sind zu einem Bache angeschwollen, und hinströmen zu den Gräbern deiner beiden größten Helden, wo Moses und wo Aharon in ihren Gräbern ruhen. Ich will sie fragen, ob denn neu die Thora ist gegeben worden, daß man die alten Rollen hat verbrannt?

Was einst der dritte Monat hat verherrlicht, dagegen hat der vierte neidisch sich verschworen, und hat zerstört deine Pracht, deine Schönheit, einst der Welten Kron und Schmuck. Erst hat er zerschmettert und zertrümmert deine Tafeln, und ein zweites Mal dein Gesetz den Flammen übergeben. War das der Lohn für deine Treue? Ach, ich wundere mich nur über mich, wie mir noch Speis und Trank behage, nachdem ich es gesehen, wie man dich, die Gottgeweihte, gleich im Feindesland die Beute, auf freier Gasse hat verbrannt; und die nicht würdig waren, daß sie in deine Versammlung kämen, an dich die Hand gelegt? Wo soll ich nun eine ebene Bahn und Straße finden, wenn die Wege, die mit deinem Rechte du dem Menschen hast geebnet und gebahnet, verödet und verwüestet sind? Süßer ist als Honig mir die Thrän'

קִינוּת לַתְּשׁוּעָה כַּאֲב

בְּמִשְׁקָה דְּמַעוֹת . וּלְרַגְלֵי הַיּוֹת כְּבוֹל כְּכַלִּיךְ : יַעֲרֹב
 לְעֵינַי שְׂאוֹב מִיַּמי דְּמַעֵי . עָדִי כָּלוּ לְכֹל מַחְזִיק בְּכַנְף
 מְעִילֶיךָ : אֵדִי יִחַרְבוּ בְּרַדְתָּם עַל לְחַיִּי . עֲבוּר כִּי נִכְמְרוּ
 רַחֲמֵי לְגִדּוֹד בְּעֵלְיֶךָ : לָקַח צָרוֹר כְּסָפוֹ . הִלֵּךְ בְּדַרְךְ
 לְמַרְחֹק . וְעַמּוֹ הֵלֵא נָסוּ צִלְלֶיךָ : וְאֲנִי כִּשְׂכוֹל וְנִלְמוּד
 נִשְׁאַרְתִּי לְבַד מֵהֵם . כְּתוֹרֵן בְּרֹאשׁ הָר . מְגִדּוֹלֶיךָ :
 לֹא אֲשַׁמַּע עוֹד לְקוֹל שָׁרִים וְשָׁרוֹת . עָלִי כִּי נִתְקַו
 חֲבָלִי . הִפִּי חֲלִילֶיךָ : אֶלְבָּשׁ וְאַתְבָּס בְּשֵׁק . בִּי דִי
 מֵאוֹד יָקָרוּ . עֲצַמּוֹ כְּחוֹל יִרְבִּיזֵן נִפְשׁוֹת חֲלָלֶיךָ :
 אֶתְמָה מֵאוֹד עַל מֵאוֹר הַיּוֹם אֲשֶׁר יִזְרַח אֵל כָּל
 אֶבֶל יַחֲשִׁיךְ אֵלַי וְאֵלֶיךָ : זַעֲקֵי בְּקוֹל מֵר לְצוֹר . עַל
 שְׁבָרוֹנְךָ וְעַל חֲלָיֶךָ . וְלֹא יִזְכּוֹר אֶתְהַבֵּר כְּלוֹלֶיךָ :

im Kelch, die sich mischt in meinen Trank, und meinem Fuße
 thut es wohl, so er sich gefesselt fühlt in deinen Ketten, Bänden.
 Mit inniger Lust und Bier möcht' ich auffaugen meine Thränen,
 wenn ich weine um deine Hingeschiedenen, die fest an dich ge-
 halten; aber es vertrocknet mir die Thräne, wie sie fällt auf meine
 Wange; denn Alles glüht an mir vor Liebe und Erbarmen, vor
 sehnsüchtigem Verlangen nach deinem Freund, der dich verlassen.
 Er nahm den Schaß mit sich, ließ dich zurück in Armuth und in
 Dürftigkeit, und zog in ferne Lande, und mit ihm wich auch
 von dir dein Schatten! Von allen deinen Treuen bin ich dir al-
 lein geblieben; verwitwet und verwaiset steh ich da, vereinsamt
 und verlassen wie die Stange auf der Berge Gipfel, auf des Thur-
 mes Finne. Ich höre nicht auf der Sängers Stimme, auf der
 Sängerrinnen lockenden Gesang, seitdem die Saiten deiner Har-
 fen sind gerissen, und deine Flöten sind gebrochen! Ich kleid'
 und hülle mich in Sack und Buße; das steht mir besser an, seit-
 dem wile Sand am Meer sich deine Leichen häufen, und die
 Opfer, die für dich geblutet. Ich staune, wie das Tageslicht der
 Welt noch hell und freundlich leuchten könne, und mir und dir
 so trüb. Drum rufe laut und bitterlich zu Gott, klage ihm dein
 Leid und Weh, ob er nicht gedenket deiner jugendlichen Lieb' und
 Treue. Hüll dich ein ins Bußgewand, traure um den Brand,
 der ausgebrochen, der dich zerstückelt und zerstreuet, aufgezehrt

חַגְרֵי לְבוּשׁ שָׁק. עָלֵי הַהִבְעָרָה. אֲשֶׁר יִצְתָה לְחַלְקָה.
 וְסִפְתָּה אֶת תְּלוּלֶיךָ: כִּימֵי עֲנֹתֶךָ יִנְחַמְךָ צוּר. וְיָשֹׁב
 שְׁבוּרַת שְׁבָטֵי יִשְׂרָאֵל. וְיָרִים אֶת שַׁפְלֶיךָ: עוֹד תִּעַדִּי
 בְּעַדֵּי שָׁנִי. וְתוֹף תִּקְחִי. תִּלְכִּי בְּמַחֹל וְצַהֲלִי בְּמַחֹלֶיךָ:
 יָרוּם לְבָבִי. בְּעַת צוּרְךָ לְאוֹר לָךְ. וְיִגִּיֶה לְחֶשְׁבְּךָ
 וְיֵאִירוּ אַפְלָיֶךָ:

צִיּוֹן צְפִירַת פֶּאֶר. חֲדוֹת אֲגוּדֶיךָ. זַעֲקֵי בְרָמָה
 בְּקוֹלֶךָ. עַל אֲבוּדֶיךָ: אֵל הַבְּנוּיָה. לְבִקֵּשׁ וּלְחַנֵּן לְאֵל.
 שְׁלוֹם יִשְׁפּוֹת לָךְ. וְגַם לְבָנֵי בְחִירֶיךָ: בְּעַל בְּחִירֶךָ.
 אֲשֶׁר לָךְ אֶהְבֶּתוּ. לְזֶר נֶהַפֵּד לְנַגְדֶךָ. וְגַם נָגַד גְּדוּדֶיךָ:
 גָּלַף וּפְתַח בְּלוּחַ לֵב. אֲזִי נִשְׁקַמְתָּ בְּמַחַ בְּשִׁלּוּרָה.
 שְׁמוּחָה עַל רִדִּידֶךָ: דְּבָרֵי נְכוּחֹת לְרַעֲיֶךָ. לְהַלְיִין
 עֲבוּרֶךָ אַף תִּצְפָּצֵף. לְהָרִים קוֹל הַדְּרִיךְ: הָשֵׁב יְרִידֶךָ

hat all dein Hab und Gut, das vor dir lag aufgehäuft. Wie er dich gezüchtigt und gedemüthiget, wird Gott dein Hort, dich trösten und erfreuen; Israels Stämme heim geleiten; dich erhöhen aus deiner Niedrigkeit. Wieder legst du an den Schmuck, hüllest dich in Purpur, führst mit Pauken und Schalmeien im frohen Zuge an den Reigen; und mir wallt und hebet sich das Herz, wenn Gott in seinem Gnadenlichte dir erscheint; er erhellet dir die Nacht, und verkläret und erleuchtet dir das Dunkel, das auf und in dir geruhet.

ציון Du Prachtgeschmückte, deiner Verbündeten Wonne, klage über deinen gräßlichen Verlust zum hochgewölbten Himmelsblau empor, ergieße in brünstigem Gebete vor der Gottheit dich; daß er Heil schaffe, dir, und den Sprößlingen deiner Liebliche — zu ihm, der zärtlich dich einst erkor und nun dir und deinen Schaa-ren seine Liebe freundlich entzog — als er noch allein in deinem Herzen thronete, da weiltest in friedlicher Stille du in deiner-Fluren Mitte — o sprich mit herzugewinnenden, eindringlichen Reden, dir Freunde zu gewinnen, die als Vermittler dich vertreten! Rufe aller Beredsamkeit Zauber hervor, daß dein Freund dir wiederkehre, in deinem traulichen Schatten weile und in deinen rosenumzäunten Gärten wieder lustwandle! Ihn, der gleich-

קינות לתשעה באב

לְמַשְׁתַּדֵּךְ. וְלָלוֹן בְּצַלְךָ. וְלִמְיֵיל בְּסוּגַת גִּן וְרֵדִיךְ: וְעַד
בְּמוֹהַר וְקִדְוֵישׁיִן. וְגַם בְּכַתּוּבָה. לָךְ לְעֶזְרֶךָ. וְהֵן בְּרוּר
זְכָרֶיךָ: זָרַע וּבְנִים מְחַטְּבִים. לֹא־יִשָּׁךְ הִלָּא יְלֻדָּתִי
וְאִיךָ נִשְׁכַּלְתָּ. מִכָּל חֲסִידֶיךָ: חֲמַק וְעֶבֶר וְגוֹ מִמֶּךָ וְלֹא
נִשְׁלַחְתָּ. וְלֹא בָּא בְיָדְךָ שֶׁשֶׁר סִפֵּר מְרֻדֶיךָ: מוֹעֵן
בְּטַעֲנַת מִמְּאֲנַת בְּמַרְדֵּךְ. עָלַי כֵּן נִתְקַלְסַת. וְהִשְׁפַּד־
עִם יְדִידֶיךָ: וְיִשְׁבַּת בְּרוּדָה דְּמִנְיָה. כִּי חֲשׂוּפָה קְלוּן
שׂוּלֵיךָ. וְנִגְלִית וְנִדְלָלוּ כְבוֹדֶיךָ: כָּל מַחְזִיקִים בְּגִזְרֶךָ.
הֵם יִצְאוּךָ. דְּחוּפִים וּבְהוּלִים. וְהֵם הָיוּ לְכַוְדֶיךָ: לְכִי
הִלָּא נְחַלֵּל. מֵאִין הַפּוֹגוֹת. אֲשֶׁר הוֹמַר וְנִחְלַף לְמַר.
מִחַק מְגִדֶיךָ: מִלֵּא דְמַעוֹת כַּפִּים נִשְׁמָפוּ. נִמְלָאוּ
דְמַעוֹת לְחַיִּי וְכָל עֵינַי נִגְיֵדֶיךָ: נַפְשִׁי עֲמוּפָה בְּעֵרַת

sam mit ehelichem Band sich vormahls dir vermählte, das dein Heil, dein stetes Glück begründet, wie herrlich blühten deine in der Geburt schon ihm geweihten Kinder und — ach, wie bist so gänzlich du deiner Edlen nun beraubt! — Und nun zog er hin, mitleidlos von dir sich trennend, ohne vorher dir den Scheidebrief zu geben, in dem dein empörender Abfall ihn hiezuh berechnigte; sieh, da hat er zu des Spottes Zielscheibe dich gemacht — darum ward dein Lieblingsvolk entwürdigt! — nun sithest du in stummer Einsamkeit und stehst entblöht, ein Gegenstand des Hohn's, gestürzt von deiner Größe Gloriengipfel, von allen verlassen die treu an deiner Krone hielten; denn jene, ach, sie sind verstoßen und verjagt, deine zärtlichen Anhänger — mein kummervolles Herz ist unheilbar erkrankt — das deiner süßen Früchte edler Saft in solch bitteren Wermuth sich verwandelt! Salziges Thränennas, gleich Fluthen im Ergusse — nekt meine Wangen und deiner Freunde Augen. Gramzerknirscht ist mein Gemüth, denk ich deiner heiligen Opferflamme, die erloschen nun — die keine Spende nun mehr aufnimmt — verfälscht durch Wasser ist des Traubenblutes labender Trank, und aus den Hürden ist das Kind entschwunden. Das zum Opfer dir zu Gebothe stand — Ja, der aufgespflügte Boden selbst, zum Kahlen Grunde schuf ihn die Verwüstung um — und jeder Raum, bebaut, Gewächsh umhüllt, es war der Flam-

וְכָרִי לְאִשָּׁה. הֲלֹא נִכְבְּהָ. וְלֹא יָכְלוּ לְאַפּוֹת סְמִידֶיךָ:
 סִמְךָ אֲשִׁישֵׁי עֵגֶב מְהוּל בְּמַיִם. וַפֶּס מִן הַרְפָּתִים בְּקָר.
 זָבַחִי עֲבוּדֶיךָ: עֶדְר וְנַחֲרַשׁ יְסוּדֶךָ. לְשָׂרָה בּוֹר וְגִיר.
 לְחֶכְרָה וְאַכְלָה סְבִיבֶךָ. אִישׁ לְפִדְיֶךָ: פֶּלֶץ וְשֶׁבֶץ
 לְבָשׁוּנֵי. בִּיעַת אֶחָזָה מוֹנֵי שְׁקֵטִים. וְהֵם צָדוּ צָעֲדֶיךָ:
 צוּעַק אֲנִי לְמִקּוֹנְנוֹת לְכַבּוֹת. וּבְכֹמֵר לְזַעוֹק נְהִי נְהִיָּה.
 הוּי עַל קַפְדֶּיךָ: קָלוּ יְמֵי עָנְיִי. עַת אֶחָזָה עֲנִיָּה שׁוֹמְרִים
 מִצְאוּךָ. וְהֵם נִשְׂאוּ רְדִידֶיךָ: רַחֲפוּ עֲצָמֵי. עֲלֵי בָנִים
 יְקָרִים. אֲשֶׁר בְּסִיד שְׂרוּפִים בְּאוּר אוּדֵי שְׂרִידֶיךָ:
 שִׁקְרוּ וַיִּקְרוּ גְוִילֵי דָת. מִשְׁנָאִי. וְאוּי אֵיךְ נִמְשַׁלְתָּ.
 לְפִטְשֵׁי בַת־עוֹדֶיךָ: תּוֹעָה לִבִּי אֲשֶׁר גִּרְצָה. בְּאֶרֶץ
 נִכְרִים לְנִדְבָה. לְנִסּוֹךְ יִין תְּמִידֶיךָ: צִיּוֹן עַד אֵן מְשִׁימָה
 אַתָּה לְפָה אֵת יַדְךָ. אֵיכָה בְּיַד אוֹיְבֶךָ נִפְלוּ נְגִידֶיךָ:
 מִמֶּךָ אֲבוּדִים. יְלָדֶיךָ חֲמוּדִים כְּפוֹ. עַל זֹאת בְּמָרָר

mengluthen Raub, Zittern und Verzweiflung durchschauert mich.
 Seh' ich jene Heiden frohbeglückt, die deinen Fuß in Sklaverei
 gelegt; da ruf' herbei ich jene Klagefrauen, daß sie mit herzzer-
 reißend jammervollen Tönen, dein Weh' und deine Vernichtung
 beweinen — Ach, wie unbedeutend scheint das eig'ne Unglück mir,
 wenn dein gräßliches Elend ich sehe — die dich schützen sollten
 entrißen schonungslos dir dein Prachtgewand — Ein Wehen durch-
 zukt mein Gebein, über die edlen Sprößlinge, die bis zum letzten
 Rest, wie Kalk in der Feueresse des Brandes Opfer wurden —
 Wehe! jene Gefesselten konnten die Feinde zu Asche brennen,
 deren Wort man einst der unumschränkt zwingenden Allgewalt
 verglich! — Betäubt schwänkt mein Herz, dessen Fühlen auf
 fremdem Boden, gleich dem weinungossenen Steen Opfer, einer
 gefälligen Aufnahme sich erfreuen könnte! — O Zion, noch immer
 verstummst du, da deine Edlen von Feindeswürdiger Kreis — stehst
 du doch in bitterem Jammergeheil ergossen, deine Leidensgenossen!
 Ach, wie kann so sehr deiner Entbindung Stunde sich verspäten!
 wirst du stets denn bei den Wehen der Geburt nur verweilen? nur
 Monde sind der Schwangerschaft fernstes Ziel sonst, und Jahr-

קינות לתשעה באב

בְּכִי יִלְלַת מְרוֹדֶיךָ: אֵיבָה מֵעֶקֶב זְמַן לְדַרְתְּךָ. וְעַד אֲנִי
הָיִיתִי אֶתֶּן נִקְשָׁרֶת. בְּחֵיל צִירֵי אַחֲוֵיךָ: יוֹלְדוֹת לְתַשְׁעָה
יָרְחִים. עַת נָשִׂי כָל. וְאִיךָ רַבּוּ שְׁנוֹתֶיךָ. אֲשֶׁר הָרִית
יְלִדֶיךָ: רוֹנֵי לְשׁוֹמֵר לְאֵילָה חֲבָלִים. וְהוּא יִתִּיר
בְּצִירְךָ. עָלַי רָבַד רְפִידֶיךָ: חוֹשֵׁב זְמַן יַעֲלֵי סָלַע
לְהַתִּיר וְדָא חָשַׁב זְמַנְךָ. לְהַסִּיר כָּל חֲרָדֶיךָ: זְמַן
בְּיָדוֹ פֶּתוּחַ אַרְבַּע גְּעוּלִים. וְגַם בֵּן יִפְתָּח. גְּנֹזֵי אוֹצָר
זְכוּרֶיךָ: קוֹדֵר יִשְׁמִיעַ לְקַבֵּץ הָאֲמוּנִים וְאִז דִּלְתֵי
פֶּתוּחַ. יִפְקִידֵם עַל קְלָדֶיךָ: צִיּוֹן מַעֲשִׂים בְּצַעֲרֶךָ.
וּבִיבִיךָ מַעֲשָׂתִים. אֲשֶׁר יוֹרַח חָרֵם הֲדַרֶיךָ: צִיּוֹן
בְּמִנְחָה יִכְפְּרוּן אֶת פָּנָי זַעֲמֶךָ. אִז יִשְׁתַּחֲוּ לְכַף
רַגְלֶיךָ חֲרָדֶיךָ: צִיּוֹן עֲרִיךָ עֲרִי. רַקְמַת בְּגָדֶךָ.
וְגַם עוֹז וְזֹרֵעַ. פֶּאֶר בְּגָדֵי חֲמוּדֶיךָ:

מיוסד ע"פ ח"כ 337 אט"כ חרות ולאח"כ חתום שמו יוסף 37 חיים הכסן:

צִיּוֹן בְּמִשְׁפָּט לְכִי לָךְ עִם מְעוֹנֵיךָ. הִתְעוּדָה בְּכֹבֵד

hunderterte schon für dich Schwang're hin: ohne daß der Ge-
burt Stunde dir schlägt! — O, klag' es dem, welcher der Hindin
Wehe beobachtet, daß er auch dich deiner schmerzlichen Leiden
entbinde — würdigt er der Gänse Geburtsstunde seiner Aufmerk-
samkeit, und er sollte deine Entbindungsepoche nicht beachten,
dich deiner Qualen zu entledigen? — Er, der den Wunderschlüs-
sel trägt, zu den geheimsten Kammern der Natur, er wird auch
dir wieder den eingezogenen Schaf erschließen, er wird den Ruf
ertönen lassen zu sammeln seine Treuen. Ja offen stehen seine Pfor-
ten ihnen, und ihnen wird die Schlüssel er vertraun — Jene,
Zion, die bei deinem Schmerze gramzerknirscht, und vor Freude
glänzen, wenn heiter deiner Schönheit Sonne strahlt — mit
Geschenken versöhnen, besänftigen sie deinen zürnenden Blick, die
Ueberraschten stürzen zitternd hin zu deinen Füßen sich, dann hullst
du froh dich wieder Zion, in Geschmeide und in Purpurkleid,
und Macht und Ruhmesglanz ist deines Prachtgewandes Schmuck!
Rechte doch, o Zion, mit deinen eitlen Seher, die durch

ולא גלו עונֵיך: אֶכֶן בְּנֵי עוֹלָה עֲנוּךְ וִירְשׁוּךְ. גִּירָה
 צָדֵק הִיִּית שְׁחוּק. אֵל כֹּל שְׁכַנְיֶךָ: בְּזוּת מְלֻמְךָ.
 וְלֹא הִקְשַׁבְתָּ לְמוֹרֶךְ לְטוֹב. בְּשִׁכּוֹן בְּאַרְצֶךָ קְדוֹשׁךְ.
 בְּמִלּוֹנֶיךָ: גְּלִיתָ קְלוֹנֶךְ וְשׁוּמְאַתְךָ בְּשׁוּלְךָ. וְגַם
 שְׂמַאת דְּרַבְךָ. מְאוֹד הִרְבִּית זְנוּנֶיךָ: דֶּרֶךְ אַחֲוֹתֶךָ
 הִלֵּא הֶלְכְתָּ. וְזָנִית בְּתִזְנוּתָהּ. הִזְנִית בְּנוֹתֶיךָ וּבְנֵיךָ:
 הֶכֶת וְנִגְפַת לְאִין מִרְפָּא. וְהִשְׁדַּכְתָּ בְּטִישׁ חוּצוֹת.
 וְהִנֵּךְ שְׁחוּק. לְבָנֵי מְעַנְיֶךָ: וְהָהִי נְגִינָה בְּפִי זָרִים
 רְפִים. אֲשֶׁר אָמְרוּ לְנַפְשֶׁךָ. שְׁחֵי הָרוּם לְשִׁנְיֶךָ:
 זְכָרֵי עֲנִיָּה בִּלְב נִשְׁפָּר. וְזַעֲקֵי עָלֵי מִכָּךְ וְנִגְשֶׁךָ. אֲשֶׁר
 גָּדַע קֶרְנֶיךָ: חֲפִי בְּאַמַּת לְאֵל צוֹרֶךְ וּבִרְאֵךְ. וְהוֹחִילֵי
 לְמַלְכְּךָ דְּבַד. כִּי הוּא אֲדוֹנֶיךָ: מַהֲרֵי קָבַכְךָ וּכְפִיךָ.
 וְשׁוּבֵי עָדֵי אִישׁךָ קְדוֹשׁךָ. וְלוֹ הִרְבִּי רְנִינֶיךָ: יוֹמָם

Lügen dich getäuscht und dein Vergehen nie dir offenbart — ja,
 als schon die Ruchlosen dich quälten und ins Elend jagten, als
 du, der Tugend Residenz, des Spottes Ziel deiner Umgebungen
 geworden, auch da stießest verächtlich deine Lehrer du zurück,
 nicht achtend auf ihr wohlgemeintes Wort — als dein Gefeierte
 noch in deinem Lande, deinem Tempel weilte — frech zeigtest du
 deiner Sinne Schändlichkeit, an deines Kleides Saum haftete
 dein Unflath, jeden deiner Wege bezeichnend, durch deiner Un-
 zucht Größe — ausartend, den Weg deiner verbuhlten Schwester
 wandelnd, risset deine Söhne, deine Töchter du mit in dein Ver-
 derben! dieß war's, was so unheilbar dich niederschlug, das in
 der Erniedrigung Schlamm dich hingeschleudert, und das zum
 Spottlied deiner Dränger dich gemacht! das du zum Spottlied
 der Hochmüthigen geworden, die übermüthig zu dir sprechen:
 Krümme dich nur fort und Klag' verzweiflungsvoll dir deine Zähne
 stumpf? — Mit blutendem Herzen erinn're dich dessen, Arme!
 Und Klage laut jenen Tyrannen an, der deine Größe so entwür-
 digte! Hoffe mit gläubiger Treue zu Gott deinem Horte und Bild-
 ner! Harre mit Ausdauer auf ihn, der allein dein Herr und Kö-
 nig! Lautre Herz und Hände von jedem Schuldbewußtsein und
 kehre mit reutigem Sinne zu deinem heiligen Herrscher wieder,

קינות לתשעה באב

וְלִילָהּ. הִנֵּי קוֹל בְּכִבֵּי מֵר. עָלַי קָרִית מְדוּכָה. וְעַל
 תֵּל אֶרְמוֹנֶיךָ: כְּבוֹד וְהֶדְר וְרוֹב יוֹפֵי בְּתוֹכָךָ. הֲלֵא
 נִמְצָא פָּנַי קְרוֹשֶׁךָ. וְהֵן נִתַּן לְעוֹבְיָד: לָמָּה לְגַלִּים
 מֵעוֹן הַנֵּים. וּמִרְשָׁתָּךְ וּקְפוֹר. וְגַם אֲנִי מִיָּם עֵינֶיךָ:
 מֵאַנְתָּ שְׂמוֹעַ. לְקוֹל מוֹסֵר מִיִּסְרֶךָ. בְּכֵן שְׁתִּית וּמְצִית
 שְׂמֵנֶיךָ שְׂמֵרֶיךָ: נֹכַח פָּנַי עֲדִיוֹן. שִׁפְכֵי לִבְבְּךָ כְּמִי
 נָהַר. וְאֵל תִּהְיֶה פּוֹגֵר לְעֵינֶיךָ: סוֹפֵי וְהִמֵּי בְּעִיר.
 קָרְאִי מְקוֹנְנוֹת וְכֹל נְשִׁים מְבַבּוֹת בְּכִי גְדוֹל מְקוֹנְנֶיךָ:
 עֲדֵי צְנִיף מִלְּבָבְךָ. עַד אֵן לְמַרְמָס יְהִי. עַד מָה בְּיַד צָר
 בְּנֵי שָׂרִים סִגְנֶיךָ: פֶּתַח לְבָנוֹן שְׁעָרֶיךָ. אֲשֶׁר טָבְעוּ
 אֶרֶץ נְשִׂיָּה. וְאֵין מְלוֹן לְכַהֲנֵיךָ: צִיּוֹן עֲלֵיהֶם נְהִי
 נְהִיָּה. וְלֵא תַחֲשֵׁי. אֲסָפִי וְקַבְּצִי. וְקַנּוֹר וְקַנְיָךָ:
 קָרְחִי וְגוֹזֵי בְּנֵשֶׁר. עַל בְּנֵי תַעֲנוּגֶיךָ. וְעַל כָּל נְשֵׂי־אֶיךָ.

ihn unaufhörlich preisend! ergieße Tag und Nacht in laut wimmernder Klage dich, über die königliche Residenz und deiner Paläste Trümmer! O, Ruhm und Pracht und Schönheitsfülle weilten in deiner Mitte, vor deinem Heiligen; und alles ward den Drängern preisgegeben! — Weißt du, warum zu wüstem Schutt, zum Eulennest, zu des Pelikans und Igels Erbsitz und zu Wasserfämpfen deines Heiles Quellen wurden; weil deiner Sittenlehrer Ermahnungen du nie Gehör gegeben, darum mußt du deinen Leidenskelch du bis zur Reize leeren! O, ergieße doch dein Herz wie Ströme, vor dem Allerhöchsten! und laß der Thränen Quelle unaufhaltsam rieseln! Durchlaufe schwankend die Stadt, rufe die zartfühlenden Frauen herbei, daß im rührenden Trauerchor, ein Klage lied sie anstimmen — Ueber deines Königs Dädem — das, ach, so lange schon zertreten liegt im Staube, über deine jungen Edlen, die, ach, so lange dem Feind schon unterworfen sind! das der Willkühr den Libanon er geöffnet, daß deine Thore sanken, daß wüste ward das Land und schutzlos deiner Priester Schaar herumirrt — O, Klage unaufhörlich hierüber, Zion! in deiner versammelten Greise wimmerndem Kreis — Scheere fahl dein Haupt gleich dem entfiederten Adler, über deine holden Sprößlinge, über deine Fürsten — Lobend wie des Meeres brau-

וְרוֹזְנִיךָ: רָמוּ וְגָדְלוּ כְּמוֹ גְלִים בְּלֵב יָם מְזוֹרְיֶךָ. בְּלִיל
 שְׂדֵהוּ. טוֹרֵי אֲבָנֶיךָ: שָׂדֵד מְלוֹנֵךְ. וְכֹל מִחַמַּד יִקְרָךְ.
 בְּאֵין אֹרִים וְחֹמִים אֲשֶׁר גָּלוּ צְפוֹנֶיךָ: תִּכְבֹּר וְכִרְמֵל
 כְּהָרֵי גִבְעוֹעַ. בְּלֵי טַלְךָ וּמַטְרֶךָ. וְלֹא אֹזֵר בְּעַנְיֶךָ:
 צִיּוֹן יִגְוֶנֶךָ נָשִׁי. מְהָרֵי וְהִתְקַדְּשִׁי. עֲדֵי יִקַּר לְבָשִׁי.
 תִּמְרוֹק שְׂמֵנֶיךָ: צִיּוֹן וְשָׁלְמוּ יָמֵי אֲבָלְךָ. בְּשִׁשׁוֹן וְגִיל.
 כִּי תֵם עֲוֹנֶךָ. וּמִשְׁנֵה שְׁבָרוֹנֶיךָ: צִיּוֹן סָגְלַת מְלָכִים
 וּמְדִינוֹת תְּהִי. עוֹד יִזְלוּ מִי מְנוּחֹתַי מֵעַיְנֶיךָ: צִיּוֹן
 פְּדוּתֶךָ צְפִי. עוֹד יִקְרָאֶיךָ צְפִירַת תִּפְאֶרֶת. בְּפִי שָׂרִים
 וְנוֹגְנֶיךָ: צִיּוֹן בְּרָכָה וְחַיִּים בָּךְ. אֲבִיר יַעֲקֹב צוּר
 לְעוֹלָם. וְעוֹד יֵאמְרוּ בְּאֲזֵנֶיךָ: צִיּוֹן הִמּוֹן כְּהַנִּים.
 הִמָּה יִשְׁרָתוּנֶךָ. וְגַם יוֹסִיף יי קִנּוּת שְׁנִית קַצְיֶיךָ:
 צִיּוֹן גְּבַרְתָּ. לְמַמְלְכוֹת מְצִירֶיךָ. רַבִּי שְׁלוֹמִים

sende Wogen war deine Auflösung, als nächtlich deine marmorenen Palläste verwüstet wurden — Da ward zerstört dein Wohnsitz, deiner Augen Lust, dein Theuerstes, Urim und Thumim, deine geheimen Kleinodien enthüllten — Thabor und Karmel verfallen, des Thaus, des Regens beraubt, als lastete der Berge Gilboa's Fluch auf sie — und lichtlos ist dein Horizont umwölkt! doch vergiß deinen Gram, o Zion! ermuntre in froher Heiterkeit dich, umhülle mit festlichem Schmucke dich, die duftige Salbe nimm zur Hand! Zu Ende sind die Tage deiner Trauer, in Lust und Wonne sind sie umgewandelt. Der Sünde Strafe ist am Ziel und der Qualen zwiefach harte Folter! — Du wirst zum Lieblingsitz der Fürsten und Provinzen wieder umgeschaffen, in friedlich rieselnden Bächlein ergießen deine Quellen sich wieder — O, harre ausdauernd nur auf deine Erlösung o Zion, noch naht die frohe Zeit, wo deine Warden in Liedern als Krone der Schönheit dich feiern; dann werden bei dir des Lebens und des Segens gnadenreiche Quellen sich erschließen, und für die Ewigkeit lauter sie, des Beschüßers Jakobs heilverkündende Verheißung, die dann in deinen Ohren tönt, und Priester im Ornat verwalten dann das heilige Amt, und was großes in dir war; aufs Neue ruf's der Herr mit seinem Schöpfungswort hervor!

קינות לתשעה באב

שאי. מאת אסיריך: יחמץ לבבי. לקול נתנו ראמים.
 בגי שעיר ומואב בתוך היכל דביריך: לפתו משיחי.
 בדם קדקוד סגנים. מרוף שוע וקוע רמוס עמי
 בחיריך: ערים בצורות תפוש. דיק וסולל שפוך.
 ארזי לבנון כרות. מעצי יעריך: חזו נביאים בשוא.
 דבר בשם קדוש יעקב לשלום. ולא תבשו מזוריך:
 יתר לבבי. עלי ארון ומשכן. וציץ זהב ואפוד. ושם
 קודש סתריך: איים יחיו לרו. אות ומופת אלי שברך.
 ירפאו. אלי משנה שבריך: שמש וכל כוכבי שחק.
 בעמק דמו. קוד ברמה שאו. קול תמרוניך: סהר
 וכימה ועש וכסיל לזאת יבבו. נגהם אשר אספו.
 כוכבי שחריך: מטה רשעים בקם. שרים בידם
 תלות. שבת משושך וגיל כלי זמריך: אבל לבנון

O Zion! Einst Gebietherin über jene Grausamen, die nun dich bedrängen, nimm auf die freundlichen Grüße deiner gefesselten Verehrer! — Wie kränkt sich mein Herz, über jenen frechen Hohn, den, ungezähmt wie Waldtiere Seirs und Moabs Söhne in deinem Tempel erhoben! Wie schleiften meinen Gesalbten sie hin, mit fürstlichem Blute bespritzt, wie gaben sie deines Volkes Lieb-linge, dem Mord und der Zerstörung preis — Die Festen erobernd, Bollwerk und Schanze aufwerfend — Libanons Zedern umhauend, deiner Wälder schattige Bäume — Falschheit prophezeihend die Seher, Heil im Namen des gefeierten Jakobs verkündend; darum blieben auch deine Wunden ungeheilt! — Wimmernd jammert mein Herz, um die göttliche Lade, um den Tempelsitz, um das geweihte Diadem und den priesterlichen Mantel, um das geheime Orakel — Das Alles dir entzogen nun! Sollten Eulen etwa das Verborgene nun enthüllen — Heilung deiner Qual verkünden, deiner zwiefach heftigen Qual? — Längst sollten die Sonne und die Sterne am Firmamente in dumpfe Nebel sich hüllen; da doch bis gen Himmel deine bittere Klage gedrungen! Weinen sollten der Mond und die glänzenden Planeten! da glanzlos deines Morgenroths Gestirne hingeschwunden — Als der Ver- ruchten Geißel war im Schwunge, als Fürstenleben von ihrer

סה קִנּוּת לַתְּשׁוּעָה בֵּאֵר

וְגִיל בְּרָמָד בְּלִי גִשְׁמֵעַ. הִפְרוּ סִגְנִים. בְּבֹא צָר
 בְּשִׁעְרֶיךָ: הִכְמַרְתָּ נְבוּגִים. בְּיֹם עֵבְרָה. וְאַפְרוּ
 קְצִינֶיךָ. וְשָׁחוּ בְּנֵי צִיּוֹן יְקַרְיָה: מִקְלָל מְלָכִים. לְבוּשׁ
 בְּנוֹת עַרְלוֹת. פָּאֵר רְאֵמוֹת וְגִבִּישׁ. וְאַף סִפִּיר גְּזֵרֶיךָ:
 בְּזָאוּ נְהָרִים. בְּתוֹךְ קִרְיָה עֲלִיָּה לְאִין קֶץ לְתִכּוֹנָה
 יוֹסִיף. פָּרְצוּ גְדֵרֶיךָ: גִּבְעָה וְעֵץ רַעֲנָן. אֱלֹהֵי מְקוֹם
 פְּגוּל מְלָאִים מִחֲלָל פְּגַרֶיךָ: יְהִמוּ קִרְבֵי כֶּסֶם. יִזְלוּ
 דְמָעֵי כְּמֵי גַמְרִים. לְבָאִים. בְּיֹם טָרְפוּ בְּפִירֶיךָ:
 יִסְעַר לִבִּי כְּמוֹ סוּפָה וְסֵעַר. בְּמוֹיִן גְּזֵרֵן יִסְוַעַר עָלַי
 אֲשַׁמּוֹת בְּמַרְיָה: הִמַּר בְּשָׂרֵי. לְיֹם נֶאֱרָר קְדוּשׁ יַעֲקֹב
 מִקְדָּשׁ וּמִזְבַּחוֹ בְּלִי בֹא בַחֲצֵרֶיךָ: שׂוֹרֵק וְנִטְעַע גַּעֲמָן
 הֵייתָ. וּבֹקֵר בְּצִיץ פָּרַח וְנִצָּה תִשְׁגֶּשְׁגִי זְמוּרֶיךָ: שׁוּבֵי

Willkühr abhing; verstummte deiner Wonne Laut und deiner Psalter Klänge; Libanon trauert und Karmels Frohgeräusch verstummte, Schamumhüllten standen da die Fürsten, als der Feind in deine Thore eindrang — der Einsicht beraubt standen die Weisen, in Ketten die Großen und gramgebeugt Zions Edelste — Der Könige Schmuck; zu frecher Dirnen Zier entweiht, so wie deiner Gefrönten, mit edlem Gestein durchwirktes Diadem — wie Ströme überfluthend, die sonst freudeathmende Burg, mit endlos sich stets häufender Volksmasse, um dein Gemäuer umzustürzen — Und jeder Hügel, jedes Baumes schattige Laube; sie wurden zu gräulich entweihter Stätte, von aufgehäuften Leichen übervoll — Wie das tosende Meer tobt's in meinem schmerzdurchwühlten Innern, wie Nimrims Gewässer stießen meine Thränen, als jene wilden Horden deine mit Löwenmuth begabte Jugend zerrissen! — In meinem Herzen tobt's, wie brausend heftiger Wirbel, wie in der Tenne aufgestürmt rauscht der Sprei; über deiner Priester schwere Schuld — ein bitteres Weh' durchschauert mich, ob jenes Tages, wo Jakobs heiligster Altar und Heiligthum gestürzt, deinen Vorhof seiner Erscheinung nicht mehr würdigend; die du ihm Schorek und Lustpflanze einst gewesen, mit jedem neuen Morgen lieblicher Neben und Blumenreiz entfaltetest! — O, kehre mit Reheschnelle, in frommer Neue auf-

קִנּוּת לַתְּשֵׁעָה בֵּאֵב

צָבִיָּה לְאֵר יוֹצֵרָךְ. וְכוֹנֵנְךָ לְדוֹר וְדוֹר בְּתוֹכָהּ שְׂכוֹן.
 בְּעַל נְעוּרֶיךָ: אֲרִיָּה בְּנוֹךְ. לְבַל יַעֲלֶה מִסְּלוֹת וְצִי
 אֲדִיר וְשֵׁשׁ. לְבַל יַעֲבוֹר יְאֻרֶיךָ: נִפְשֵׁי שְׁלוֹמְךָ דְרוֹשׁ
 אֹתָהּ כְּחוּם צַח עָלֵי אֹרֹת. כְּעַב מַל כְּחוּם יוֹם נֶדֶר
 קְצִירֶיךָ: אֲשַׁמָּה וְאֲשִׁישׁ בַּיּוֹם אֲשַׁמְעַ מִבְּשָׂר בְּקוֹל.
 שְׁלוֹם מְנוּחָה דְרוֹשׁ וְשְׁלוֹם אֲסִירֶיךָ:

מיוסד ע"פ ח"צ לחקר ארת תיבות עלי ועל:

אֵלֵי צִיּוֹן וְעָרֶיהָ
 כְּמוֹ אִשָּׁה בְּצִירֶיהָ
 וְכִבְתוּלָה חַגוּרַת שֶׁקַּ
 עָלֵי בַעַל נְעוּרֶיהָ:
 עָלֵי אֲרָמוֹן אֲשֶׁר נָשַׂשׁ
 בְּאֲשַׁמַּת צֶאֱן עֲדָרֶיהָ

gelbst zu Gott, deinem Horte und Begründer zurück, daß für und für dein Jugendfreund in deiner Mitte throne! daß kein reißendes Wild, deinen stillen Sitz, deine geebneten Pfade mehr betrete, keine Flotte deine Ströme mehr beschrifte! Ach, wie sehnt meine Seele sich, nach der Wiederherstellung deines ehemaligen Heiles; wie nach versengender Sonnengluth man nach erfrischendem Regen sich sehnt; wie nach erglühender Mittagshize, die der Erndte entgegen harrende Flur, nach kühlender Thausfeuchte schmachtet! Wie frohentzückt werd' ich an jenem Tage jubeln; wo ich des ersehnten Heilesboten Stimme höre: dein friedliches, unwandelbares Heil, und deiner Gefesselten Heil — Mit lauter Stimme verkündend!

Zion klaget in den Städten,
 Wie ein Weib in Kindesnöthen,
 Wie die Jungfrau klagt und weint
 Um den trauten Jugendfreund.

Um den Pallast, der gefallen,
 Als sie selber sich versündigt,

קִנּוּת לַתּשׁוּעָה בֵּאֵב
 וְעַל בִּיאַת מַחֲרָפֵי אֵל
 בְּתוֹךְ מִקְדָּשׁ הַדְרִיָּה: אֵלֵי צִיּוֹן
 עָלֵי גְלוּת מִשְׁרָתֵי אֵל
 מִנְעִימֵי שִׁיר זְמֵרֶיהָ
 וְעַל דָּמָם אֲשֶׁר שָׁפַךְ
 כְּמוֹ מֵימֵי יְאוּרִיָּה: אֵלֵי צִיּוֹן
 עָלֵי הַגִּזּוֹן מַחּוּלֵיהָ
 אֲשֶׁר דָּמָם בְּעָרֶיהָ
 וְעַל וַעַד אֲשֶׁר שָׁמַם
 וּבִשְׂוֹל סִנְהֶדְרִיָּה: אֵלֵי צִיּוֹן
 עָלֵי זְבַחֵי תַמְיִדֶיהָ
 וּפְדִיּוֹנֵי בְכוֹרֶיהָ
 וְעַל חֲלוּל כְּלֵי הַיֵּכֶל
 וּמִזְבַּח קְמוֹרֶיהָ: אֵלֵי צִיּוֹן
 עָלֵי טִפֵּי מְלָכֶיהָ
 בְּנֵי דָוִד גְּבִירֶיהָ

Als der Feind in ihren Hallen
 Gottes Urtheil ihr verkündigt.
 Um die heil'gen Seher, Säng'er,
 Die geächtet hat der Dränger;
 Um das Blut, das ward vergossen,
 Und in Strömen ist geflossen.
 Um die Chöre und die Reigen,
 Die nun still und traurig schweigen.
 Schau'rlich ist es in den Gassen,
 Lehr- und Richterstuhl verlassen.
 Um der Opfer sühnend Blut,
 Um die Sühn der Erstgeborenen,
 Die Kleinodien die verlornen,
 Die erlosch'ne Altarglut.
 Um der Fürsten Stamm und Krone,
 Die da saßen auf dem Throne;

קִינּוֹת לַתְּשׁוּעָה כֹּאב
 וְעַל יַפְּיִם אֲשֶׁר חָשַׁךְ
 אֱלֹהֵי צִיּוֹן כָּעֵת סָרוּ כְּתָרֶיהָ:
 עָלַי כְּבוֹד אֲשֶׁר נָלָה
 כָּעֵת חֲרָבָן דְּבִירֶיהָ
 וְעַל לֶחֶץ אֲשֶׁר לָחֵץ
 וְשֵׁם שְׂקִים חֲגוּרֶיהָ:
 אֱלֹהֵי צִיּוֹן עָלַי מַחֵץ וְרוֹב מִכּוֹת
 אֲשֶׁר הִכּוּ נְזִירֶיהָ
 וְעַל נַפְוִץ עָלַי סָלַע
 אֱלֹהֵי צִיּוֹן עוֹלָלֶיהָ נְעָרֶיהָ:
 עָלַי שִׁמְחָה בְּאוֹיְבֶיהָ
 וְשִׁחְקוֹ עַל שְׂבָרֶיהָ
 וְעַל עֲנוּי בְּנֵי חוּרִין
 אֱלֹהֵי צִיּוֹן נְדִיבֶיהָ טְהוֹרֶיהָ:
 עָלַי פִּשַׁע אֲשֶׁר עָוַתָּה
 סָלוּל דְּרָךְ אֲשׁוּרֶיהָ

Um den Glanz, der nun verblichen,
 Als die Macht von ihr gewichen.
 Hin ist Glanz und Macht und Ruhm,
 Trümmer ist ihr Heiligthum.
 Auf ihr lastet schwer der Druck,
 Und ein Buskleid ist ihr Schmuck!
 Alle Qualen, alle Plagen,
 Hat sie in Geduld ertragen,
 Und das Kind aus Mutterarmen
 Ward zerschmettert ohn' Erbarmen.
 Ach, wie jubelt da der Feind,
 Lacht und spottet, wenn sie weint!
 Ihre Freien sind geknechtet,
 Ihre Edlen sind geächtet.
 Ach, sie klagt den Frevel an,
 Der gekrümmet ihre Bahn,

קִינּוֹת לַתְּשֻׁעָה נֹאכַב

וְעַל צְבָאוֹת קְהֵלֶיהָ

שְׁזוּפִיָּה שְׁחוֹרִיָּה: אֱלֹהֵי צִיּוֹן

עָלֶי קוֹלוֹת מְחַרְפֵּיהָ

בָּעֵת רַבּוּ פְגָרֶיהָ

וְעַל רַגְשַׁת מְגַדְפֵיהָ

בְּתוֹךְ מִשְׁכַּן חֲצַרֶיהָ: אֱלֹהֵי צִיּוֹן

עָלֶי שְׂמָךְ אֲשֶׁר חָלַל

בְּפִי קָמִי מִצָּרֶיהָ

וְעַל תַּחַן יְצִיחוֹ לָךְ

קָשׁוּב וְשִׁמְעֵ אֲמָרֶיהָ:

אֱלֹהֵי צִיּוֹן וְעָרֶיהָ

כְּמוֹ אִשָּׁה בְּצִירֶיהָ

וּבְכַתּוּלָה חֲגוּרַת שֶׁקַּ

עָלֶי בַעַל נְעוּרֶיהָ:

Ihre Schaaren hat verdrängt,
 Daß die Sonne sie versenget.
 Und der Feind, der spottet, höhnet,
 Da, wo Gotteswort ertönet,
 Lobt und wüthet in den Hallen,
 Wo statt Opfer — Priester fallen!
 Gott, dein Name ist entweiht
 In dem Munde ihrer Dränger,
 Drum erhör sie, wenn sie schreiet,
 Ihr die Welt wird immer enger.
 Zion klaget in den Städten
 Wie ein Weib in Kindesnöthen,
 Wie die Jungfrau klagt und weint,
 Um den trauten Jugendfreund.

